

ДАЯНА ПАЛМЪР ЗАВРЪЩАНЕ

Превод от английски: Цветана Генчева, 2006

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Ханк бе стиснал волана така, сякаш управляваше танк по време на военни маневри, докато камионът се клатушкаше по кафявите коловози сред избуялата гъста трева в южната част на Монтана. Въпреки това Аби стискаше зъби и не продумваше. През петдесетте си години на този свят Ханк бе забравил за фермерската работа повече, отколкото тя бе успяла да научи. Никак не ѝ се искаше да му развали настроението, като го помоли да намали.

Зарей поглед към заоблените възвишения, където белочелите говеда от породата хиърфорд пасяха млада пролетна трева по пасищата на Кейд. Това бе Монтана — земя, ширнала се към небесата. В далечината просторните ливади се сливаха със синия покров на небесата. Сред тучната трева бяха надигнали глави нежни жълти и сини диви цветя, които Аби обичаше да бере като дете. Тук можеше да забрави Ню Йорк и преживяния през последните две седмици ужас. На това място раните щяха да заздравеят, докато се криеше от света.

Усмихна се унило, ала светлокафявите ѝ очи останаха тъжни. Стисна с всички сили бежовата чанта, поставена в скута на вече смачканата права широка рокля. Когато идваше във фермата на Макларън, не се чувстваше като преуспяла манекенка. Всеки път тук се превръщаше в младото момиче, израснало в провинциална Монтана. Баща ѝ бе починал преди три години и фермата им бе погълната от непрекъснато разрастващата се империя на Кейд.

Добре, че Мели все още бе тук. По-малката сестра на Аби имаше хубава работа като секретарка на Кейд. Така можеше да бъде близо до годеника си, управител на фермата. Кейд не бе скрил неодобрението си, когато Джес Шейн позволи на голямата си дъщеря да замине за Ню Йорк. Ето че сега на Аби ѝ се искаше да го бе послушала. Кратката слава, на която се бе насладила, не си струваше цената.

Обзе я горчивина, не можеше да се върне към невинните младежки години, когато Кейд Макларън означаваше всичко за нея. Въпреки това така и не се отърси от съжалението, което изпитваше

към момичето Аби, озовало се през онази далечна нощ в леглото с него. Този спомен бе сред най-ценните в живота ѝ, а ето че сега се бе превърнал в част от кошмара, който я съпътстваше от Ню Йорк. Потисната от болката, тя се питаше дали някога ще допусне друг мъж да я докосне.

Младата жена въздъхна и стисна чантата още по-силно, когато Ханк профуча с висока скорост по едно възвишение. С другата си ръка се хвана за седалката, когато усети, че се люшва на една страна.

— Извинявай — измърмори той, приведе се над волана и слабото му дълго лице се изпъна. — Такива са те, проклетите камиони, друга работа са конете.

Аби се засмя тихо. Едно време при подобни думи би отметнала глава назад и би избухнала в гръмък смях. Сега бе просто бледа сянка на момичето, заминало на осемнайсет от „Пейнтед Ридж“, за да се завърне по-късно на познатото място. Красивата, изискана жена на двайсет и две бе толкова не на място в раздрънкания камион, колкото и Кейд, облечен в смокинг на концерт в Метрополитън.

— Предполагам, че всички сте потънали в работа — подхвърли тя, докато приближаваха към просторната фермерска къща.

— Че то си е така — потвърди Ханк, без да се церемони, и намали край портата. — Предупредиха, че ще има снежни бури, а на телетата им е дошло времето.

— Сняг ли? — възкликна тя и огледа пицната зеленина. Въпреки че бе април, в Монтана можеше да падне сняг, дори по-зле.

Ханк вече бе скочил от камиона, за да отвори портата, и бе оставил мотора включен.

— Вкарай го! — провикна се той поне за десети път през последните десет минути и Аби послушно се настани зад волана и включи на скорост.

Усмихна се, щом си спомни детството. Всички, израснали във фермите, по необходимост се научаваха да шофират отрано. Беше на единайсет, когато се качи зад волана на камион. Случвало ѝ се бе много пъти Кейд да отваря някоя от безбройните порти по оградите около хилядите декари земя, които той притежаваше.

Вкара камиона, а докато Ханк затваряше портата, се плъзва обратно на своята седалка. Каубоят работеше за Кейд, откакто тя се помнеше, и във фермата едва ли имаше по-опитен работник от него.

— Ню Йорк — намръщи се той и погледна неодобрително. Задъвка топката тютюн, издула бузата му, и изсумтя презрително. — Трябваше да си стоиш вкъщи, където ти е мястото. Досега да си се омъжила и да си наредила деца.

Аби потръпна при тази мисъл и очите ѝ помръкнаха.

— Кейд във фермата ли е? — попита тя, просто за да каже нещо.

— Горе на Пайпър е да прибере добитъка, дето се е отклонил — обясни Ханк. — Трябваше да ги намери проклетиите, преди да падне снега. Като гледам, май ще се наложи да ги приберем в оборите. Миналата пролет, като падна последния сняг, загубихме повече от сто нови телета.

Очите ѝ се насълзиха, когато си представи как телетата са замръзнали в студа. Една зимна вечер Кейд се беше прибрал, понесъл на седлото пред себе си едно белочело теле и Аби му помогна да го внесат в обора, за да го затоплят. Тогава бе уморен, раздразнителен и с набола брада. Младата жена му бе сварила кафе и двамата останаха часове наред в обора, докато телето започна да се оправя. Макар че с Кейд се караха непрекъснато, той си оставаше част от живота ѝ. Кейд бе единственият мъж, с когото се чувстваше спокойна и в безопасност.

— Ти чуваш ли ме какво ти говоря? — изръмжа Ханк. — За бога, Аби, какво ти става?

— Извинявай, Ханк — побърза да отговори тя, докато възрастният мъж я поглеждаше ядосан. — Какво каза?

— Попитах те дали да ти оставя багажа в къщата, или да отскоча до вас?

„Къщата“ беше домът на Кейд — голямата къща във фермата. „У вас“ беше домът на баща ѝ, в който сега живееха Мели и младият ѝ съпруг.

— Мели къде е?

— В къщата.

— Остави ме там тогава, Ханк — реши Аби и му се усмихна добродушно.

Той изсумтя и даде газ. След минутка тя се озова под разперените клони, обсипани с пъпки, а Ханк отпрати нанякъде сред облак прах. Също като едно време, каза си Аби през смях. Той бе все така нетърпелив и бързаше да я остави при първа възможност, за да си върши работата.

Наближаваше времето за преброяване на добитъка и Ханк ставаше раздразнителен. Вече бе краят на април, а към юни фермата щеше да жужи, мъжете щяха да потънат в работа, докато жигосват новите телета и ги отбият. Тогава работният ден продължаваше по двайсет и четири часа и всеки един от тях се питаше как бе могъл да стане каубой.

Обърна се към къщата с въздишка. Добре че Кейд го няма, каза си тя. Срещата с него в този момент щеше да се превърне в истинско изпитание. Единственото ѝ желание бе да се види със сестра си.

Почука плахо на вратата и след секунди ниско момиче със златни коси и морскозелени очи отвори.

— Аби! — възкликна младото момиче и очите ѝ се наляха със сълзи. Отвори широко вратата и протегна ръце.

Аби се втурна към нея и я прегърна с всички сили, без да забележи, че куфарът падна на пометената веранда. Притисна се до сестра си и заплака като загубено дете. Беше си вкъщи. Беше на сигурно място.

ВТОРА ГЛАВА

— Да знаеш само колко се зарадвах, когато реши да се прибереш — въздъхна Мели, докато двете пиеха кафе в просторния хол. Тук обстановката доста се бе променила, откакто почина майката на Кейд. Изисканите антики и завесите в пастелни цветове бяха отстъпили място на кожени канапета и столове, красиви ниски масички и чудесен пухкав сив килим. Сега всичко носеше отпечатъка на Кейд — личеше ръката на груб мъж, който държеше на вкуса си.

— Извинявай — прошепна Аби, когато усети, че така и не бе отговорила. — Мислех си за стаята. Различна е.

По лицето на Мели се изписа загриженост.

— Много неща са различни. Включително и Кейд.

— Кейд никога не се променя — долетя тихият отговор. Повисокото момиче скочи и отнесе чашата с кафе край камината, за да се загледа в огромния портрет на Донован Макларън, закачен на централно място.

Кейд бе по-младо копие на високия внушителен мъж от картината, с тази разлика, че Донован беше с бяла коса, мустаци и вечно намръщен. Косата на Кейд бе все още черна и гъста над широкото чело и дълбоките изразителни тъмни очи. Беше по-висок от покойния си баща, стегнат, с мускулесто тяло. Беше загорял и рядко се усмихваше, но понякога умееше да подхвърля шеги с безизразно лице. Вече бе на трийсет и шест, четиринайсет години по-голям от Аби, ала ако се съдеше по отношението му към нея, човек би решил, че е два пъти по-стар. Кейд винаги се грижеше за нея като за някое своенравно дете. Освен през онази вълшебна вечер, когато той бе мечтата на всяка жена и я дари с вкус към интимността, превърнал се в неразривна част от живота ѝ, а след това я бе отблъснал с такава нежност, че тя никога не се засрами, задето му се бе предложила сама.

Сама му се беше предложила... При тази мисъл младата жена потръпна, а след това поднесе кафето към устните си. Това нямаше да се случи никога повече.

— Как е Кейд? — попита Аби.

— Как може да е Кейд през пролетта? — попита развеселена сестра ѝ.

— Сещам се за няколко прилагателни. Ако кажа невъзможен, нали няма да прозвучи прекалено меко? — попита Аби и се обърна.

— Няма — въздъхна Мели. — Напоследък не достигат работници. Ранди си счупи крака и няма да може да работи още пет седмици, а пък Хоб напусна.

— Хоб? — Аби се ококори и светлокафявите ѝ очи заблестяха. — Че той е работил тук цял живот.

— И той каза така, след като Кейд метна едно седло по него. — Сестра ѝ поклати глава. — Не може да си намери място. По-зле е от обикновено.

— Да не би да има неприятности с някоя жена? — попита Аби и веднага съжали, че бе задала въпроса. Нямаше никакво право да проявява любопитство към любовния живот на Кейд, нито пък да подпитва дали се среща с някоя.

Мели мигна изненадана.

— Кейд ли? Направо ще припадна, ако доведе жена тук.

На това му се казваше изненада. Въпреки че Аби бе идвала на гости на Мели няколко пъти, откакто се премести в Ню Йорк, двамата с Кейд се бяха виждали рядко. Предполагаше, че докато е в „Пейнтед Ридж“, той излиза на срещи.

— Все си мислех, че ги записва в компютъра, за да не им загуби бройката — засмя се Аби.

— Ние с теб за един и същи човек ли говорим?

— Когато и да дойда, него все го няма — отбеляза Аби. — Мина почти година, откакто го видях за пръв път. — Тя седна на канапето до сестра си и допи последната глътка кафе.

Мели я погледна угрижено, но не отговори.

— Колко ще останеш? — промълви тя. — Така и не те попитах по телефона.

— Две седмици, стига да ме изтърпиш...

— Стига глупости — сгълча я Мели. Намръщи се и посегна към слабата ръка на сестра си. — Аби, постой поне месец. Остани, докато почувстваш, че си готова. Обещай ми!

Аби затвори очи и по лицето ѝ се прокрадна болка. Тя притаи дъх.

— Чудя се дали някога ще съм готова — прошепна с дрезгав глас.

Малката ръка стисна нейната още по-силно.

— Не бива да се предаваш. Ти си силна. Всички от рода Шейн сме такива. Можем книга да напишем за издръжливостта и упорството.

— В момента пиша последната глава — сопна се Аби. Изправи се и се приближи до прозореца.

— Минаха две седмици, откакто се случи — напомни ѝ Мели.

— Така е — въздъхна нещастно Аби. — Вече не се чувствам като в началото, въпреки това още ми е много трудно, да не кажа дори невъзможно да... — Погледна сестра си. — Радвам се, че си имам извинение, за да ти помогна около сватбата. Какво каза Кейд, когато му съобщи?

Мели се замисли.

— Грейна като слънце — отвърна тя с усмивка. — Особено след като му обърнах внимание, че ще дойдеш за две седмици, дори за повече. Направи ми голямо впечатление, защото напоследък човек не смее да му каже дума.

Аби замислено стисна устни.

— Сигурно е решил, че съм си загубила работата и се връщам нещастна и унила. Така ли е?

— Засрами се — отвърна сестра ѝ. — Той не е от хората, които биха злорадствали заради подобно нещо.

— Само така ти се струва. Открай време не одобрява работата ми на манекенка.

Мели изви тънките си вежди.

— Каквото и да мисли за избора ти на професия, искрено се зарадва, когато разбра, че ще поостанеш. Беше в такова страхотно настроение, че мъжете започнаха да се притесняват. Сигурно Ханк ти е казал, че Хоб напусна съвсем неотдавна. Жалко, че не изчака още един ден. Откакто разбра, че ще идваш, се държи като светец.

Де да беше така, каза си тъжно Аби. Знаеше каква бе истината, макар Мели да нямаше представа. Бе убедена, че Кейд нарочно я избягва. Може би сестра ѝ просто се опитваше да изглади отношенията

между тях и по този начин да ги предпази от кавги и проблеми. Не за пръв път се опитваше да се прави на миротворец.

Вдигна рязко поглед към зелените ѝ очи.

— Мели, ти нали не си казала истината на Кейд? — попита притеснена тя.

По-младата жена се смути.

— Не точно — призна тя. — Просто казах, че има мъж... Че си имала неприятно преживяване.

Аби въздъхна.

— Така си е. Добре че ще бъдем двете у нас. Той дори няма да се усъмни защо съм тук. Един господ знае защо двамата с Кейд не можем да останем заедно, без да се хванем за гушите.

Мели се размърда притеснена и Аби я погледна с огромно любопитство.

— Няма да бъдем у нас — опита се да се извини Мели. — Там боядисват. Кейд реши да ремонтира къщата като сватбен подарък.

Аби усети как се стяга от напрежение.

— Тук ли ще останем?

— Да.

— Защо не ми каза, когато те попитах дали може да дойда? — избухна Аби.

— Защото знаех, че няма да дойдеш — отвърна Мели.

— Кейд ще заминава ли някъде?

— Ти шегуваш ли се? Пролет е, до преброяването остава не повече от месец!

— Тогава ще отида другаде! — избухна Аби.

— Недей! — Мели я хвана за ръката. — Аби, колкото повече бягаш, толкова по-трудно ще ти бъде. Докато си във фермата, ще се пребориш със случилото се. Трябва да се пребориш, иначе ще се погребеш жива. Нима не разбираш? Не можеш да продължаваш по този начин. Я се погледни! — възкликна тя и посочи безформената рокля. — Дори не приличаш на манекенка, Аби, приличаш на запусната домакиня!

— Как можа да кажеш подобно нещо за мен — долетя женски глас от вратата. Двете момичета се обърнаха едновременно. Кала Ливингстън беше подпряла ръце на заобления си ханш, намръщена и много кисела. Беше към шейсетте, ала все още умееше да се справя с

каубоите и малцина се осмеляваха да ѝ се изпречват на пътя и да я ядосват. Изкарваше яда си на храната, което бе жалко, защото се славеше като най-добрата готвачка в областта. — На какво приличам аз, значи, на... На някоя мърла ли? — продължи вбесена Кала.

Мели прехапа устни, за да не се усмихне. Жената бе облечена в домашна роба на розови и зелени цветя, а рошавата ѝ коса бе завита на нещо като кок, докато единият чорап се бе изхлузил от жартиера и бе провиснал застрашително под коляното. Кала съвсем не бе от хората, които можеха да минат за елегантни или облечени по модата. Само пълен глупак би се осмелил да ѝ каже подобно нещо, затова Мели не посмя дори да намекне.

— Изглеждаш чудесно, Кала — опита се да я успокои тя. — Имах предвид... — Мели не знаеше какво да каже. — Исках да обясня на Аби, че обикновено не изглежда така.

Кала избухна в смях и веселите ѝ очи се преместиха от едното момиче към другото.

— Така и не успя да разбереш кога се шегувам и кога съм сериозна, нали миличка? — попита тя Мели. — Само се шегувах. Ела тук, Аби, бързо ме прегърни. От колко месеца не съм те виждала! — Аби се втурна към протегнатите ѝ ръце и както винаги усети аромата на брашно и ванилия. — Остани малко повече този път, миличка — настоя Кала и избърса потеклата сълза, когато се дръпна от Аби. — Откъсна се от всичко тук, свикна с градския живот... По-добре не си изглеждала откакто беше на осемнайсет и реши да станеш манекенка!

— Ама, Кала... — опита се да я прекъсне Мели.

— Ти мълчи. — Кала я погледна остро. — Ако още веднъж ѝ кажеш, че не прилича на нищо, тази вечер няма сладкиш с боровинки!

Мели отвори уста, но побърза да я затвори и се усмихна подкупващо.

— Според мен изглежда по-зряла... — съгласи се тя. — Невероятна е... Необикновена. Очарователна и неповторима.

Кала вдигна ръце.

— Господи, дай ми търпение! Като че ли дръпнатите каубои не са ми достатъчни... Ако не побързам, къщата ще ми се стори тясна, когато той се върне и вечерята не е сервирана. Дори ако се прибере след десет. — Тя излезе, без да спира да мърмори раздразнено.

Мели се отпусна тежко на канапето и въздъхна пресилено дълбоко.

— Спасени сме! Ако знаех, че е пред вратата, щях да вадя хвалебствия за новия ти гардероб.

— Още си падаш по боровинковия ѝ сладкиш — усмихна се Аби и за миг старият ѝ дух и весел блясък в очите се появиха отново.

— Моля те, кажи му — настоя Мели.

— Искаш да му връча лично пръчката, с която да ме набие ли? — попита Аби и сухо се изсмя. — Не е спрял да ми трие сол на главата, откакто татко ми позволи да замина за Ню Йорк. Когато и да се видим, не пропуска да ми напомни, че съм пълна глупачка. А така ще може с право да го изтъкне, да не говорим, че ще натяква. „Аз нали ти казвах“. Няма да му доставя това удоволствие, Мели. В никакъв случай.

— Грещиш за Кейд — опита се да спори Мели. — Открай време грещиш. Изобщо не те мрази, Аби. Никога не те е мразил.

— Защо не му го кажеш на него? — отвърна студено сестра ѝ. — Май той самият още не го е разбрал.

— Защо тогава те чака с такова нетърпение да се прибереш? — засече я Мели. Подпря се с лакти на коленете и се приведе напред. — Дори накара Ханк да пренесе мебелите ти от нас, за да се чувстваш като у дома си. И ти казваш, че те мрази.

— Защо тогава ме избягва като чумава? — попита веднага Аби. Опита се да смени темата. — Много ми се иска да се поосвежа, преди да седнем на масата — продължи тя.

— Идвай. Стаята ти е до моята, така че ще можем да си поговорим до късно.

— С удоволствие — усмихна се Аби. Импулсивно прегърна Мели през раменете, докато се качваха нагоре. — Можем дори да спретнем един бой с възглавници, за да си припомним как беше едно време.

— Стаята на Кала е срещу нашите — предупреди я Мели.

Аби въздъхна.

— Тогава можем да си припомним боя с възглавници — реши тя и Мели се усмихна.

Беше вече тъмно и Мели помагаше на Кала да сложат масата в трапезарията, когато входната врата се отвори с трясък и тежки мечешки стъпки изтропаха по дървения под в антрето.

Аби бе застанала пред камината пред малкия огън, накладен от Кала. Обърна се и погледът ѝ попадна върху Кейд, застанал като вкаменен на вратата.

Все едно че не бе минала цяла година, откакто го видя за последен път. Строгото загоряло лице под широкополата шапка ѝ бе познато до болка. Веднага забеляза, че бе остарял. Стиснатите му изваяни устни ѝ се сториха недоволно извити, челото му бе прорязано от дълбоки линии, тъй като бе свикнал да се мръщи непрекъснато. Бузите му бяха хлътнали, квадратната челюст изпъкваше още повече от обикновено, а тъмните огнени очи я наблюдаваха навъсено, също като в спомените ѝ.

Косата му бе посипана със сняг, кожухът искреше от топящите се снежинки, а износените ботуши бяха мокри, както и дебелите бричове за езда, които очертаваха изпъкналите мускули по бедрата. Дългите му потъмнели пръсти стискаха цигара. Погледът, с който дари Аби, спокойно можеше да накара някоя пума да се откаже от плячката си.

— Какво, по дяволите, е станало с теб? — попита направо той, докато оглеждаше безформената ѝ кафява рокля.

— Точно ти ли ми задаваш този въпрос? — сопна се тя. — Не беше ли обут в същите бричове, когато заминах за Ню Йорк?

— Говедовъдите непрекъснато фалират, мила — отвърна Кейд и в очите му проблеснаха весели искри.

— Точно така — съгласи се подигравателно Аби. — С тази разлика, че повечето не притежават по осем хиляди глави добитък, нито пък три ферми в два щата. Нито пък разчитат на концесии за нефтени находища и мини.

— Не съм казал, че съм пред фалит — поправи я той. Подпря се на касата на вратата, погледна я нагло и наведе глава назад. — Да не би да си откраднала роклята от някоя дебелана?

На нея ѝ стана неудобно и запристъпва от крак на крак.

— Такава е последната мода — излъга тя с надеждата Кейд да не се сети.

— Така и не успях да разбера как вие, жените, успявате да следите модата — отвърна той. — За мен това са просто дрехи.

— Да не би да е започнало вече да вали? — попита Аби, за да смени темата.

Кейд свали шапката си и я изтърси от снега.

— Май да. Надявам се Кала да е сложила и на мъжете. Нощната смяна ги чака тежка работа покрай двегодишните крави.

Аби не се сдържа и се усмихна. На тях им предстоеше първо раждане и им трябваха специални грижи. Един от старите каубои — Хоб, който бе напуснал — все повтаряше, че предпочита да оправя оградите, вместо да се занимава с крави първескини.

— Кой са късметлиите тази година? — попита тя.

— Ханк и Джеб — отвърна той.

— Нищо чудно, че Ханк беше толкова намусен — измърмори Аби.

Едното ъгълче на стиснатите устни на Кейд потрепна, докато я оглеждаше.

— Нищо не знаеш ти. Молеше ме да го оставя при старите крави.

— Очевидно не е постигнал своето — отбеляза тя.

Той не се засмя.

— Колко време ще останеш?

— Още не съм решила — отвърна Аби и усети как нервното напрежение я сграбчва отново. — Зависи.

— Не беше ли най-заета през пролетта, госпожице манекенка? — попита Кейд и присви подозрително очи. — Много се изненадах, когато Мели ми каза, че ще си дойдеш.

— Ами... Исках малко да си почина — опита се да се измъкне тя.

— Така ли? — Той се оттласна от вратата. — Изчакай да мине преброяването и лично ще те закарам със самолета в Ню Йорк.

Кейд се обърна и Аби проследи едрата му фигура, докато излизаше и подвикваше на Кала.

— Дано има с какво да нахраниш работниците! — провикна се той и плътният му глас проехтя в къщата. — Джеб и Ханк ще останат дежурни през нощта!

Джеб беше готвачът на работниците. Някои от каубоите имаха домове във фермата и живееха със семействата си, въпреки това към обора бе пристроена кухня за останалите.

— Бас държа, че момчетата ще са ти вечно благодарни! — подвикна в отговор Кала. — Поне веднъж да хапнат нормална храна!

Кейд се изсмя гърлено, докато се качваше по стълбите. Докато го изпращаше с поглед, Аби си спомни времето, когато невинното ѝ момичешко сърце преливаше от обожание всеки път, когато зърнеше този широк гръб и стегнатото тяло. Колко различен щеше да бъде животът ѝ, ако той не бе отказал импулсивното ѝ предложение в онази далечна нощ. В очите ѝ бликнаха сълзи и тя се обърна. Мечтите и желанията нямаше да ѝ осигурят онова, за което копнееше. Въпреки това щеше да ѝ стане приятно отново да отиде до „Пейнтед Рил“. Нямаше да се пречка на Кейд, а Мели по всяка вероятност щеше да се окаже права. Завръщането у дома щеше да ѝ помогне да заличи белезите.

ТРЕТА ГЛАВА

Аби може и да бе решила да го избягва, ала намеренията на Кейд бяха съвсем различни. Докато седяха на масата, тя усети тежкия му поглед и едва се сдържа да не скочи и избяга, когато той заговори.

— Искаш ли да дойдеш да видиш новите телета? — предложи неочаквано Кейд.

Аби вдигна очи от чинията, погледна го втренчено, объркана и несигурна какво да отговори.

— Нали валеше? — попита безпомощно тя.

— Ами да — потвърди той. — Камионите са с вериги. А оборите са на юг — напомни ѝ внимателно. Ако останеше насаме с него, щеше много да се притеснява — това ѝ беше ясно — но пък толкова много обичаше пухкавите новородени, все още невинни и безпомощни. Освен това ѝ бе приятно да бъде с Кейд. С него се чувстваше в безопасност, на сигурно място. Въпреки че имаше някои съмнения, нямаше търпение да тръгне с него. — Е? — настоя Кейд.

Аби сви рамене.

— Много ще ми бъде приятно да видя телетата — призна с немощна усмивка. Сведе очи към чинията и дори не забеляза как Кейд и Мели се спогледаха.

— Десерта ще го изядем, когато се върнем — обърна се той към Кала и избута стола си назад.

Няколко минути по-късно, вече в топлата каросерия на пикапа, тя се взираше през танцуващите около предния прозорец снежинки и имаше чувството, че се бе пренесла в миналото.

— Топло ли ти е, мила? — попита Кейд.

— Чувствам се чудесно. — Аби се уви още по-стегнато и коженото яке, което той ѝ бе дал, и се наслади на топлината му. Кейд бе с кожуха и ѝ се струваше толкова мъжествен, че би впечатлил дори мъжете манекени.

— Близо сме вече — подсказа ѝ тихо той и зави по черен път, водещ към обора, където двама каубои с жълти грейки обикаляха

боксовете с наведени срещу вятъра глави.

— Горките — отбеляза тя, без да откъсва поглед от тях.

— За мъжете ли говориш, или за кравите? — попита Кейд.

— И за едните, и за другите. Навън е такъв вятър и студ. — Аби се подпря с длан на таблото, когато той спря пикапа и изключи мотора пред дългия обор. Кейд бе изключителен фермер, ала уменията му на шофьор съвсем не бяха блестящи. — Сега вече знам какво е да се возиш в бетонобъркачка — пошегува се тя.

— Не започвай отново — изръмжа той и отвори вратата със замах. — Ако искаш, прибери се пеша — добави и я погледна смръщен.

— Да не би на млади години да си участвал в Гран При, Кейд? — попита Аби с ослепителна, макар и доста пресилена усмивка.

— Я престани с този сарказъм — предупреди я той.

Поведе я през снега, а тя се опитваше да следва дълбоките му стъпки. И поривите на вятъра, и хруптенето на снега, и чистият въздух ѝ доставяха удоволствие. Бе толкова по-приятно и красиво от града. Плъзна поглед по необятните планини наоколо, опита се да различи познатите върхове, забулени в сняг, които се виждаха ясно, когато времето бе слънчево. Това бе едно от най-невероятните творения на Господ, каза си Аби, изпълнена с благоговение. Как бе издържала далече от това място толкова дълго?

— Сега не му е времето за мечти. Недей да изоставаш — изръмжа отново Кейд. — Като нищо ще се загубиш.

— В една нищо и никаква пролетна буря ли? — засмя се тя. — Мога да пресека планините пеша по време на снежна буря, да отида чак до Канада със ски, да се спусна по склоновете на Скалистите планини...

— И да лъжеш, без да спиращ — прекъсна я той развеселен и искрите в тъмните му очи заблестяха, когато влязоха на светло. — Хайде, идвай.

Аби пристъпи след него под навеса и се обгърна с ръце.

— Тук още няма отопление — въздъхна тя.

— Не мога да си позволя подобен лукс, миличка — отбеляза Кейд и махна с ръка към един каубой в далечния край на обора.

— Затова ли тук става такова течение? Горкичкият — съжали го Аби.

— Наистина ще бъда за съжаление, ако тук не е проветриво — съгласи се той. — Не си ли спомняш колко телета губехме заради дихателни болести, преди ветераните да ни посъветват да сложим отдушници, които да ни отърват от застоялия въздух? Тези респираторни заболявания направо ни съсипваха. Сега дезинфекцираме боксовете, следваме много строга програма за ваксинации и загубите ни са наполовина по-малко.

— Извинявай — започна тя. — Знаеш, че съм една невежа гражданка.

Кейд се обърна и я погледна.

— Върни се вкъщи — каза натъртено. — Тук ти е мястото.

Сърцето ѝ заблъска неукротимо под тежкия му поглед. След това ѝ обърна гръб и отново се превърна във фермер.

Чарли Смит се изправи и се усмихна широко на Кейд.

— Здравсти, шефе, да не бе да ти омръзна да гледаш телевизия? Решил си да се поразсееш, а? Джеб няма да има нищо против някой да го смени поне за малко.

— Минах набързо, Чарли — прекъсна го Кейд. — Доведох Аби да види новородените.

— Много ми е приятно да те видя отново, госпожице Аби — поздрави той с много уважение и докосна периферията на шапката си с два пръста. — Новото попълнение си го бива. Ела да видиш. — Тя надникна в най-близкия боаз и лицето ѝ грейна, щом зърна „черните плешивци“, кръстоска между породата хиърфорд и блек ангъс, целите черни с малко бяло петно на челата. — Джеб го отдели преди около час. Дяволите да ги вземат... Ами тя, проклетата му майка, взе, че го изтърси и повече хич не я беше грижа — ухили се Чарли.

— Значи тази не е майка му, така ли? — попита тихо Аби, докато наблюдаваше как кравата в бокса нежно ближе телето.

— Не е, госпожице — потвърди Чарли. — Напръскахме го обилно с дезодорант за прикриване на миризмата, за да не вземе тя да заподозре нещо. Горкичката, изгуби нейното теленце.

Аби усети как я бодва съжаление и към кравата, и към телето. Та това бе ежедневие във всяка една ферма, но на нея ѝ бе много трудно да отдели работата от чувствата.

Кейд застана близо до нея. Бе очевидно, че не бе забелязал как стройното ѝ тяло става по-напрегнато, че заради обхваналото я

напрежение бе забравила дори да диша. Моля те, Господи, помисли си безмълвно тя, не му позволявай да ме докосне!

Той дори не се опита. Подпря се на вратата на бокса, пъхна ръце в джобовете си и обърна поглед през рамо към кравата и телето.

— Колко загубихме досега? — попита Кейд работника.

— Десет. Да знаеш, че се очертава тежка нощ.

— Имало ли е случай да не бъде тежко? — въздъхна Кейд и побутна шапката си назад.

Аби вдигна поглед към него и чак сега забеляза колко уморен изглежда.

— Отивам да видя какво става с моите пациентки — обясни Чарли, помахна с ръка и се отдалечи, чул жалкото мучене на една от кравите.

— Страхотни пържоли ще излязат — измърмори Кейд и се разсмя, щом забеляза възмущението по лицето на Аби.

Тя се отдръпна от него с привидно безразличие и се опита да се усмихне.

— Безсърдечен главорез — пошегува се Аби. — Наистина ли ще ги изядеш?

— Ще стане чудесно задушено с лук...

— Я престани! — викна тя. — Канибал такъв!

— Как се чувстваш у дома? — попита той и пое в посоката, от която бяха дошли.

— Добре — призна Аби и напъха студените си ръце в джобовете на якето. — Бях забравила простора, чистотата и спокойствието. В сравнение с претъпкания мръсен град тук е просто чудесно, въпреки че много обичам Ню Йорк — добави с надеждата да го убеди, че говори искрено.

— Ню Йорк — напомни ѝ Кейд — е опасно място.

Напрежението отново я притисна, той се обърна, за да я погледне, ала тя така и не успя да разбере какво означава изражението му. Кейд никога не издаваше чувствата и мислите си, освен когато не искаше. От много години вече умело се прикриваше.

— В повечето градове е така — примирено кимна Аби. — В провинцията също може да бъде опасно.

— Зависи какво разбираш под опасно — отвърна той и я погледна с блеснали очи. — Докато съм жив, да знаеш, че тук си в

безопасност. Никой и нищо няма да те нарани в тази ферма.

Очите ѝ плувнаха в сълзи и я парнаха като пламъци. Тя преглътна с усилие и извърна поглед.

— Да не би да имам вид на човек, който е в опасност? — опита се да се засмее Аби.

— Не бих казал — отвърна резервирано Кейд. — Просто за момент ми се стори уплашена. Искам да си спокойна. Ще те пазя от рисове и падащи сгради, Аби — добави той и се опита да се усмихне.

— А кой ще ме пази от теб, канибал такъв? — попита тя и го погледна развеселена, старото ѝ чувство за хумор отново послужи като спасение от сълзите.

— С мен можеш да се чувстваш толкова сигурна, колкото пожелаеш — натърти Кейд.

Аби продължи да се вглежда в очите му и за миг ѝ се стори, че времето се бе върнало четири години назад, когато едно младо момиче бе застанало изпънато пред плувния басейн и бе предложило и сърцето, и тялото си на мъжа, когото обичаше.

Без да каже и дума повече, тя се обърна и пое през снега.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато вървеше към автомобила, сгушила се, за да се предпази от пронизващия вятър, миналото нахлу неканено в спомените ѝ. Ето че отново бе лято и една вечер, докато баща ѝ бе в болница, тя плуваше сама в басейна в къщата на Кейд.

Тогава беше на осемнайсет, все още момиче, разцъфнало и готово да се превърне в жена. По онова време баща ѝ бе тежко болен и не бе до нея, за да ѝ дава съвети и да я напътства, дори не бе забелязал, че облеклото ѝ привлича мъжките погледи. Затова пък Кейд бе забелязал и бе поговорил с нея по този въпрос. Аби бе изфучала вбесена, изпълнена с омраза, задето си бе позволил да се държи с нея като по-голям брат, и, дръзко вирнала глава, бе отишла да плува в басейна му. Наоколо не се мяркаше жив човек, затова тя бе захвърлила дрехите си и бе скочила във водата. Това бе забранено, ала Аби умееше да пристъпва правилата, особено когато ги бе измислил Кейд Макларън. Как само ѝ се искаше и той да я погледне по същия начин, по който я гледаха останалите мъже. Не желаше да слуша поучителните му думи, но тъй като бе прекалено млада и твърде наивна, не успяваше да предаде с думи непрекъснато нарастващото си увлечение към него.

Беше се топнала в басейна само преди пет минути, когато чу камиона му да спира на задния вход на къщата. Преди да успее да се измъкне навън и да нахлузи джинсите, Кейд се показва иззад ъгъла.

Съвсем не бе готова за онова, което се случи след това. Обърна се и тъмните очи на мъжа се спряха на стегнатите ѝ голи гърди, а в погледа му се събра толкова силно неподправено желание, че дъхът ѝ секна. Той стоеше пред нея, гледаше я, без да помръдва, а тя дори не се опита да се скрие или да се обърне. Остави го да я наблюдава колкото иска и усети как сърцето ѝ се опитва да се изскубне от гърдите, когато най-сетне пристъпи към нея.

Ризата му бе разкопчана, защото се връщаше от обора, а гъстите черни косъмчета по загорелите мускули на гърдите му бяха залепнали

от пот. Спря на крачка от нея и сведе поглед. В този момент Аби осъзна, че неизреченото желание, което изпитваше към него, бе отразено в очите ѝ.

Без да каже и дума, той се наведе и я пое на ръце. Притисна я нежно и внимателно към себе си, усети стегнатите ѝ гърди до своите и косъмчетата одраскаха чувствителната ѝ кожа, а тя изстена и се притисна още по-силно. Не откъсваше очи от него и забеляза задоволството, проблеснало в погледа му.

Кейд се обърна и я понесе към къщата, нагоре по стълбите към спалнята си, а след това нежно я положи на леглото. Тогава седна, подпрял се с една ръка на леглото, и я погледна отново. Тъмните му очи с наслада милваха голотата ѝ. Аби дори бе забравила, че бе мокра, че кувертюрата на леглото попиваше капките от тялото ѝ. В онзи момент виждаше единствено тъмното му строго лице, изразителните му очи.

Най-сетне той проследи с пръсти извивката на рамото ѝ и се спусна към ключицата. Тя бе притаила дъх, докато пръстите му ласкаво пълзяха надолу и описваха извивката на гърдата ѝ, проучваха и я дразнеха с лек натиск, докато се спряха на твърдото връхче и леко го стиснаха.

Аби изхлипа и изви гръб, усетила непознат прилив на удоволствие. През всичкото това време Кейд не бе откъснал поглед от нея дори за миг.

— Ш-ш-ш — бе прошепнал той. — Знаеш, че няма да те нараня.

— Знам — бе прошепнала в отговор тя, сякаш уплашена, че стените могат да ги чуят, очите ѝ широко отворени в очакване на непознатото удоволствие. — Искам... Искам да ме докоснеш.

— Знам... — Кейд се наведе, все още прегърнал я с едната ръка, а Аби вдигна колебливо ръце и обви врата му. Той я погледна в очите и топлите му твърди устни докоснаха нейните, за да усети отклика ѝ. — Отвори устни за мен, Аби — въздъхна тихо, премести ръка и стисна брадичката ѝ. — Още малко... — Тя се подчини, без да мисли, и усети неповторимото докосване на езика му, плъзнал се между устните ѝ, за да нахлуе чувствено и настойчиво в устата ѝ. Аби изхлипа, въздъхна и Кейд се отпусна върху нея, за да почувства тя голите му гърди до своите. Момичето се надигна и в един безкрайно дълъг и неповторимо сладък миг усети топлината на тежкото му тяло и жарката мъжка

целувка. Стори ѝ се, че си въобразява, когато усети ръцете му да потръпват, а сетне той неочаквано я пусна и когато се изправи, вече бе напълно спокоен, сякаш бе ходил на приятна разходка. Очите му отново се плъзнаха към гърдите ѝ, за да ги погледне за последно, преди едрата му ръка да посегне към кувертюрата и да скрие голотата ѝ. — Нали искаше да знаеш — прошепна тихо Кейд. Продължаваше да стиска ръката ѝ в дланта си, сякаш за да смекчи момента, в който я бе отблъснал. — Ето, показах ти. Всичко приключва тук. Прекалено много държа на теб, за да те прелъстя и после да изживеем един час на страст.

Тя преглътна, вгледа се в сериозното му лице, тялото ѝ все още тръпнеше от ласките му, устните ѝ влажни от дългата жадна целувка.

— Трябва ли да се срамувам, Кейд? — попита.

Той приглади мократа коса, полепнала по лицето ѝ.

— Защо да се срамуваш? — отвърна нежно. — Защото си искала да разбереш какво ще изпиташ, когато един мъж те докосне и целуне ли?

Аби си пое дъх, бавно и дълбоко.

— Ти не си кой да е мъж — поправи го тя.

По лицето ѝ личеше, че признанието бе изречено с много страх. Кейд се поколеба, сякаш отчаяно му се искаше да каже нещо, ала след миг само реши да премълчи и стисна зъби.

— Аби — започна той, подбирайки внимателно думите, — ти си на осемнайсет. Трябва първо да пораснеш, да видиш света и чак след това да се обвържеш с някой мъж. С който и да било мъж. — Кейд докосна кувертюрата на врата ѝ. — Напълно естествено е да проявяваш любопитство на твоята възраст, да искаш да разбереш какво представлява секса. Макар хората да се подчиняват на съвременните схващания, все още има мъже, които предпочитат да се оженят за девствено момиче. — Погледна я сериозно. — Остани девствена. Запази този безценен дар за мъжа, когото ще избереш за свой съпруг, не го отдавай с лека ръка, за да задоволиш любопитството си.

— Ами ти? — попита го тя, без дори да се замисли.

— Какво аз, мила? — попита той.

— И ти ли искаш девствено момиче...

За момент в погледа му се появи странно изражение. Кейд се замисли. Стори ѝ се развълнуван и раздразнен.

— Най-големият ми проблем — отвърна след минута, — е, че в момента желая едно такова момиче. — Наведе се, целуна я леко и се изправи.

— Кейд? — повика го Аби, стисна кувертюрата и в очите ѝ заблестя готовност да му се отдаде.

— Не — заяви той и отдръпна пръстите и от плата. — Не сега.

— А кога? — прошепна тя.

Кейд проследи извивката на устата ѝ бавно и разсеяно.

— Предложи ми същото след три-четири години — усмихна се на една страна той — и тогава ще те отнеса в леглото и ще те любя, докато припаднеш. Обличай се. И повече не прави така, Аби — предупреди я строго. — Не е дошло времето. Не ме принуждавай да бъда жесток. Няма да го понеса.

Все още изпълнена с надежда, тя го наблюдаваше как крачи към вратата и всички чувства, избликнали от сърцето ѝ, се отразяваха в пълните със сълзи очи.

— Кейд! — повика го тихо Аби. Той се обърна и изви вежда. Едната му ръка вече стискаше бравата. — След три-четири години ще ти напомня какво си ми казал — обеща тя.

Кейд ѝ се усмихна толкова нежно, че ѝ се прииска да скочи от леглото и да се хвърли в краката му.

— Лека нощ, мила — засмя се той и излезе.

Нито един от двамата не спомена повече случилото се, не след дълго Аби замина от фермата и през изминалите години рядко виждаше Кейд. Бе странно, че тъкмо сега си спомни, още повече че бе невъзможно да спази обещанието си. Сега вече нямаше да може да му се предложи отново.

Отвори вратата на автомобила и се качи.

Той мълча, докато пътуваха към къщи, но това не бе нещо необичайно. Открай време мразеше да шофира и приказва. Обичаше тишината, за да може да обмисля проблемите, свързани с фермата, които никога не свършваха. През зимата се тревожеше заради снега, дали ще стигне храната за добитъка. През пролетта се притесняваше заради раждането и сеитбата. Лятото носеше въпроси, свързани със сенокоса, поправянето на оградите, осигуряване на водни запаси.

Водата си оставаше проблем по всяко време на годината — или не достигаше, или бе прекалено много. През май и юни, когато снегът в планините се топеше и се оттичаше в потоците и реките, за посевите имаше достатъчно, ала това бе и времето на наводненията. След преброяването на животните откарваха стадата по пасищата високо в планината. Връщаха ги чак през есента. Трябваше непрекъснато да се внимава при прилагането на програмата за размножаване, по добитъка имаше болести, разваляха се уреди, следеше се храненето, клането, продажбата и закупуването на нови животни. Кейд имаше управители, като бъдещия съпруг на Мели, но той притежаваше три ферми и носеше отговорност пред борда на директорите и акционерите. Беше създал корпорация и трябваше да я управлява.

Аби се обърна към него и го погледна със същата обич, която я бе измъчвала през изминалите четири безкрайни самотни години. Това бе Кейд, заклетият ерген. Запита се дали някога ще се ожени, дали иска свои деца, които да наследят „Пейнтед Ридж“ и останалото, което той притежаваше. Докато беше на осемнайсет, непрекъснато си повтаряше, че някой ден може и да се ожени за нея. Само че след случката край басейна Кейд упорито я избягваше. Напълно отчаяна, тя бе решила да се отдаде на приключенията и предизвикателствата в света на модата.

На осемнайсет този свят ѝ се струваше истинско вълшебство със своето великолепие и богатството, на което можеше да се наслади сред отбрано общество. През първата година всичко ѝ се струваше чудесно и бе истинско удоволствие. Спомни си, когато се прибра вкъщи за Коледа, нетърпелива да сподели възторга от работата си. Кейд я бе изслушал любезно и си бе тръгнал. Докато замина от „Пейнтед Ридж“, той така и не се появи повече. Често се питаше дали не я избягва. Ала тогава бе заслепена от блясъка на Ню Йорк и от постигнатия успех. Поне така бе в началото...

Кейд изглежда усети напрежението ѝ. Докато паркираше пред къщата ѝ, се обърна към нея и срещна погледа ѝ. Аби имаше чувството, че я заля огнена вълна. Толкова време бе минало, откакто за последен път бе надничала отблизо в тъмните му блестящи очи. Пулсът ѝ забумтя, сетивата ѝ се изостриха.

— Този път те нямаше дълго — заяви той направо. Облегна се на вратата и запали цигара. — Цяла година.

— Не е вярно — отвърна веднага тя. — Теб те нямаше нито миналото лято, нито по Коледа, когато си идвах.

Кейд се изсмя. От цигарата му се виеше дим.

— Какво да правя тук? — попита студено. — Писна ми да слушам за Ню Йорк и за красивите хора.

Аби изпъна гръб, отпуснала брадичка надолу.

— Пак ли ще говорим по този въпрос?

— Все още не съм казал каквото трябва — продължи той. — Преди години ти реши, че това, което искаш, е в Ню Йорк. Оставих те да правиш каквото знаеш, Аби. Знаем, когато нещо е безсмислено.

— А какво щях да правя тук? — опита се да го засече тя и си спомни моментите, когато Кейд не желал да приближи до нея.

При тези думи лицето му стана още по-строго. Той дори пребледня и извърна поглед към снега навън.

— Нищо — отвърна вяло. — Поля и планини, чист въздух... Малцината, които живеят тук, почитат стойностното в живота, не е ли удивително, че сме четвъртият по големина щат и едва на шейсет и четвърто място по население... На мен ми харесва — добави и отново изви очи към нея. — Не бих могъл да живея на място, където всички се блъскат и не могат да се разминат спокойно.

Знаеше, че бе така. Кейд обичаше да крачи необезпокояван по ширналите се поля и щеше да се задуши, ако се преместеше в Ню Йорк. Беше човек на простора и свободата. Преди сто години щеше да намери мястото си далече на Запад. Спомни си случая, когато двамата отидоха да видят мястото на битката при Литъл Бигхорн. Тогава очите му се зареяха към хълмовете в далечината. Един от прадедите му, чистокръвен сиукс, бе загинал при Литъл Бигхорн. Той бе част от тази земя, също като първите заселници и фермери.

На Аби ѝ се искаше и тя да стане част от земята, а също и от Кейд. Само че той бе оставил осемнайсетгодишното момиче да се качи на автобуса за Ню Йорк, въпреки че между двамата с баща ѝ се разрази грозен скандал вечерта, преди Аби да замине. Джес Шейн така и не ѝ разказа защо се бяха скарали. Разбра, че имаше нещо, защото бе чула ядосаните викове, долитащи от хола, а Кейд често повтаряше името ѝ.

— Ти не искаше да замине за Ню Йорк — прошепна тя, когато се изтръгна от болезнения спомен. — Очаквал си да се проваля, нали?

— Искрено се надявах да се провалиш — заяви направо той и очите му заблестяха. — Само че ти успя. Като те гледам сега, не мога да повярвам, че си постигнала успех. Господи, Кала има по-добър вкус от теб.

Аби избегна погледа му, озадачена от думите му.

— Облечена съм с много вкус, точно както подобава на жена във ферма — отвърна веднага тя, притеснена, че Кейд можеше да се сети защо бе облякла тази широка дреха, защо не можеше да търпи нищо, прилепнало по тялото ѝ.

— Това май бяха камъни в моята градина — отбеляза той. — Знам, че фермерският живот е тежък, мила. Работата те смазва и не са много жените, които ще предпочетат да останат тук, вместо да се отдадат на бляскава кариера. Не е нужно да ми го казваш.

Нищо не знаеше той, каза си нещастно Аби. Бе готова да зарече и работата на манекенка, и Ню Йорк, и международната слава, ако той ѝ бе предложил да се оженят. Бе готова да се откаже от всичко, за да живее с него и да го обича. Само че Кейд не го знаеше и никога нямаше да го разбере. Гордостта не ѝ позволяваше да му го каже. Веднъж вече я бе отблъснал, през онази вълшебна вечер преди години, макар че бе подходил с много нежност и внимание. Не можеше да му позволи да го направи отново. Това би я съсипало.

Сведе очи към велурените си ботуши. Щеше да ги съсипе. Бе забравила да ги напръска със спрей срещу влага и ето че щеше да се наложи да си купува нови. Как бе възможно да мисли за това, докато бе насаме с Кейд? Моментът бе наистина безценен, макар и толкова кратък. Как само ѝ се искаше да му разкаже какво се бе случило, да му признае истината. Как можеше да му каже, че се бе върнала, за да си стъпи на краката?

— Ей... — Тя вдигна поглед и забеляза, че той я наблюдаваше внимателно. Протегна ръка и улови кичур дълга коса, а след това леко го подръпна. — Какво има? — попита тихо Кейд.

Аби усети сълзите ѝ да напират и мигна няколко пъти, за да ги прогони. Беше още по-трудно, когато той ставаше нежен. Напомни ѝ за последния ѝ път, когато гласът му бе станал кадифен и дълбок. В този момент започна да се чуди как ли ще реагира, ако Кейд се опиташе да я прегърне, да я докосне.

— Всичко е наред — отвърна тя. — Просто се замислих.

Той отново стана сериозен и пушна кичура.

— За Ню Йорк ли мислиш? — попита. — Какво изобщо правиш тук през април? Мислех, че само през зимата ти остава малко свободно време.

— Дойдох да се видя с Мели — отвърна Аби и поруменя. — Искях да ѝ помогна за сватбата.

— Значи ще останеш цял месец — продължи да разпитва Кейд в очакване тя да отрече. Вече бе късно, защото бе изрекла лъжата твърде убедително.

Аби преглътна.

— Ами...

— Доколкото разбрах, ти си измислила модела на роклята — продължаваше той.

— Да — съгласи се тя и си припомни скиците, които бе направила. През последните години бе открила, че умее да измисля дрехи много по-успешно, отколкото да ги представя.

— Боже, колко затворена си станала — отбеляза Кейд и присви очи заради дима от цигарата. — Преди се прибираше и започваше да бълваш като вулкан, беше жизнена и щастлива. Сега си като упоена... Съвсем различна си станала. Какво има, мила, да не би блясъкът на градския живот да е помътнял, или просто си се уморила да се показваш полугола пред мъжете?

Аби ахна при тези неочаквано груби думи и си пое рязко дъх.

— Кейд Алигзандър Макларън, не се показвам полугола!

— Нима? — попита той. По лицето му се бе изписало познатото ѝ изражение, което веднага ѝ подсказа, че бе готов да се скара с нея. — Миналия месец бях в Ню Йорк по работа и дойдох на едно от модните ти ревюта. Беше с прозрачна блуза, под която нямаше нищо. Абсолютно нищо? — Кейд се намръщи. — Едва се сдържах да не се кача на подиума, за да те сваля. Просто станах и си излязох. Баща ти сигурно се обръща в гроба.

— Баща ми се гордееше с мен — сопна се тя. От думите му я беше заболяло. — Може и да не си забелязал, но на тези ревюта ходят предимно жени.

— Имаше и мъже — побърза да вметне той и загаси цигарата си. — Когато си насаме с някой мъж и пред него ли си сваляш дрехите, Аби?

Тя вдигна ръка, за да го удари, ала Кейд стисна китката ѝ и я изви. Гледаше го право в очите, а разстоянието между тях бе съвсем малко. Най-лошото бе, че усещаше силата му, стоманената му хватка и усети как в гърлото ѝ се надига паника.

— Пусни ме, Кейд — настоя неочаквано Аби, гласът ѝ пресипнал, а очите ѝ ококорени от страх. — Моля те, пусни ме!

Той се намръщи, но веднага я пусна. Тя бързо се отдръпна към вратата и се притисна в нея като уплашено коте, разтреперано и свито в ъгъла. Ето че разбра, каза си нещастно Аби. Беше се чудила как ще реагира на докосването на Кейд и в този момент истината бе излязла наяве.

— Какво има? — попита разгневен той. — Познаваме се открай време. Просто се защитавах, Аби. Нямаше да те ударя. Каж ми какво ти става? Да не би някой мъж да те е удрял? — Лицето му се разкриви от ярост. — Отговори ми — повиши глас Кейд. — Да не би някое от гаджетата ти да е станал груб? Господи, ако е така...

— Не е това — отвърна бързо тя и си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Затвори очи, за да се овладее. — Просто съм уморена. Кейд. Много уморена. Нямам сили за работа. Работя до късно, ходя на безкрайни проби, снимам реклами, фотографите са прекалено визискателни, дизайнерите не спират с капризите... — Облегна се на вратата и отвори предпазливо очи, за да го погледне. — Просто съм преуморена. — Това бе лъжа, ала нямаше как да му признае истината.

— Прибрала си се да си починеш, това ли се опитваш да ми кажеш? — попита тихо той.

— Нали може? — попита Аби и отново го погледна в очите. — Ще остана цял месец, само че не искам да ти се пречкам...

— Ти се шегуваш — изсумтя Кейд и отново огледа безформената ѝ рокля. — Ти наистина се шегуваш. — Обърна се рязко и отвори вратата. — Да влизаме, че ще замръзнем. Можем да седнем вътре и да гледаме цяла вечер как сестра ти и Джери не спират да се натискат.

В гласа му се прокрадна отвращение и тя се разсмя.

— Те са сгодени — напомни му Аби.

— Тогава да се женят и да правят каквото ще правят в собствената си къща — изръмжа той.

— Опитват се — отвърна тя.

Кейд я погледна сърдито, преди да отвори вратата и да заобиколи автомобила, за да отвори и на нея.

— Нямам търпение тази сватба да ми се маха от главата — призна той. — Единственото място, на което не съм ги хващал, е дрешникът.

— Двамата са влюбени. — Аби скочи от стъпалото и се озова сред пухкавия студен сняг. — Господи, колко си старомоден, Кейд!

— Не ми казвай, че досега не си го забелязала — каза той, докато вървяха към къщата през сипещия се сняг. Снежинките нежно близваха лицето ѝ и оставяха студени мокри следи.

— Човек не може да не забележи — съгласи се тя. Погледна вдигнатата му глава и изпънатия му гръб. Кейд се движеше с гъвкави елегантни крачки, които издаваха, че бе свикнал с живота навън. Единствено просторната Монтана можеше да го задържи. — На всички е известно, че е почти невъзможно влюбените да бъдат разделени.

— Ти пък какво знаеш за любовта? — попита той и я погледна. — Някога изпитвала ли си любов?

Аби се засмя, макар че не ѝ бе никак смешно.

— Повечето хора разбират какво е любовен трепет поне веднъж или два пъти в живота си.

— Доколкото си спомням, едно време изпитваше нещо подобно към мен — припомни ѝ тихо Кейд. Взираше се право напред и така и не забеляза как светлокафявите ѝ очи се разшириха от изумление.

— Направо не е за вярване, че си го забелязал — прошепна тя. — Как успя да отклониш поглед от добитъка и всички момичета, които ти висят на врата по разни вечеринки?

— Забелязал съм.

Думите му не означаваха много, важен бе начинът, по който ги каза. Изрече ги троснато, но в тях бе стаено много чувство. Аби си пое бавно дъх, скръсти ръце пред себе си, а след това изви поглед настрана, за да избегне неговия. Щеше ли някога да забрави онази вечер? Въпреки преживяното неотдавна, което бе съсипало вероятността да започне връзка, тя изпита истинско удоволствие, щом си спомни топлите му твърди устни, притиснали нейните, нежните ласки на ръцете му. Двамата застанаха пред задната врата. Той отвори

и я изчака да пристъпи първа в топлата суха кухня. Кала бе излязла някъде, защото бе празно.

— Аби — повика я Кейд.

Тя се обърна от входа на трапезарията, за да погледне назад към него. Той си бе свалил шапката и влажната му тъмна коса блестеше на светлината от лампата. Очите му се плъзнаха по тялото ѝ, огледаха неподходящите широки дрехи и отново се върнаха към порумениялото ѝ нежно лице. Между тях неочаквано надвисна напрежение, старото напрежение, което бе усетила онази вечер край плувния басейн, когато я бе видял така, както никой мъж не я бе виждал. Аби усети изненадата в погледа му, а сърцето ѝ затрептя, обзето от неочаквана надежда.

— Щастлива ли си в Ню Йорк? — попита Кейд.

Тя се поколеба, докато се опитваше да изрече думите. Наистина беше щастлива — или поне се опитваше да убеди себе си, че бе щастлива, докато инцидентът не я тласна към къщи, за да намери на познатото обичано място убежище и утеха. „Пейнтед Ридж“ ѝ бе липсвал през всичките години, прекарани в големия град.

— Разбира се, че съм щастлива — излъга Аби. — Защо питаш? — Високият мъж пристъпи от крак на крак, сякаш бе получил неизказания отговор, който тя бе премълчала. Замахна неопределено с ръка.

— Просто се чудех, това е. Онзи ден те видях на корицата на едно списание — добави той, впил поглед в нея. — Беше от хубавите ти снимки. Това е важно постижение.

— Да — съгласи се Аби с едва доловима усмивка. — Истински успех е да те снимат за корицата на подобно списание. Хората от агенцията бяха във възторг.

Очите му не се откъсваха от лицето ѝ и потъмняха от чувство, което тя не успя да разбере.

— Наистина си красива — продължи тихо Кейд. — Винаги си била красива. Не говоря просто за физическа красота. Напомняш ми за слънцето, обляло с лъчите си някоя поляна. Всичко е копринено нежно, прекрасно, изключително. Какво стана с онова момиче?

Аби усети далечна болка, глад, който нищо не бе в състояние да притъпи. Очите ѝ се плъзнаха по сериозното му лице с врязалите се по него бръчки, лице, което с удоволствие би докоснала. Прииска ѝ се да

му каже, че онова момиче бе увехнало по него, че част от нея бе умряла, когато напусна „Пейнтед Ридж“.

Не можеше да изрече подобно нещо.

— Тя порасна, Кейд — отвърна Аби.

Той поклати глава и се усмихна — необичайно тъжна усмивка, която я озадачи.

— Не бих казал. Тя е в спомените ми и от време на време я повиквам, за да я погледам.

— Била е безкрайно наивна — прошепна Аби и се опита да се прикрие, за да не разбере Кейд колко силно я бяха трогнали думите му. Той пристъпи бавно към нея. Беше висок и едър, силен и дори малко страшен и тя едва успя да се пребори със страха, който веднъж вече се опита да я задуши тази вечер. Вдигна поглед, заинтригувана от мириса на кожа и студен вятър, полепнал по него. — Бях забравила колко си висок — призна Аби.

— А пък аз не съм забравил нищо, свързано с теб, Аби — заяви Кейд. — Включително и факта, че едно време все ти се струваше, че си далече от мен. А сега се отдръпваш в мига, в който се приближава до теб.

Значи бе забелязал. Тя сведе поглед към копчетата кожуха му.

— Така ли?

— Тази вечер в обора се отдръпна от мен. Да не би да си въобразяваш, че не съм забелязал? След това в колата... — Той си пое дълбоко дъх. — Господи, никога не бих те наранил. Не го ли знаеш?

Погледът ѝ пробяга по шевовете на палтото му и Аби забеляза петно до едно от копчетата, сякаш там бе паднала пепел от цигара. Как бе възможно да забелязва подобни неща, докато усещаше топлината на едрото му тяло и в спомените ѝ бе живо удоволствието да се притисне в него...

— Знам — отвърна след малко тя. Вдигна очи към него. — Просто имам някои проблеми, с които се опитвам да се справя.

— Заради мъж ли е всичко това? — попита веднага Кейд.

Аби кимна.

— Може и така да се каже.

Той стана по-сериозен и протегна ръце, сякаш искаше да я прегърне. Вместо това рязко ги напъха в джобовете си.

— Искаш ли да ми разкажеш?

Тя бавно поклати глава.

— Още не е дошло времето. Първо трябва да открия себе си, Кейд. Трябва сама да се справя.

— Има ли нещо общо с работата ти? — продължи той.

— Да, има. Трябва да реша дали искам да продължа — призна Аби.

Ето че лицето му се озари, изписалото се по него напрежение се стопи и му придаде по-младежки вид.

— Да не би да обмисляш възможността да напуснеш?

— Защо не? — попита тя с широка усмивка. — Трябва ли ти допълнителна работна ръка? Много ме бива да затварям портите. Ако не ми вярваш, питай Ханк.

Кейд също се усмихна и тъмните му очи заблестяха.

— На всяка цена.

Аби въздъхна.

— Накрая на месеца с радост ще ми махаш за довиждане — предупреди го тя през смях. — Както и да е, предстои ми да помисля доста сериозно.

Той се вгледа в притихналото ѝ лице.

— Може пък да ти помогна да решиш по-бързо — измърмори. С едната ръка обхвана брадичката ѝ и я изви нагоре, докато очите му любопитно се вглеждаха в нейните. — Мели каза, че имало мъж. Какво стана, мила, да не би връзката ви да се е объркала?

Аби трепна и отстъпи назад, за да се освободи от прегръдката му. Не бе избягала от Ню Йорк, за да се озове отново под влиянието на Кейд Макларън. Ако го допуснеше до себе си сега, това щеше да бъде истинско самоубийство в много отношения. Силата му я притесняваше, ала имаше и още. Тя реагираше по начин, по който не ѝ въздействаше никой друг. Всички мъже, с които бе излизала, не бяха нищо повече от бледо копие на човека пред нея и едва сега разбираше, че той бе завладял спомените ѝ. Години наред се бе опитвала да изтласка случилото се край басейна на някое дълбоко невидимо място, защото се страхуваше да си припомня онази вечер. А ето че днес миналото се бе опитало да я настигне, бе заличило болезнените спомени и бе събудило стари копнежи и чувства.

Аби надникна в тъмните очи на Кейд и разбра, че в тях бе отразен целият ѝ свят. Той означаваше всичко за нея и никой в Ню Йорк нямаше да може да го замести. Не можеше да му признае този

факт. Кейд я отблъскваше упорито след случката при басейна. Сякаш не можеше да търпи, когато бе близо до него. Дори в този момент я остави да отстъпи. Все още имаше сили да я остави да се отдръпне, у него нямаше и следа от съжаление дори за нещо толкова незначително.

— Да, има мъж — съгласи се тя, но не каза нищо повече и не го погледна. — Какво, според теб, съм правила в Ню Йорк? Зяпала съм през прозорците и съм си мечтала как ще се върна тук ли? — Това бе истината, ала не бе нужно той да разбира. Блясъкът, който я впечатляваше така силно в началото, вече го нямаше и животът ѝ бе празен и самотен.

— Не е нужно да ми го казваш, мила — отвърна Кейд. — Много добре знам колко скучно ти се вижда това място. Само дето не си го заявила на глас. — Погледна я ядосан. — Да не би въпросният мъж да се е доближил прекалено много? Да не би да е поискал да се установите заедно, а на теб да ти е било неприятно?

Погледът ѝ бе пуст и празен.

— Да не би това да те шокира? — попита Аби и въпросът ѝ доля масло в огъня. — Вече ти казах, Кейд, харесвам живота си такъв, какъвто е. Приятно ми е да разполагам с много пари, да ги харча и да мога да пътувам, където ми е приятно. Миналия месец имах снимки в Ямайка, през септември заминавам за Гърция. Това е интересно и вълнуващо, весело е и много приятно.

Погледът му бе станал студен, защото повярва на лъжата.

— Да, виждам — изръмжа той. Извади цигара от джоба си и я запали, без да я изпуска от очи. — И къде му е мястото на гаджето ти сред тези пътувания?

Тя преглътна и се обърна.

— Той не ми е гадже... Дълго е за разправяне.

— Ще намеря време да те изслушам.

Аби се обърна притеснена.

— Нали може да не е тази вечер? Искам да видя Джери...

Кейд си пое ядосано дъх и на нея ѝ се стори, че ще почне да настоява. Вместо това той се пресегна и отвори вратата.

Тя пристъпи напред, облекчена, че бе повярвал на думите ѝ. Гадже! Господи, каква ужасна шега! Въпреки това предпочиташе да умре, вместо да му каже истината. Какво значение имаше? Нека да си

мисли, че се опитва да преживее някаква разпаднала се любовна връзка. Какво значение имаше?

ПЕТА ГЛАВА

Мели се бе свила на канапето до високия рус мъж, който щеше да ѝ бъде съпруг. И двамата скочиха, когато Кейд тресна вратата зад тях с Аби.

— А шефе, здрасти — ухили се Джери Риджли и сините му очи затанцуваха весело. — Здрасти, Аби, добре дошла!

— Благодаря, Джери — усмихна се в отговор тя. Познаваха се отдавна. Едно от предимствата да израснеш в провинцията бе, че познаваше хората, които живееха наоколо, още от дете. Така всички се чувстваха сигурни и знаеха, че нищо не се променя.

— Ще останеш ли за сватбата? — попита той и Мели се усмихна на сестра си.

— Не бих я пропуснала за нищо на света — обеща Аби. — Което ми напомня, Мели — добави тя и пъкна ръце в джобовете си, — че съм нахвърляла скици за роклята ти. В куфара ми са.

— Нямам търпение да ги видя — възкликна възторжена Мели. — Наистина ли нямаш нищо против да ми направиш роклята?

— Стига глупости, разбира се, че нямам нищо против. Понякога се чудя защо станах манекенка, след като предпочитам да правя дрехи — въздъхна Аби. Манекенка. Думата ѝ напомни за Ню Йорк, след това се зароиха други спомени и тя се обърна с насълзени очи.

Мели бързо скочи.

— Да вървим да видим дали е останало нещо от боровинковия сладкиш на Кала. — Тя хвана сестра си за ръката. — Мъжете ще преживеят и без нас.

— Кейд ще се справи — засмя се Джери и погледна начумерения фермер. — Само че на мен ще ми бъде трудно, любима, така че побързай.

— Дадено — съгласи се Мели с глас, който пазеше специално за него. Намигна на Аби и я подръпна към кухнята, а след това затвори вратата.

— Да не би двамата с Кейд пак да се скарахте? — попита тя Аби веднага щом вратата се затвори. — Приличаше на буреносен облак, а ти си поруменяла.

— Той просто не знае кога да престане — изпъшка Аби. — Почти успя да изкопчи истината от мен преди малко. Да знаеш, Мели, че ще ме накара да му кажа. Не мога да споделя с него, Мели, просто не мога!

Мели въздъхна и прегърна сестра си.

— Аби, надявах се да преодолееш всичко, когато двамата с него останете насаме.

— Да разговарям с Кейд ли? — Тя се изсмя. — Господи, единственото, което ще мога да направя, е да се оправдавам. Станал е още по-дървена глава, отколкото беше. Защо мрази толкова работата ми?

— Ти май наистина не знаеш, а? — прошепна Мели.

Аби не обърна внимание на въпроса ѝ и скръсти ръце.

— Започнахме да се разправяме в колата и аз се опитах да го ударя, а когато той сграбчи китката ми... — Тя потръпна. — Толкова е силен...

— Такъв си е Кейд. Знаеш, че никога не би те наранил, докато е жив.

Аби се опита да се усмихне.

— Искане ми се да стане чудо. Най-съкровено ми желание бе той да ме докосне и страхът да се изпари.

— И това ще се случи — отвърна тихо Мели. — Просто ти трябва време. Ако му кажеш истината, това ще бъде голямо начало. За бога, Аби, да не би вината да е твоя?

— Всички ми го казват. — Тя въздъхна. — Да вървим да помогнем на Кала. Трябва да върша нещо, за да не мисля. Нещата ще се подредят, предполагам. Все някой ден всичко ще си дойде на мястото.

Цялата вечер си повтаряше тази мисъл и наблюдаваше как седналият в огромния стол Кейд пуши цигара след цигара, докато преглежда документите с Джери. След като Кала им донесе от великолепия си сладкиш, той изпи две чисти уискита. А пък беше толкова приятно да го наблюдава човек. Винаги бе така и четирите

години след целувката им не бяха променили нещата. Все още беше невероятно мъжествен. Бе силен, упорит, ала също така инат.

Наблюдаваше как стиска в ръка листата. Пръстите му, потъмнели от работата на открито, бяха обсипани с черни косъмчета. Не носеше никакви бижута. Часовникът му бе с дебела кожена каишка, а на циферблата се изписваше какво ли не, освен може би прогнозата за бъдещето. Това бе човек, който предпочиташе удобството, не изтънчеността. Въпреки това изглеждаше чудесно, дори когато бе облечен в протрити износени джинси и избеляла риза. Тялото му бе едро и много силно, цялото мускулесто и стегнато. Макар и съвсем обикновен мъж, присъствието му се усещаше, където и да отидеше.

Веднъж вдигна поглед и забеляза, че Аби го наблюдава. В този момент тя усети тръпката на старите чувства. Бързо извърна поглед и отново остана обладана единствено от страха.

По-късно Мели влезе в стаята на Аби. Двете седнаха на старото легло, където Аби спеше още от момиче, и се заговориха за сватбената рокля.

— Великолепна е — възкликна Мели. — Само че ти трябва единствено с това да се занимаваш, ако искаш да я ушиеш навреме...

— Ще ми отнеме само седмица — усмихна се Аби. — Наистина ли ти харесва?

— Обожавам я! — Тя прокара пръсти по скицата. — Това е най-красивият модел, който съм виждала. Трябва да го продадеш.

— Да продам сватбената ти рокля ли? — възкликна Аби. — Да не би да си решила, че имам касов апарат вместо сърце?

— Не ставай глупава. Много добре знаеш какво имам предвид. Моделът е чуден, Аби. Наистина е страхотен. Направо си губиш времето като представяш моделите на другите.

— Благодаря ти, че го каза — усмихна се Аби.

— Не съм единствената, която мисли така. Джесика Дейн свърза ли се с теб? — попита Мели. — Направо пощуря по роклята, която ми направи миналото лято.

— За собственичката на бутика ли говориш? — попита Аби — Не. Честно да ти кажа, много се надяхах да ме потърси. Обожавам дизайнерската работа, Мели. Имам чувството, че работата на манекенка ме задушава. Непрекъснато съм уморена, нямам никакъв

личен живот. Поне парите са добри — добави тихо тя. — Само че парите не си струват, когато не си щастлива. А аз не съм.

— Нали няма да ми се разсърдиш, ако ти призная, че знаех, че ще стане така? — попита тихо сестра ѝ. Тя се усмихна. — Ти се преструваше, че точно това искаш, но аз разбирах какво те измъчва.

Аби погледна ръцете си. Не носеше пръстени.

— Надявам се никой друг да не е прозрял истината — рече с надежда тя.

— Той е вече на трийсет и шест — напомни ѝ Мели. — Рано или късно ще се ожени.

Аби се засмя, без да крие горчивината си.

— Нима? Като го гледам, не се е забързал да се обвърже. Знаеш ли какво разправяше за брака? Това било примка, която само някой глупак ще надене на шията си.

— Много е самотен, Аби — долетя отговорът на сестра ѝ. — Знам по-добре от всеки друг. Нали работя за него. Виждам го всеки ден. Скъсва се от работа, ала има и вечери, когато сяда на верандата сам, зареял поглед към хоризонта.

От тези думи я заболя. Аби се обърна, за да не разбере Мели колко силно я бе заболяло.

— Може да има всяка жена, която пожелае — отвърна тя и се постара да се овладее, за да не я издаде гласът ѝ. — Винаги, когато съм идвала, е бил с някоя.

— Искал е да останеш с такова впечатление — измърмори Мели. — Не забравяй, че управлява три ферми — цялата му корпорация е с размерите на малък град — а в свободното си време спи. Откъде време, за да се прави на плейбой? Знаеш много добре, че има достатъчно пари, за да прави каквото пожелае, да не говорим, че е и хубав. Та той се чувства неловко дори когато Джери ме целува пред него.

— Същият е като Донован — съгласи се Аби, спомнила си бащата на Кейд. — Спомняш ли си онази вечер, когато ти се целуваше с Дани Джонсън на верандата и Донован и Кейд минаха с конете? Боже! Имах чувството, че след онова конско Дани няма да се мерне насам никога повече.

— И мен ме беше страх, че ще стане точно така. Донован имаше прекалено развито чувство за приличие. Нищо чудно, че Кейд има

толкова много задръжки. И как иначе, след като е расъл в едно нищо и никакво място като Шейен Лодж...

— Ти си единствената, която е в състояние да нарече Монтана нищо и никакво място — пошегува се Аби.

— Исках да кажа, че това е просто едно кътче — обясни без следа от притеснение Мели. — Обзалагам се, че всеки път, когато се върнеш от Ню Йорк, преживяваш културен шок — добави тя.

— Няма такова нещо — възпротиви се Аби. В очите ѝ проблесна нежност. — Всеки път се радвам, че се прибирам къщи. Не усещам колко много ми е липсвало всичко тук, докато не се прибера.

— Затова стоиш на прозореца и се надяваш да мернеш Кейд — продължи тихо Мели и кимна, когато сестра ѝ се изчерви. — Да, хващала съм те в такива моменти. Когато го наблюдаваш, в очите ти искри неприкрита любов, Аби. Сякаш щом го видиш, всички кошмари ще отлетят.

Аби се обърна.

— Престани веднага. Ще бъде напразно да му разкрия чувствата си. Знаеш много добре, че е така. Не — заяви тя твърдо, когато Мели понечи да заговори. — Стига толкова. Мели, ти нали обичаш Джери? — Раздразнението бе изместено от притеснение.

— Безумно — призна Мели. — През първите няколко седмици, когато започнах работа тук, след като завърших бизнес колежа, не спирахме да се караме. И ето че един ден той ме хвърли в сеното и падна върху мен — обясни тя с усмивка. — Започнахме да се целуваме като влюбени, които не са се виждали цяла вечност. Веднага след това ми предложи да се оженим, а аз приех на секундата. Сетне пак сме се карали, но да знаеш, че едва ли ще обичам някой повече. — Аби си представи как някой я бутва и пада върху нея и потръпна ужасена. Бе обзета от напрежение и Мели веднага забеляза. — Извинявай — побърза да каже тя и докосна ръката на Аби. — Дори не помислих как ще реагираш.

— Просто си представих колко съм безпомощна — опита се да обясни тихо тя. Вдигна поглед. — Мели, мъжете са толкова силни... Изобщо нямаш представа колко са силни, докато не се опиташ да се отскубнеш и не разбереш, че е невъзможно!

— Не мисли за това — опита се да я успокои Мели. — Хайде, мисли бързо, защото трябва да решим каква дантела ще сложим на

роклята. Кала има цяла торба с какви ли не мостри. Взела ги е направо от фабриката. Ще ги прегледаме, а тя ще отскочи до града утре и ще купи всичко, което ти трябва.

— Добре. — Аби я прегърна. — Обичам те — възкликна тя развълнувана.

— И аз те обичам — отвърна Мели и се усмихна, когато се отдръпна. — Сега да ти кажа какво искам... — Тя извади парче плат и двете започнаха да обсъждат роклята, чак докато им се доспа.

През следващите няколко дни Аби обиколи фермата, за да си припомни всичко. Внимателно избягваше мъжете — и най-вече Кейд — ала все надничаше в оборите, за да погледне телетата, да поседи на някоя бала сено и да си припомни детството. Старата им ферма сега бе част от „Пейнтед Ридж“, тъй като след смъртта на Джес Шейн Кейд я бе купил. Ако не беше той, трябваше да я продадат на търг, защото двете сестри нямаха желание да се занимават със земеделие, което бе трудно, носеше единствено главоболия, затова бе най-добре с тази дейност да се заемат специалистите.

Когато снегът се разтопи и отново заприлича на пролет, Аби отиде да се разходи към зеления хълм, където се издигаха високи борове. Настани се под едно от гигантските дървета. Бе толкова хубаво да се наслади на чистия въздух, да поседи и да се порадва на зеленината и спокойствието, на недокоснатата красота на земята.

Къде другаде зелените хълмове се простираха чак до хоризонта, обградени от високите скалисти планини, къде другаде реката си проправяше път като панделка? Едно време Кейд обичаше да лови риба наблизко, поне докато Донован бе все още жив и можеше да поеме част от работата. Понякога тя ходеше с него и го наблюдаваше, докато изтегляше пъстърва и костури.

Хубавото на Кейд бе, каза си замечтано Аби, че много обичаше земята и я пазеше. Непрекъснато търсеше нови начини да подобри имотите си, работеше с природозащитни организации, за да опази естествената красота на района.

Обърна се към портата, когато чу конски тропот и видя Кейд да приближава към нея на едрия си черен жребец. Изглеждаше прекрасен на коня, също като герой от някой уестърн. Беше мускулист и грациозен, а тя изпитваше към него много по-силно уважение, отколкото към който и да било друг мъж.

Той дръпна юздите и прехвърли крак над седлото, без да изпусне цигарата, докато я наблюдаваше изпод периферията на сивата широкопола шапка.

— Мързелува ли манекенката? — пошегува се усмихнат.

— Избрала съм съвършеното място — усмихна се в отговор Аби и се облегна на дървото, за да го погледне. Вятърът подхвана дългата ѝ светла коса и я заметна към поруменелите ѝ бузи. — Колко е спокойно и тихо тук — отбеляза тя. — Нищо чудно, че индианците са се борили за всяка педя земя.

Кейд присви очи.

— Човек се бори за нещата, които иска — отвърна тайнствено той, без да откъсва очи от нея. — Защо се обличаш в тези противни торбести дрехи? — попита и посочи с брадичка огромната риза и широките джинси.

Аби сви рамене и извърна очи от пронизващия му поглед.

— Удобни са — отвърна неубедително тя.

— Изглеждат ужасно. Предпочитам те в прозрачни блузки — добави студено Кейд.

Аби изви вежди.

— Стар похотливец — обвини го тя.

Той се засмя тихо и гърлено — смях, който почти бе забравила. В тези моменти изглеждаше по-млад.

— Само с теб, мила — каза тихо Кейд. — В компанията на повечето жени съм истински благороден рицар.

Аби вдигна очи към него.

— Можеш да имаш всяка, която пожелаеш — подхвърли разсеяно.

— Колко жалко, че съм толкова придирчив — отвърна той. Дръпна от цигарата и я погледна. — Аз съм зает човек.

— Личи ти — съгласи се тя и огледа прашните джинси, прилепнали по стегнатите му бедра, износените кафяви ботуши и пропитата с пот джинсова риза. Под нея се криеха мускулести гърди, които едно време отчаяно ѝ се искаше да докосне.

— Пролет е — напомни ѝ Кейд. — Ветеринарят трябва да прегледа добитъка, телетата трябва да се отбият, да се жигосат, стадата чакат да се прехвърлят по високопланинските пасища веднага щом приключим с преброяването. Не забравяй, че сеното чака да бъде

окосено, машините плачат за поправка, подмяна, трябва да намеря работници за лятото, да се осигурят запаси... Ако не е една проклетия, то ще бъде друга.

— А ти се наслаждаваш на всяка минута — обвини го Аби. — Ако не е работата, ще умреш.

— Самата истина. — Той дръпна за последно от цигарата и я метна на земята. — Би ли я загасила, мила?

— Не е достатъчно сухо, за да се подпали тревата — напомни му тя, въпреки това се изправи и загаси цигарата.

— Едно време индианците и белите спирали битките, за да се преборят заедно с пожарите — отбеляза с усмивка Кейд. — И днес не е лесно да потушиш пожар.

Аби погледна сенките по лицето му и изпита болка за всичко, което бе изгубила.

— Когато си на седлото, се чувстваш най-добре — сподели тя.

— Отрасял съм на седло. — Той протегна ръка. — Стъпи на ботуша ми и се качи. Ще те закарам до къщи.

— Добре че ездата ти не е като шофирането — заяде се Аби.

— Не сме се виждали толкова време, а ти ме нападаш — отвърна Кейд.

— Казах истината. Донован отказваше да се качи с теб, когато ти караше — напомни му тя. — Не мога да отрека, че си цар, когато излезеш на магистралата.

— И това ми било комплимент. Идваш ли? — Искаше да усети близостта му и в същото време изпитваше неподправен ужас. Беше толкова силен. Ами ако отново я обземеше паника, ами ако той поискаше обяснение за неочаквано обзелата я паника? — Аби? — повика я Кейд с властен глас, все едно че даваше нареждания на каубоите. — Хайде. — Тя се подчини машинално, пое ръката му и потръпна, когато той я прегърна, за да има по-добра опора. Стъпи внимателно на върха на ботуша му и се прехвърли на седлото. Кейд я притисна до себе си и Аби усети стегнатите мускули на гърдите му. — Добре ли си така? — попита той.

— Да — отвърна тя с писклив глас.

Кейд подкара коня.

— Ще се почувстваш още по-добре, ако се отпуснеш, малката ми — прошепна той. — Не бива да се страхуваш от мен.

Така си мислиш, каза си Аби, усетила тялото му до гърба си. От него се носеше мирис на кожа и крави, на цигари, а топлият му дъх се промъкваше в косата ѝ.

Защо не можеше да се отпусне, вместо да седи така неудобно изпъната? Истината бе, че както обикновено, Кейд я притесняваше, караше я да се чувства уязвима, да изпитва желание и глад. Въпреки неприятната случка, преживяна в Ню Йорк, той въздействаше на сетивата ѝ по начин, който я плашеше.

Кейд се засмя тихо и тя се стегна още повече.

— Защо се смееш? — прошепна Аби и едва чу гласа над тропота на копитата.

— На теб. Трябва ли да се чувствам поласкан, че се страхуваш, докато те прегръщам на гърба на коня? Господи, не съм си давал сметка, че съм толкова страшен отблизо — добави замислен той. — Да не би да е, защото мириша на мъж, който работи сред добитък?

Стана ѝ смешно. От години двамата с Кейд не бях прекарвали толкова време заедно и бе забравила сухото му чувство за хумор.

— Извинявай — въздъхна тя. — Май съм се откъснала от всичко тук повече, отколкото предполагам.

Едрата му ръка се стегна за момент, а след това се отпусна отново. Аби му позволи да я прегърне, без да протестира. Сега вече силата му не ѝ се струваше стряскаща като последния път и преживяният кошмар изчезваше сред простора, където бе израснала. Почувства се на сигурно място. Беше много по-спокойна, отколкото през последните години.

— Четири години — прошепна той зад главата ѝ. — Като изключим дните, които си успяла да откраднеш, за да се откъснеш за малко от Ню Йорк.

Възмущението отново я накара да се напрегне.

— Пак ли започваш?

— Изобщо не съм спирал. Ти си престанала да слушаш. — Ръката му трепна и тя усети дъха му до ухото си. — Кога най-сетне ще пораснеш, Аби? Не можеш да живееш сред блясък цял живот. Той няма да ти даде онова, за което копнееш като жена.

— А кое ще ми го даде? — сопна се тя. — Да живея с някой мъж и да отглеждам деца ли?

Кейд застина, сякаш бе плиснала студена вода в лицето му, и в този момент Аби съжали за думите си. Не говореше сериозно — просто се опитваше да го уязви заради казаното.

— За жените тук е повече от достатъчно — заяви той.

Тя зарея поглед към хоризонта, наслади се на познатите очертания в далечината, на високите дървета и на небесната синева.

— Баба ти е имала десет деца, нали Кейд? — попита Аби, спомнила си снимките в семейния албум на Макларън.

— Да. — Той се засмя. — В онези дни жените не са имали голям избор, мила. Тогава не са можели да се предпазват както сега.

— Човек е трябвало да има голямо семейство, за да се справи с фермата си — съгласи се тя. Облегна се на него и усети как мускулите му потрепват при всяко движение на коня. Затвори очи и се отдаде на удоволствието да е близо до него.

— Не е само това — отвърна Кейд, когато приближиха към къщата. — Влюбените искат да имат деца.

Аби се изсмя.

— Не мога да си те представя влюбен — отвърна тя. — Просто не мога. Не казваше ли, че никога няма да допуснеш някоя жена да ти сложи халка на носа?

Той не се засмя. Напротив, стана сериозен и мрачен.

— Ти изобщо не ме познаваш, Аби. Никога не си ме познавала.

— Че има ли някой, който може да те опознае? — попита веднага тя. — Обградил си се с дебел висок зид, също като Донован. Сигурно това е семейната черта на рода Макларън.

— Допуснеш ли хората до себе си, те могат да те наранят — обясни Кейд. — Преценил съм, че болката ми стига.

— Не мога да си представя достатъчно храбър човек, който би се осмелил да го направи — обърна се Аби.

— Нима? — В гласа му прозвуча насмешка и ръката му отново се стегна.

Успя да зърне лицето му, когато той се наведе, за да отвори портата и намръщеното му изражение я притесни. Освен това ѝ се стори наранен и тя не може да си обясни защо.

— Кейд? — прошепна Аби, преди той да се изправи отново.

Кейд извърна глава и очите им се срещнаха, а тя потръпна, щом забеляза стаения в тях гняв.

— Някой ден ще прекалиш — предупреди я тихо той. — Не съм от камък, въпреки че така ти се струва. Докато беше малка, бях готов да преглътна дори да извършиш убийство. Само че вече не си дете, Аби и не е нужно всички да се съобразяват с теб. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

Какво да направи? Сърцето ѝ трепна от страх и възбуда. Без да иска, премести поглед към свитите му устни и в този момент ясно си спомни вкуса им, удоволствието от единствената им целувка.

— Не се притеснявай, Кейд, няма да те прелъстя — обеща тя в опит да се представи като обиграна светска дама.

Той стисна брадичката ѝ и я изви така, че очите им отново да се срещнат, а Аби се дръпна рязко, щом забеляза настойчивия му поглед.

— Можех да те направя моя още онази вечер край басейна, Абигейл Дженифър Шейн — напомни ѝ той грубо и откровено. — И двамата сме четири години по-стари, така че не си въобразявай, че имаш имунитет към мен. Ако започнеш да играеш игрички, можеш да ме принудиш да направя нещо, за което и двамата ще съжаляваме.

Тя се опита да си поеме дълбоко дъх, за да се успокои, но така и не успя. Сведе очи към бързо надигащите се гърди на мъжа, а след това ги затвори.

— Единствено защото едно време бях влюбена до полуда в теб, не си въобразявай, че отново ще бъде така, Кейд — отвърна рязко Аби. Тези думи сякаш разпалиха огън в него. Очите му блеснаха гневно, той я привлече до себе си и главата ѝ попадна на рамото му. Тя се опита да се бори, уплашена от хватката му, и страховете ѝ се върнаха с нова сила. — Недей — прошепна и заблъска отчаяно гърдите му.

— Да видим сега какво си въобразявам, Аби — изръмжа Кейд и сведе глава към нея.

Един-единствен поглед в жарките му очи бе достатъчен да разбере, че той не се шегуваше. Тя изпъшка безпомощно, когато твърдите му устни се притиснаха в нейните, за да ги завладеят.

Може би щеше да е различно, ако Кейд бе нежен и бе успял да съдържи гнева си. Само че Аби бе прекалено уплашена, за да разсъждава трезво. Ето че случката в Ню Йорк отново оживя, ето че отново един мъж я бе стиснал и тя оставаше безпомощна в ръцете му. Макар и обзета от заслепяващ страх, на нея ѝ се стори, че Кейд тръпне, ала не бе сигурна. Не можеше да спре да мисли за твърдите му устни,

за стегнатите му ръце. В следващия момент се опита да го отблъсне, а когато той учудено вдигна глава, Аби изпищя.

По лицето му се изписа изражение, което не бе виждала никога преди и Кейд пребледня.

Тя стисна ръката му, светлокафявите ѝ очи изпълнени с ужас, устните ѝ побелели. Не можеше да откъсне поглед от него, докато гърдите ѝ се надигаха неравномерно.

— Господи, какво ти се е случило? — попита шокиран той.

Аби преглътна нервно и устните ѝ потръпнаха, а тялото ѝ остана извито.

— Моля те, не бъди толкова груб... — Изплака тя с писклив уплашен глас.

Кейд присви очи. Лицето му бе като издялано от камък, докато я наблюдаваше.

— Какво те накара да се върнеш вкъщи, Аби? — попита той. — Какво те прогони от града?

Тя затвори очи и потръпна.

— Нали ти казах, че съм уморена — отвърна задавено. — Уморена съм.

Кейд изрече нещо грубо и се изправи, а след това отдръпна от себе си.

— Всичко е наред — продължи той, когато Аби отвори очи. — Сега ще те наглася да седнеш удобно. — Тя извърна очи, за да не срещне пронизващия му поглед, и изпъна гръб. Кейд подкара коня към къщата. — Ако не можеш да търпиш никой да те докосва, трябва да има някаква причина — отбеляза Кейд. — Или си била наранена или уплашена. Попитах те дали някой мъж не те е тормозил и ти отрече. Излъга ме, нали Аби?

Тя стисна зъби.

— Престани. Не исках да ме целуваш, затова те отблъснах! — избухна Аби. — Прекалено високо самочувствие имаш, Кейд, след като си въобразяваш, че нямам търпение да съм с теб. — Той не каза нищо повече. Пристигнаха пред къщата и Кейд бързо я свали. Тя остана край коня, но не вдигна веднага глава. — Благодаря, че ме доведе — осмели се да каже най-сетне.

Той запали цигара. Дръпна, без да каже и дума, с навъсено лице, докато я наблюдаваше.

— Рано или късно ще ми кажеш какво се е случило.

— Нищо не се е случило — излъга Аби, вече по-убедително.

— Имам три ферми и управлявам цяла корпорация, което означава, че не съм глупак — уведоми я Кейд. — Не си дошла тук цял месец по-рано, за да помогнеш на Мели за сватбата. Освен това не си тук от желание да ме видиш.

Беше много близо до истината. Тя се обърна.

— Можеш да вярваш, в каквото пожелаеш, щом се смяташ за толкова велик.

— Аби!

Тя се завъртя рязко с блеснали очи, неземно красива в гнева си, светлата ѝ коса бухнала като ореол около нейното лице и огромните кафяви очи.

— Какво?

Той я погледна с много обич от главата до краката, докато цигарата тлееше между пръстите му.

— Не ме отблъсквай.

Сякаш ѝ отне въздуха с тези думи. Погледна го и усети как гневът ѝ се стопява. Кейд бе невероятно мъжествен, изключително красив. Очите ѝ омекнаха.

— Тогава не ме наранявай — предупреди го тихо Аби.

Той се изсмя.

— Значи зависи и от двамата.

— Не бих казала — измърмори тя. — Ако искам да те нараня, ще трябва да използвам динамит. Ти си като камък, Кейд.

— По тези места животът не е лек. Нямам време за лигавщините, на които са свикнали градските жени.

— Аз харесвам изтънчени мъже — отвърна Аби.

Тъмните му очи заблестяха.

— Невинаги — възрази той. — Едно време, щом те погледнех, ти се изчервяваше.

— Пак ли говориш за онова старо увлечение? — попита тя. — Истина е, че тогава беше всичко за мен. Само че положи много усилия да ме отблъснеш, нали?

— Беше на осемнайсет, дяволите да те вземат! — повиши глас Кейд. — Само на осемнайсет, докато аз бях на тридесет и две!

Чувствах се като истински глупак онази вечер, когато те оставих. Изобщо не трябваше да те докосвам!

Това бе единственият ѝ светъл спомен, а ето че той съжаляваше, че се бе случило. Ето че най-сетне разбираше какво бе изпитвал Кейд.

Сведе очи и се обърна. Тръгна към къщата, без да каже дума повече, без да се обърне назад. Докато се качваше по стълбите ѝ се стори, че го чу да ругае, ала когато се обърна, той вече препускаше нанякъде.

Аби мисли за спречкването им до края на деня, и когато седнаха да вечерят, и Мели, и Джери усетиха, че нещо не бе наред. Дори Кала, докато сервираше вкусното телешко, прославило фермата, отбеляза, че било станало неестествено студено.

Кейд се нахрани пръв и запали цигара с втората си чаша кафе.

— Пригответе отчетите, които искаше, Кейд — заговори Мели.

Той кимна.

— Ще ги прегледам още сега. Джери, ела, когато приключиш — добави и стана. — Трябва бързо да решим кои крави ще продадем. Джейк Уайт иска дванайсет. Ще ги използва за трансплантация.

— Май ги иска по-евтино — разсмя се Джери. — Сигурно е решил, че нашите са най-добрите, за да изнесят чистокръвните му зародиши от породата ангъс.

Мели се усмихна. През всичкото време усещаше напрежението, което бликаше от Аби.

— На това му се вика напредък в животновъдството. Породата хиърфорд раждат телета от породата ангъс, без дори да изпитат удоволствието от естественото зачатие.

Кейд я погледна сърдито и излезе от стаята.

— Засрами се — измърмори Джери и стана, за да отиде при шефа са. — Как можа да го поставиш в такова неловко положение!

— Просто му помагам да се отърси от задръжките си, любими — прошепна в отговор Мели и му изпрати въздушна целувка, а той намигна и излезе.

— Ще ти го върне — заяви сериозно Аби и продължи да рови храната. — Знаеш, че винаги си връща.

— И ти можеш да му помогнеш да се отърси от задръжките си — заяви сестра ѝ и пъкна език в бузата си.

— Няма да стане, сестричке — отвърна незабавно Аби и погледна вбесена към вратата. — Да си живее с тях, пет пари не давам.

Мели я погледна строго.

— Защо двамата с Кейд не започнете да се целувате, вместо да се карате непрекъснато?

— Питай го него — тросна се тя и се изправи. — Все същият си е. Ужасно ме боли главата, Мели. Нали ще кажеш лека ноц на останалите вместо мен? — Аби хукна по стълбите, преди Мели да успее да я попита за всичко, което я притесняваше.

Откакто бе пристигнала във фермата, Аби не бе сънувала кошмари, но след сблъсъка с Кейд бе почти сигурна, че кошмарите ще се върнат.

Така и стана.

Събуди се на зазоряване от собствените си писъци. Още не бе заглъхнал, когато Кейд влетя в стаята и запали лампата, последван от Мели.

ШЕСТА ГЛАВА

Аби седеше в леглото, облечена в обикновена памучна нощница, която я скриваше цялата, косата ѝ бе рошава, по бледите ѝ бузи се стичаха сълзи и бе зяпнала двамата на вратата, обзета от ужас.

Кейд бе само по долнище на пижама, смъкнало се на тесния му ханш, и мъжественото му едро тяло, загорелите мускули и черните къдрави косми по гърдите я уплашиха още повече.

— Ще направиш ли малко кафе? — обърна се той към Мели. Това не бе молба, а заповед.

— Ама... — започна Мели и притеснено погледна от работодателя към сестра си.

— Нали ме чу.

Тя се поколеба за момент, след това ги остави сами и тръгна по коридора.

Кейд подпря ръце на ханша си и погледна Аби. Косата му бе разрошена, лицето сурово и ѝ се стори страшен като зимна буря.

— Ставай и си наметни някакъв халат — нареди след минутка и се обърна. — Отивам да се облека.

— Няма нужда — опита се да го спре немощно тя.

Той извърна глава и в очите му се появи опасен блясък.

— Гледаш ме така, сякаш съм някакъв изнасилвач.

Аби пребледня и Кейд кимна.

— Не можеш да преодолееш това чувство, нали, малката ми? Наметни някакъв халат и слез в трапезарията. Престани да ме гледаш така. Нямам намерение да те докосна. Само че ще ми кажеш истината. Не знам как, но ще ми я кажеш.

Той я остави сама и излезе, изпънал гръб.

Мели донесе кафето тъкмо когато Аби излизаше, увита до врата в светлосин хавлиен халат.

Кейд бе нахлузил джинси и синя риза, разкопчана на врата. Не я беше напъхал в джинсите. Беше слязъл бос и се бе отпуснал на един

фотьойл. Опитваше се да срещне косата си с пръсти. Вдигна поглед към Аби.

— Сядай — подкани я тихо той. — Мели, благодаря ти за кафето. Лека нощ.

— Кейд... — започна Мели.

— Лека нощ — повтори Кейд.

Тя въздъхна и погледна Аби. В очите ѝ се четеше искрено съжаление.

— Всичко е наред — отвърна тихо Аби. — И двете знаем, че Кейд никога няма да ме нарани.

Той остана шокиран от думите ѝ и извади цигара, докато Мели казваше лека нощ, преди да ги остави сами.

— Ще ми сипеш ли, мила? — помоли я Кейд. Тя веднага посегна към сметаната и му подаде чашата. Той пие чашата с чинийката и ги закрепил на дланта си, а след това ѝ се усмихнал. — Помниш, значи. — Аби се изчервила. Да, помнеше отлично как обича кафето си. Помнеше всичко, което бе научила преди — не обичаше захар, мразеше ревен, предпочиташе дебели пържоли с картофи, можеше да изкара четирийсет и осем часа, без да спи, ала нито един час, без да пуши. — Сега е мой ред — измърмори Кейд, протегнал се към нейната чаша и сипа сметана и две бучки захар. След това ѝ я подаде усмихнат и тя вдигна учудена очи.

Пие чашата, отпусна се назад на канапето и се загледа в чашата, докато я побутваше напред-назад в чинийката.

— Дребни неща — прошепна Аби и най-сетне вдигна очи към него. — Не е ли удивително, че помним точно тези дребни неща след толкова години...

— Помня много за теб — призна тихо той, без да откъсва очи от нея. — Особено — добави мрачно — как изглеждаш без дрехи.

Тя се изчервила и сведе очи.

— Това беше отдавна.

— Беше преди четири години — съгласи се Кейд. — За мен не е чак толкова отдавна. — Отпи от кафето, без да обръща внимание, че бе горещо и можеше да се изгори, след това загаси цигарата и се облегна назад на стола. — Каж ми какво се случи, Аби.

Тя усети как чашата потрепери в ръката ѝ и я стисна.

— Не мога, Кейд.

Той отпи отново и се наведе рязко напред. Отпусна лакти на коленете си.

— Погледни ме. Точно така, погледни ме. Спомняш ли си, когато прегази кучето на баща си със стария ми джип? — Аби преглътна и кимна. — Не смееше да се покажеш пред него, дотича право при мен, разказа ми всичко, а аз те прегръщах, докато плачеше. — Кейд премести ръце и погледна измъченото ѝ лице. — Когато Вени Уолдън те нарече мъжкарана, тогава още приличаше на пръчка, ти дойде да поплачеш при мен.

Тя кимна отново и този път се усмихна.

— Винаги съм плакала на рамото ти.

— Винаги. Направи го и сега. — Той протегна едрата си ръка и зачака търпеливо, докато Аби събра смелост да подаде колебливо своята, за да усети топлотата и силата му. — Отсега нататък ще бъде все така. Няма да те докосвам, ако не искаш. Сега ми разкажи какво се е случило. Да не би да си открила, че е женен?

— Кой? — попита тя и го погледна учудено.

— Мъжът, с когото си имала връзка — обясни тихо Кейд. — Говоря за мъжа, заради когото се будиш с писъци посред нощ. — Аби потисна желанието да стане и да избяга. Как да му каже истината? Как? — Хайде, Аби, кажи ми — подкани я той с лека усмивка. — Няма да те съдя.

— Не си разбрал, Кейд — отвърна след малко тя. — Не в имало връзка.

Той сви плътните си вежди.

— Така ли? Мели каза, че е имало мъж...

— Имаше... — Аби затвори очи, а когато ги отвори, в тях бе стаена много болка. Опита се да обясни, но устните ѝ потрепериха.

Кейд започваше да усеща, че има нещо нередно. Лицето му потъмня, а очите му заблестяха. Стисна ръката ѝ и я подкани отново.

— Кажи ми, Аби! — настоя той, този път нетърпеливо.

Тя затвори очи, защото нямаше сили да гледа изражението му, докато разказваше.

— Нападнаха ме, Кейд.

Мълчанието се проточи. Сякаш бе обгърната от тишина. Ръката му, притиснала нейната, се стегна и той се отдръпна. Някъде тиктакаше шумен часовник и звукът отекваше над ударите на сърцето

й. Отначало се зачуди дали я бе чул. Когато най-сетне отвори очи, видя ръцете му, задебелили от годините тежка работа, да се свиват около чашата с такава сила, че тя се пръсна по килима.

Вдигна поглед към лицето му и веднага забеляза състраданието и яростта, които преминаха там.

— Кой? — попита тихо Кейд.

— Не знам — отвърна Аби шепнешком.

— Не е възможно да няма заподозрени! — избухна той, без да обръща внимание на счупената чаша и на разлятото по джинсите му и по килима кафе.

— Все още няма заподозрян — обясни тя. — Кейд... Килима... Погледни, порязал си се! — възкликна Аби, когато видя кръвта.

— Я стига — изръмжа той. Погледна ръката си, измъкна кърпичка от джинсите си и уви раната. — Как така все още нямало?

— Говоря буквално. Ню Йорк е голям град. — Тя коленичи на пода. — Дай да видя. Хайде, дай да видя! — настоя Аби и го накара да ѝ подаде едрата си длан. Внимателно махна кърпичката. Беше се порязал под палеца. — Трябва да промием раната.

— Затова ли се отдръпна от мен? — попита Кейд, без да откъсва очи от наведената ѝ глава. — Затова ли се уплаши, когато бях груб с теб?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Да.

Той понечи да я погали по косата, ала ръката му застина и се отдръпна, преди да я докосне. Отпусна пръсти на облегалката на стола и тъжно въздъхна.

— Какво да кажа, Аби? — попита нежно Кейд. — Какво, по дяволите, да кажа?

Пръстите ѝ пуснаха ръката му и тя се изправи.

— В банята за гости има ли нещо, с което да промия раната? — попита Аби.

— Сигурно. — Изправи се и тръгна по коридора след нея, и приседна на едно от тесните канапета. То се заклати под тежестта му, а тя отвори шкафчето, за да намери бинт.

Той остана спокоен, докато Аби превързваше раната, но не откъсна очи от нея.

— Моля те, недей да ме гледаш така — помоли напрегнато тя.

Кейд премести поглед към ръката си.

— Стар навик. — По изваяните му устни трептеше усмивка, когато Аби вдигна очи. — Не знаеше, нали? — Усмивката му се стопи. — Искаш ли да поговорим?

Тя го погледна и наведе глава.

— Една вечер се прибирах след снимки. Навън беше приятно, върху роклята имах палто. Живеех на няколко пресечки, затова реших да повървя. — Аби се засмя с горчивина. — Улиците бяха пусти и преди да се усетя, един мъж тръгна след мен. Затичах, ала той ме настигна и ме завлече в някаква уличка. — Тя потръпна при спомена. — Опитах се да се откопча, но мъжът бе едър и много силен... — Аби затвори очи. — Блъсна ме на земята и започва да ме целува, да ме опипва... Изпищях с всички сили и трима мъже, които излизали от бар наблизко, ме чули. Дотичаха и той избяга. — Тя си пое дъх, за да се успокои и дори не забеляза преbledнялото лице на Кейд. — Слава богу, че ме чула. Хората казват, че големите градове са неприветливи и бездушни, ала при мен не беше така. Хората в спешното отделение ми казаха, че съм имала невероятен късмет.

— Имаше ли кой да се погрижи за теб? — попита Кейд, сякаш това бе най-важното.

— Да. Има център за жертвите на изнасилване — отвърна Аби с усмивка, когато си спомни вниманието и грижите, с които бе обградена. — Изпратиха ме там, въпреки че не бях изнасилена. Преживяното бе оставило дълбоки спомени и не можех да се отърся от него. Като си помисля само какво можеше да ми се случи... Чувствах се омърсена. Дори сега не успявам да спра да мисля...

Лицето му стана сурово, докато я наблюдаваше.

— Ако те бях любил онази нощ и те бях задържал тук, при мен, това никога нямаше да се случи.

— Наистина ли си искал? — учуди се тя.

Той си пое дълбоко дъх.

— Много — призна след минута и очите му потъмняха. Изправи се и застана пред нея. — Само че това щеше да бъде истински удар за баща ти. Той ми имаше доверие и разчиташе да се грижа за теб. Щеше да бъде грешка, огромна грешка. — Кейд я наблюдаваше напрегнат. — До онази вечер не бях докосвал девствено момиче. — Аби усети

гордост, когато чу признанието му, и в очите ѝ се появиха сенки. — Не съм докосвал и след това — призна той с усмивка.

— Научил си си урока, така ли? — прошепна тя в опит да се пошегува.

Кейд кимна.

— Сега ще можеш ли да заспиш?

Щом си помисли за тъмната стая, Аби се притесни, успя да се овладее.

— Мисля, че да.

— Можеш да спиш и при мен, ако искаш — предложи внимателно той и тя веднага разбра какво се опитваше да ѝ каже — че за нищо на света не би я докоснал, освен ако тя не искаше.

Страхливо протегна ръка към него.

— Благодаря ти — каза тихо Аби. — Вече съм по-добре!

Кейд остана загледан в нея.

— Нали ми имаш доверие? — попита спокойно.

— Да — отвърна протичко тя. — Повече, отколкото на който и да било друг на този свят, Кейд. Това е важно за мен.

— Да — кимна той. — Наистина е важно.

— Килимът! — възкликна неочаквано Аби. — О, Кейд, съсипахме килима.

— Ще купя нов. Върви да спиш.

— Благодаря ти — усмихна се тя и тръгна по коридора. — Аз... аз... Мели настояваше да ти кажа, ала аз... Просто не бях сигурна...

— Решила си, че ще те обвиня за случилото се, така ли? — попита направо той. Аби сведе поглед към килима, притеснена, че Кейд бе разбрал. — Престани, за бога — заяви той. — Нападнали са те. Преживяла си нещо ужасно и аз съжалявам безкрайно много, че ти се е случило подобно нещо, но това не променя факта коя си!

Устните ѝ затрепериха.

— Чувствам се омърсена — прошепна разтреперана тя. — Имам чувството, че ми е отнето нещо, което съм искала да дам на мъжа, когато аз реша. Той ме докосна по начин, по който никой друг не го бе правил, дори ти...

Кейд си пое накъсано дъх.

— Да, отнел ти е нещо, ала това не е невинността. Дори да те беше изнасилал, щеше да останеш невинна.

Аби го погледна недоумяващо.

— Какво?

Докато палеше цигарата си, пръстите му леко трепереха.

— По дяволите, май не се изразих както трябва. — Той издуха облак дим и я погледна с присвити очи. — Аби, кога се случи?

— По-миналата седмица — призна тя.

— Добре, все още не си го преодоляла, сега вече разбирам. Скоро споменът ще избледнее. Тогава ще ти се струва различно, особено ако до тебе има мъж, на когото държиш.

Аби се нацупи.

— Днес следобед беше същото. Ти ме изплаши до смърт.

Кейд пребледня, но не отвърна поглед.

— Грешката беше моя. От известно време не съм бил с жена, а близостта ти ми завъртя главата. Бях по-груб, отколкото трябваше. Трябва и ти да си помогнеш поне малко, като престанеш да мислиш за случилото се.

— Как да спра? Прилошава ми само като си помисля... — избухна тя.

— Мисли за бъдещето, мила — заяви той и пъкна превързаната си ръка в джоба, за да е сигурен, че няма да се опита да я докосне. — Да ти е хрумвало, че като допускаш преживяното да те потиска, даваш на мръсника, който те е нападнал, повече свобода, отколкото би дала на съпруга си? — Аби го погледна изумена. Кейд отново дръпна от цигарата. — Даваш му правото да властва над теб, над живота ти, като мислиш за случилото се и така се ограничаваш както емоционално, така и физически.

— Не съм приемала нещата по този начин.

— Значи е крайно време да започнеш.

Тя обгърна с ръце разтрепераното си тяло.

— Нямах представа какво изпитва една жена — прошепна. — Когато е притисната от силата на мъжа...

— Спомням си едно време, когато ти беше приятно да се чувстваш безпомощна до мен — напомни ѝ Кейд.

— Тогава беше различно. Знаех, че ти няма да ме нараниш.

— Знаеше го и днес следобед, въпреки това се опитваше да се изтръгнеш от ръцете ми също като лъвица.

Аби се изчерви.

— Ти ме нарани!

Той стисна зъби.

— Да не би да мислиш, че тъй като ми се налага да съм твърд и непоколебим с мъжете, сърцето ми е от камък. Влязла си под кожата ми както никоя друга жена. Нарочно ме приласкаваш, а след това ми се налага да се отбранявам. Винаги е било така.

— Никога не съм помисляла, че мога да те нараня — призна тя и се опита да избегне пронизващия му поглед! — Не и аз.

— Защо изобщо говорим по този въпрос? — попита уморено Кейд. — Всичко това е вече минало.

— Благодаря ти за психоанализата — усмихна се мило Аби. Говореше напълно сериозно.

Той също се усмихна.

— Помогна ли ти?

Тя кимна. Очите ѝ потърсиха неговите.

— Кейд, съжалявам, че се разкрех днес следобед.

Той протегна ръка и приглади кичур коса настрани от лицето ѝ.

— Не знаех какво е станало. Сега вече ми е ясно. Остави си малко време, ще се оправяш. Аз също ще ти помогна.

— Благодаря ти, че ми позволи да остана.

Кейд я погледна учуден.

— Когато Мели каза, че искаш да дойдеш по-рано, заради сватбата, и да прекараш повече време във фермата, не знаех каква е истинската причина. Мислех, че... — Той отпусна ръка и се засмя сухо. — Ако искаш, ела да спиш при мен. Няма да те докосна.

Аби го погледна нежно, а на него не му стигнаха сили да отвърне очи.

— Кала и Мели ще бъдат шокирани — прошепна тя. Думите ѝ бяха опит за шега, ала Кейд така и не разбра какво се опитваше да му каже. Щеше да бъде истинско удоволствие да се отпусне в прегръдките му. — Благодаря ти за предложението.

Той сви рамене.

— Не беше съвсем безкористно — намигна ѝ заговорнически и се засмя. — Рано пролетта леглото е ужасно студено!

Аби го перна лекичко.

— Чудовище такава!

— Сега ще успееш ли да заспиш?

Тя кимна.

— Вече се чувствам много по-добре. Може би ми трябва време, за да приема случилото се и да не му позволя да ми съсипе бъдещето.

— Ако ти трябва нещо, което да те накара да не мислиш, утре сутринта ще те заведе да видиш останалите телета.

— Супер! — възкликна доволно Аби. — Ами ако завали отново? Днес следобед беше облачно и адски студено, а по радиото казаха...

— Да е имало случай снегът да ме спре? — разсмя се Кейд. — Лека нощ, мила. — Обърна се и тръгна към стълбите.

— Кога ли нещо е било в състояние да те спре? — попита го тихо тя.

Освен онзи единствен път... Досега не си беше давала сметка, че той я бе желал истински онази вечер. Бе толкова спокоен, владееше се чудесно и Аби бе убедена, че я бе целунал единствено за да задоволи любопитството ѝ, да не ѝ позволи да прави опити с буйни младежи. Ето че сега започваше да си задава нови въпроси. Все още не бе намерила обясненията, когато потъна в спокоен сън.

СЕДМА ГЛАВА

Кейд бе обещал на Аби да я заведе при телетата, ала сутринта снегът бе засипал „Пейнтед Ридж“ и му се наложи заедно с работниците да приберат почти замръзналите телета и майките им. Както каза Ханк, Кейд не спрял да реди цветисти ругатни, които ехтели от единия край на фермата чак до другия.

— Иска другите си ръкавици — изръмжа Ханк към Кала, докато пристъпваше от крак на крак в антрето, бузата му, както обикновено издута от топка тютюн. — Съсипа вече един чифт, докато се опитваше да откачи една от проклетите крави от тъпата бодлива тел.

— Буквално ги изяжда тези ръкавици — недоволстваше Кала и поглеждаше сърдито Ханк, задето я бе прекъснал по средата на приготовленията за обяда. — Останал му е един-единствен чифт. Да не забравиш да му кажеш!

— Нищо не мога да му кажа — изломоти Ханк, докато чакаше, изпълнен с неудобство в антрето. По широкополата му шапка личаха петна разтопен сняг, тежкото му палто също бе влажно. — От сутринта не е спрял да ругае. Аз само изпълнявам заповеди, не ги давам! — кресна той след Кала.

— Много ли е зле навън? — провикна се Мели от кабинета, докато оправяше сметките на компютъра на Кейд.

— Доста — отвърна Ханк. — Гледай пръстите ти да починат, госпожице Мели, защото ще си имаш бая работа, когато приключим с телетата.

— Нищо ново — засмя се Мели. — Не се притеснявай. Заплатата ми е добра.

— Ако ни плащаше колкото заслужаваме, Кейд досега да е фалирал — отбеляза слабият каубой. Погледна прихналата Аби, облечена в джинси и синьо поло. — Разбрах, че ще останеш до сватбата на госпожица Мели. Свикна ли вече тук?

Тя се усмихна.

— Разбира се. Същото е като едно време.

— Няма нищо общо с града, а? — отбеляза той.

Аби кимна.

— Няма движение — отбеляза шеговито.

Ханк се намръщи недоволно.

— На мен ми е добре с коня — измърмори той. — Дай ми из полята да пояздя и това ми стига. Ако Господ е искал светът да бъде асфалтиран, тогава е щял да създаде човеците с гуми, вместо с крака!

Това бе един от любимите изрази на каубоите и Аби се чудеше как да се измъкне от положението, преди работникът да започне да разсъждава по тази тема, когато Кала изтрополи отново в коридора, стиснала чифт износени ръкавици.

— Ето — плесна ги тя върху протегнатата отворена длан на Ханк. — Да внимава да не ги надупчи и тях. Други няма.

— Аз да не съм му бавачка — озъби се той. — Леле Боже, Кала, напоследък единственото, с което се занимавам, е да дундуркам крави. Ако на Кейд му пукаше за мен, щеше да ми възложи някаква прилична работа.

— Може пък да те остави да изкопаеш дупки за колците на оградата — зарадва се злобно готвачката. — Да знаеш, че ще му кажа какви си ги приказвал.

— Кажу ми — заплаши я той — а аз ще му река какво направи с черешовата торта, дето толкова му се яде онзи път.

Тя си пое рязко дъх.

— Само да си посмял!

Ханк се ухили, нещо, което му се случваше рядко.

— Гледай да му кажеш, че ми е приятно да копая дупки и ще те изпортя. Чао, Аби, Мели — провикна се през рамо той и побърза да излезе.

— Какво си направила с черешовата торта? — попита веднага Аби.

Кала прочисти гърлото си и пое обратно към кухнята.

— Дадох я на Джеб, че тя да не би да беше запазена за Кейд.

Аби едва сдържа кикота си и влезе в кабинета. По дървения под бяха постлани индиански килими, мебелите бяха от дърво. Тук нямаше и следа от лукса в хола...

Мели вдигна поглед, когато Аби приближи към бюрото, на което бяха поставени компютъра и принтера.

— Не исках да те оставям снощи — започна да се извинява тя. —
Каза ли му?

— Нямах как — призна Аби и се отпусна на стола до Мели. —
Знаеш какъв е Кейд, когато си науми нещо. Не беше чак толкова зле.
Поне не започна да натяква „Нали ти казах“.

— Не съм и помислила, че ще го каже. Понякога си
несправедлива към него, струва ми се — Мели имаше твърде
самодоволен вид. — На килима в хола има кафяво петно.

Аби я погледна виновно.

— Знаех, че ще остане, но той не ми даде да почистя. — Тя
въздъхна. — Държеше чашата с кафе, когато му казах. Просто я...
Ами... Пръсна се в ръката му.

Мели затвори очи.

— Сутринта забелязах, че ръката му е превързана — отбеляза тя.
— Питам се какво ли е станало.

— Каза нещо, което ме накараха да се замисля — спомни си Аби
и се усмихна. — Може и да не е психолог, ала мисли доста разумно.
Каза, че позволявам на нападателя да ме съсипе, като мисля за
случилото се. Това дори не ми бе хрумвало, но сега ми се струва, че
има право.

Мели ѝ се усмихна нежно.

— Доста успешно ще се справи, ако открие кабинет —
подхвърли закачливо тя.

Аби се разсмя.

— И още как. — Вгледа се внимателно в сестра си, навела глава
над клавиатурата на компютъра, докато набираше някакъв код и
сверяваше написаното на екрана. Съкращенията бяха като чужд език за
Аби, ала очевидно Мели чудесно разбираше какво означават. — Какво
правиш?

— Попълвам сведенията за стадата. Подготвяме бройките за
клане. Кравите, които не отговарят на стандартите, ще бъдат
продадени, особено ако не раждат достатъчно, както и онези, които са
болнави и стари...

— Това е истинско робство — избухна Аби. — Ужасно е!

Мели весело се разсмя.

— Да, Кейд ми каза какво мислиш за задушното телешко с лук.

— Наистина е ужасно — измърмори тя. — Горките животни, студено им е, замръзнали са, майките им са ги оставили, а Кейд разправя каква яхния ще излезе от тях.

— Това е животът, сестричке — напомни ѝ Мели. — Когато живееш и работиш във ферма, не можеш да си позволиш да се разнежваш; не те виждам как ще се оправяш, ако имаш ферма. Сигурно всичките крави ще ти станат домашни любимци, а ти ще станеш вегетарианка.

— Хм — изсумтя Аби и се намръщи замислена. — Дали на Кейд това му е минавало през ума?

— Не знам — отвърна Мели развеселена. — Ако бях на твое място, щях да изчакам края на преброяването и тогава да го попитам.

Аби кимна усмихната.

— Права си.

Мели измърмори нещо и отново насочи внимание си към компютъра и работата. Аби бе обзета от любопитство и започна да разпитва сестра си за компютърната система, която свързваше фермите на Кейд, как компютрите съхраняват информацията за добитъка. Имаше дори видеоматериали, за да е лесно на Кейд да продава на хора, които никога не са идвали във фермата. Той можеше да купува по същия начин от други собственици, като гледаше филми за бикове, които го интересуваха. Системата нямаше нищо общо с трудностите от едно време, когато фермерите са записвали всичко на ръка и е трябвало да оглеждат хиляди глави добитък. Аби остана силно впечатлена от компютъра и бързината, с която действаше. След няколко минути телефонът започна да звъни и тя отиде до прозореца, за да погледа снега.

— Кейд няма ли да се прибере, за да похапне? — попита Мели, когато Кала постави плато с шунка, хляб и подправки на масата, а след това пренесе и второ плато с топли пържени картофи.

— Не — въздъхна по-възрастната жена. — Каза да му приготвя сандвич и термос кафе. Щял да мине да ги вземе. — Тя кимна към плика на шкафа, от който стърчеше термосът.

— Кога ще мине? — попита Аби.

— Всеки момент.

— Ще му го занеса — предложи Аби, грабна плика и забърза към вратата. Спря единствено за да нахлузи галоши и да наметне

дебело палто, а след това забърза към верандата, защото чу никакъв пикап да спира рязко отпред.

Кейд седеше зад волана, докато тя газеше през снега. Той отвори вратата.

— Благодаря ти, мила. — Кейд пое термоса и сандвича и ги остави на седалката до себе си. — Влизай вътре, не виждаш ли как навява? — Аби понечи да затвори вратата на автомобила, но той поклати глава. — Влез при мен — уточни. — Ела вътре.

Начинът, по който го каза, накара сърцето ѝ да забие по-бързо. Просто си въобразяваше разни неща, защото гласът му бе дълбок и звучен.

— Ханк каза, че си се развилнял. Да не би ти да си причината да завали този сняг? — попита на шега тя и светлокафявите ѝ очи заблестяха.

Кейд отвърна на усмивката ѝ и Аби мярна в очите му светлина, която преди не бе виждала.

— Може и така да е — примирено се съгласи той и забеляза как тя се изчерви. — По-добре ли се чувстваш тази сутрин?

— Да, благодаря — отвърна тихо Аби.

Кейд протегна едрата си ръка с дланта нагоре.

В първия момент тя се поколеба, ала след миг само подаде измръзналата си ръка и я отпусна в неговата. Загрубелите му пръсти я стиснаха нежно.

— Отсега нататък ще бъде все така — обясни той тихо и спокойно. Двата бяха сами в студеното купе на автомобила, докато снегът се сипеше по предното стъкло и скриваше цвета на колата и всичко наоколо. — Ще изчакам, няма да настоявам.

Аби се вгледа в очите му и усети старото привличане между тях.

— Направо не е за вярване — отбеляза тя.

— Свикнал съм да получавам бързо нещата, които искам — каза Кейд. — Мога да свикна и да изчакам. Ами ти?

Аби погледна едрата му ръка, обгърнала нейната, и се наслади на топлината и силата, които бликаха от мъжа до нея. Нещо дълбоко в нея се опитваше да се разбунтува при мисълта за тази сила.

— Не знам — призна искрено тя.

— От какво се страхуваш най-много? — попита той.

— От силата ти — отвърна Аби, без дори да помисли, и вдигна очи към него.

Кейд кимна, но не издаде нито с жест, нито с мимика какво изпитва.

— Ами ако те оставя ти да определяш всяка следваща крачка? — попита тихо той. — Ще ми показваш ли кога искаш да те докосвам и кога да се отдръпна?

Тази възможност ѝ се стори вълшебна. Пролича по нетрепващия ѝ поглед, по леко наклонената глава и замисленото лице.

— На терапия ли ще ме подложиш, Кейд? — попита спокойно.

— Наречи го както искаш. — Отвори дланта си, за да може тя да реши дали иска да се отдръпне. Това бе доказателство за намеренията му.

Аби се усмихна.

— Не те ли е страх, че може да се самозабравя, ако ми дадеш такава сила? — засмя се предизвикателно тя. — Ами ако реша да правя каквото пожелая? — добави, усетила, че в този момент можеше да си позволи да прекали.

Кейд изви едната си вежда и доби строг вид.

— Не си въобразявай много. С мен няма да ти е лесно. Няма да позволя едно градско момиче да пристигне и да ме прелъсти в сеното.

Аби стисна ръката му.

— Няма страшно, беше просто шега — призна след малко тя.

— Дядо ми е спечелил тази ферма на покер в Шейен — обясни той. — Май ми е в кръвта да рискувам.

— Това няма ли да попречи на личния ти живот? — попита Аби с надеждата въпросът ѝ да не прозвучи така, сякаш го разпитва.

Кейд я погледна внимателно, преди да отговори.

— Не знаеш ли, че нямам връзка?

Тя едва се сдържа да не отскочи под настойчивия му поглед.

— Не съм се замисляла — излъга бързо.

— Имал съм жени — обясни той, — ала нищо сериозно, нищо постоянно. Нямам личен живот, на който да попречиш.

В този момент Аби почувства огромно облекчение и не знаеше как да му го каже.

— Няма да е лесно — призна срамежливо тя. — Никога не съм била от жените, които преследват мъжете, преди случката.

— Знам — отвърна Кейд и ѝ се усмихна. — Мога да седя така и да те гледам цял ден — призна след малко — Само че имам работа за вършене — добави нещастно той.

— Мога да дойда и да ти помогна — предложи Аби и се запита защо не ѝ се иска да го остави.

— Много е студено, мила — продължи Кейд. Погледна внимателно нежното ѝ поруменяло лице. — Искаш ли да ме целунеш?

Сърцето ѝ прескочи. Усети ново въодушевление, когато си представи какво би могло да се случи между тях.

— Мислех, че няма да ми е лесно с теб — пошегува се тя и неуверено се наведе към него.

В очите му проблесна изненада.

— Затруднявам само някои момичета — усмихна се предизвикателно той. — Хайде, по-бързо, трябва да се върна да израждам телета.

— Младият доктор Макларън — прошепна Аби и погледна отблизо. Веднага забеляза връзалите се по лицето му бръчки и умората в тъмните му очи. Над слепоочията му блестеше побеляла коса и тя ги докосна с тръпнещи пръсти. — Побеляваш, Кейд.

— Ти ми докара белите коси, още докато беше тийнейджърка — напомни ѝ той. — Висеше на седлата, докато се правеше на майстор ездач, спускаше се по бързеите с кану, прескачаше огради... Господи, направо ме побъркваше!

— Двете с Мели си нямахме майка — напомни му Аби. — Знаеш, че здравето на татко започна да се влошава още докато бяхме в началното училище. Ако не бяхте вие с Кала и каубоите, от нас с Мели едва ли щеше да излезе нещо.

— Престани веднага — изръмжа Кейд. — Караш ме да се чувствам като някой старец. Аз съм само четиринайсет години по-възрастен от теб, само че никога не съм се чувствал като твой роднина.

Тя притисна пръсти към топлите му устни и ги усети как се стягат доволно.

— Не исках да прозвучи така. — После се вгледа в тъмните му очи. — Наистина ли мога да те целуна?

Гърдите му се надигаха необичайно бързо, а ноздрите му се разширяваха при всяко вдишване.

— Искаш ли?

— Да... Искам... — Прегърна го през врата и привлече тъмнокосата му глава към себе си, а пръстите ѝ се вплетоха в хладната му гъста коса. Впи очи в твърдите му устни и забеляза, че те не се разтвориха, когато ги докосна, сякаш той се опитваше да се овладее и да не позволи целувката да стане интимна.

Беше ѝ приятно да почувства устните му под своите, стана ѝ леко, когато усети наболата по бузата му брада, където се докосна носът ѝ, докато го целуваше. Кейд бе започнал да диша още по-бързо, но нито един мускул по тялото му не трепваше. Аби въздъхна тихо, отдръпна се и го погледна.

Той бе станал сериозен, а очите му горяха.

— Добре ли беше? — попита уплашена тя, защото искаше да чуе одобрението му.

По устните му плъзна едва забележима усмивка.

— Много добре.

Тя се намръщи леко, без да откъсва очи от устните му.

— Защо тогава остана със затворена уста? — попита, без да мисли.

— Не е нужно да бързаме, малката ми — отвърна Кейд. Отдръпна се от нея и протегна ръка към стартера. — Целувките са като ходенето. Трябва да пристъпваш крачка след крачка.

— Тази крачка беше много приятна — усмихна Аби.

— И аз така мисля. — Той вдигна брадичка, в очите му събрана мъжка арогантност. — Всеки път ли ще искаш специална покана?

— Някой път може и да те издебна неочаквано — призна с усмивка тя. — Или да те завлека в някой тъмен ъгъл. Докато наблюдавам тайно Мели и Джери, може да ми хрумне някоя нова идея. Тя каза, че той я блъснал в сеното и паднал върху нея.

Кейд избухна в смях. Аби също се разсмя, съвсем лична реакция от момента, в който Мели ѝ разказа какво се бе случило.

— Типично в стила на Джери — заяви след малко той. Отново я погледна. — И аз щях да постъпя така едно време.

Усмивката ѝ се стопи и тя усети как я притиска тъга, когато се запита къде ѝ с бил умът, за да замине за Йорк и да стане манекенка.

— В сеното, значи? — пошегува се насила Аби.

— Все едно къде. Стига да съм бил с теб и да те усетя под себе си... — Тя се извърна, когато забеляза неподправеното желание в

очите му, а Кейд стисна волана, загледа се напред и изруга тихо. — Извинявай — промълви той. — Казах голяма глупост!

— Не се дръж с мен като с дете — погледна го Аби. — Мели беше права, ти също, не мога да избягам от спомените за нападението, не мога да се крия цял живот. Налага се да се науча да се справям с връзките, с физическата страна на нещата. — Тя вдигна смело поглед. — Помогни ми.

— Вече ти казах, че ще ти помогна.

Аби погледна протритата постелка на пода.

— Не ми се сърди, когато не реагирам според очакванията ти.

— Както сега ли? — попита Кейд и успя да се усмихне.

Тя кимна и също се усмихна.

— Точно както сега. — Потърси погледа му, за да открие сигурност. — Все още се страхувам, когато си представя тежестта на мъжко тяло — прошепна уплашено и чак по-късно осъзна, че не бе признавала това пред никой.

— В такъв случай — каза нежно той, — ще трябва да те оставя ти да ме събориш в сеното.

В очите ѝ избликнаха сълзи.

— О, Кейд...

— Сега ще слезеш ли от пикапа? — побърза да попита той, за да я прекъсне и да не ѝ позволи да му покаже благодарността си. — Не ти ли споменах преди половин час, че страшно бързам?

— Бързал бил — нацупи се Аби. — Ако наистина бързаше — добави тя и кимна към снега навън, — досега да си тръгнал пеша.

— И това е идея. Проблемът е, че съм оставил обувките си за сняг на тавана. Слизай веднага! Накарай Мели да ти покаже как се работи с компютър. Нали някой трябва да поеме работата ѝ, когато замине на меден месец.

— Аз ли? Ама, Кейд, аз нищо не разбирам от компютри.

— Точно сега е моментът да се научиш — посъветва я той. Погледна порумениялото ѝ лице, забеляза, че Аби вече имаше нова цел, с която да се заеме, че страхът бе останал на второ място и кимна. — Да не хукнеш пак към Ню Йорк след сватбата! Остани при мен.

— Много ми се иска да остана с теб — отвърна тя тихо и нежно, докато се вглеждаше в тъмните му очи.

Кейд задържа погледа ѝ дълго преди да насочи вниманието си към скоростния лост.

— Сега наистина трябва да тръгвам — заяви решително. — Или скачай, или идвай с мен.

— Бих дошла с теб — въздъхна Аби, — ала знам, че само ще ти се пречкам.

— Така е — усмихна се широко той. След това присви очи. — Наистина ли искаш да дойдеш? Ела, нищо че ще ми се мотаеш в краката.

Тя си пое дълбоко дъх и сви рамене.

— Май е по-добре да не идвам — отвърна със съжаление. — Сватбената рокля на Мели... Трябва да я започвам.

— Добре. Ами плат?

— Кала е купила. Сега остава да решим кой да използваме — разказа Аби. — Ти да не се разболееш...

Кейд изви едната си вежда.

— Защо? Да не би да се страхуваш, че ще се наложи да ме гледаш?

— Готова съм да стоя до теб ноци наред, ако имаш нужда от мен, не ставай глупав — намръщи се тя и посегна към вратата.

— Кажу ми на Кала да не ме чака за вечеря, мила. И тази нощ се очертава дълга.

Аби кимна и отвори вратата.

— Искаш ли да ти донеса вечеря?

Той се усмихна.

— Със снегоходки ли ще дойдеш? По-добре недей, щото горе е кучешки студ. Ще хапна по-късно. Чао.

— Чао.

Тя затвори вратата и остана загледана след отдалечаващия се автомобил. Вече съжаляваше, че не бе тръгнала с него, но не се замисли защо.

Същата вечер заедно с Мели извадиха платовете от кедровата ракла на Кала и избраха подходящ за роклята плат.

— Не е ли странно, че се омъжвам първа? — попита Мели, докато оглеждаха материята. — Все си мислех, че ти ще го направиш преди мен.

— За кого да се омъжа? — засмя се Аби.

— За Кейд, разбира се.

Аби притаи дъх.

— Той никога не с изпитвал желание да се ожени за мен.

— Горкичката, как може да си толкова сляпа? — попита нежно Мели. — Кейд те гледаше така, сякаш си слънцето. Понякога, докато ти помагаше да се качиш на коня или ти отваряше вратата, ръцете му трепереха. Не ми казвай, че не си забелязала.

Светлокафявите очи на Аби се разшириха.

— За Кейд ли говориш?

— Да, за Кейд. — Мели се отпусна назад на стола и въздъхна. — Когато замина, той направо се побърка. Около две седмици не спря да крещи на всичко живо, изнерви мъжете, а на останалите ни идваше да се изпокрием в миша дупка. Вечер седеше пред камината и гледаше в една точка. Никога не съм виждала мъж да тъгува толкова много за някоя жена. А ти дори не си разбрала.

Аби затвори очи, обхваната от болка. Ако бе знаела, щеше да изостави кариерата си и да дотича обратно в Монтана, дори боса, дори пеша, ако се налагаше.

— Нямах представа. Ако знаех, никога нямаше да замина. Никога! — избухна тя.

Мели притаи дъх, когато забеляза страстта, заблестяла в очите на сестра ѝ.

— Ти го обичаш.

— Отчаяно. — Аби затвори очи, а когато ги отвори, бяха пълни със сълзи. — Така ще си умра и любовта ми ще остане несподелена.

— Аби!

Тя си пое дъх, за да се успокои, и се отпусна.

— Четири години. Четири безкрайни години и истински кошмар. Ако бях останала тук... Защо не ми е казал?

— Сигурно си е казал, че така е най-добре за теб — отвърна спокойно Мели. — Ти така се вълнуваше, че ще работиш като манекенка.

— Навремето ми се струваше, че ще е най-добре да страдам по Кейд от разстояние, вместо да се измъчвам докато го чакам да ме забележи отново — отвърна нещастно Аби.

— Отново ли?

Дяволите да я вземат Мели. Умееше да съобразява и мисли прекалено бързо.

— Няма значение. Дай да огледаме плата.

— Той още държи на теб — прошепна Мели.

— Сега вече е различно.

— Може да се промени — продължи тя, — стига да пожелаеш.

— Кейд винаги се е отнасял бащински към всички, които имат някакъв проблем — отбеляза замислено Аби. — Никога нямам представа какво му се върти в главата. Докато бях дете, ме съжаляваше, дори и сега ме съжалява. Не искам мъж, който е воден от съжаление, Мели.

— Откъде знаеш, че те съжалява? Та ти си прекрасна млада жена.

— И тази жена има проблем — напомни ѝ Аби. — А той е готов да направи всичко по силите си, за да помогне на хората, знаеш, че е така. Разбира се, че държи на мен, нали се познаваме от толкова време. Как мога да съм сигурна, че това, което изпитва към мен, не е съжаление, Мели?

— Времето ще покаже.

— Това — въздъхна тя — е мъдър съвет. Между другото, ще трябва да ми покажеш как работиш, защото той ме накара да те замествам, докато си на меден месец.

— Така ли? — Мели стисна устни, а очите ѝ заискриха весело. — Едва ли би го направил, ако изпитва само съжаление към теб! — увери тя сестра си.

— Престани веднага! Кажи ми сега, как предпочиташ роклята, с дълъг шлейф или с къс...

Цяла вечер двете обсъждаха модела на сватбената рокля.

ОСМА ГЛАВА

През следващите дни Аби научи повече за методите на преброяването в „Пейнтед Ридж“, отколкото имаше желание. Всичко и всички във фермата се въртяла около подготовката. Трябваше да се поръча храна и материали, трябваше да се наемат нови работници и да се предвидят предстоящите разходи по заплатите. Кейд ръководеше всичко, изработваше стратегия, валяха нареждания, като организираще необходимото, от бутан, необходим за жигосването, до етикетите, които поставяха на ушите на животните. Налагаше се да обърне внимание и на другите две ферми, междувременно да посети търговете на добитък, да присъства на съвещанията на борда и да отскочи до Ню Йорк, за да обсъди с корпорацията плановете си да закупи нови терени в Оклахома.

Щом Аби го видя в светлосив делови костюм, сиви ботуши и касторена каубойска шапка „Стетсън“, стиснал куфарче в ръка, си каза, че изглежда невероятно сексапилен.

— Аз съм готов — изръмжа той и се отправи към вратата. Ханк го чакаше нетърпелив до пикапа.

— Трябва ти нещо по-лъскаво от очукан пикап, за да отидеш до летището — отбеляза с усмивка Аби. — Много си изискан.

Кейд я погледна, без да крие одобрението си на джинсите и бялата ѝ тениска.

— Предпочитам твоите дрехи.

— Доста смешен ще бъдеш в тях — отвърна заядливо тя.

Кейд се засмя.

— Сигурно. По дяволите, мразя да се обличам по този начин, мразя да се качвам на самолети, карани от други.

— Ако управляваш самолет по начина, по който шофираш... — започна Аби.

— Я престани — намръщи се той и погледна часовника си. — Нямах работа при конете, докато се върна. Кажи на Ханк да те наглежда.

Очите ѝ заблестяха, тя се изправи и изпъна гордо рамене.

— Не съм дете.

Кейд погледна високите ѝ стегнати гърди и се усмихна.

— Не, госпожице, сигурен съм, че не сте.

— Кейд Алигзандър Макларън! — възкликна Аби.

Той се разсмя, щом забеляза поруменялото ѝ лице.

— Не съм виновен, че забелязвам някои неща, мила.

— Ханк ни проглуши ушите е този клаксон — измърмори тя и погледна нервно към вратата.

— Да продължава, щом иска. Ханк вечно бърза. — Кейд я погледна продължително. — Ще ти позволя да ме целунеш за довиждане, ако ме помолиш мило.

Аби се изчерви още повече.

— Все аз ли ще те целувам? — попита тя.

— Да, защото може да не ти хареса как ще го направя аз — каза той.

— Сигурен ли си? — Сърцето ѝ диво препускаше и Аби усети как дъхът ѝ спира, когато забеляза изражението на мургащото му лице. Кейд пусна сака да тупне на земята и направи бърза крачка към нея.

Преди да ѝ остане време да реши дали да побегне, или да се скрие някъде, той я бе прегърнал през кръста. Повдигна я от пода така, че очите ѝ бяха на едно ниво с неговите и тя забеляза, че Кейд диша накъсано, също като нея.

— Я да видим, Аби — промълви той и наведе глава.

Устните му нежно докоснаха нейните и целувката накара кръвта ѝ да закипи. Зарови ръце в тъмната ѝ коса, докато тя се опитваше да задържи устните му, жадна да усети натиска им. Тялото ѝ бе изпънато като струна, сякаш Кейд бе чакал този момент, защото езикът му нахлу в устата ѝ по начина, който ѝ бе вече познат от преди.

Аби си пое рязко дъх, ала не се отдръпна. Дори след като я пусна на земята и я притисна до себе си, тя не изпита страх. Той отново разтвори устните ѝ, вкуси ги с нарастващ глад, притисна ги по-силно и тя простена от внезапно връхлетялото я удоволствие.

Едрата му ръка се плъзна към гърдите ѝ. Остана колебливо отстрани, след това палецът му се опита да открие връхчето, скрито под дрехите. Аби изстена отново.

Кейд вдигна устни, пое си дълбоко въздух и се вгледа в замечтаното ѝ лице.

— Виждаш ли, Аби — прошепна той и сведе очи към тъмната си ръка, под която бе доказателството, че тя не е безразлична към докосването му. — Виждаш ли как реагираш на докосванията ми...

— Недей — изрече Аби, обзета от болка, и отмести ръката му, а сетне склони глава на самото му, докато се опитваше да си поеме дъх. Сърцето ѝ биеше бързо, тя усещаше, че цялата пламти от смущение.

Кейд отпусна чело до топлата ѝ руса коса.

— Не бива да се притесняваш от мен — опита се да я успокои с тих глас. — Знам, че не би допуснала друг мъж да те докосне по този начин. Тези мигове няма да променят отношението ми към теб.

В очите ѝ бликнаха сълзи. Той бе най-нежният мъж, когото познаваше. Умееше да превърне дори най-травматичните преживявания в безпроблемно отминали случки.

— Малко се стреснах — прошепна срамежливо Аби.

— Много ми харесва как ме целуваш, когато си стресната — усмихна се на една страна Кейд и вдигна глава.

Очите му потъмняха, когато го погледна без следа от страх.

— Усетих вкуса ти — прошепна неуверено тя.

Пръстите му се сключиха като стоманен обръч около ръцете ѝ, а лицето му стана строго.

— Не казвай такива неща — помоли той. — Нима не разбираш как ми въздействат, а вече съм тръгнал към летището.

Аби сведе очи към широката му гръд.

— Извинявай. Дълго ли ще отсъстваш?

Пръстите му отново се свиха, след това я пусна.

— Два дни. Не мога да ги отделя, но никак не ми се иска човекът да се откаже от предложението си за земята. Корпорацията има нужда от този парцел.

Тя кимна и вдигна очи към строгото му лице.

— Ще се постарая да не съспия счетоводството, докато те няма.

— Мели няма да ти позволи — засмя се Кейд. Пое си дълбоко дъх, наведе се за сака и го вдигна с лекота. — Освен това цялото счетоводство тук са ведомостите, а ти ще водиш сведенията за добитъка, нищо повече. Пази се, мила.

— И ти — отвърна тихо Аби и усети, че вече ѝ липсва. Всичко наоколо щеше да загуби очарованието си, когато заминеше. През целия ѝ съзнателен живот бе така.

Ханк наду клаксона отново и Кейд поклати глава.

— Страхува се самолетът да не отлети без мен — заяви развеселен. — Тази сутрин му дадох да се разбере, защото беше забравил да направи една от доставките. Ще се чувства по-спокоен, когато съм на два щата разстояние от тук.

— С всички е така — прошепна тя и се усмихна игриво.

Той нахлупи шапката над очите си.

— Чао. Да не се целуваш с други момчета, докато ме няма, нали?

— Да не би да те е страх, че ще започна да правя сравнения? — разсмя се Аби.

— Ти как разбра? — Намигна ѝ и заслиза по стълбите, без да погледне назад, а след това се развика на Ханк да престане да надува клаксона.

Аби прекарваше времето си с Мели и се учеше как да работи с компютъра. Така двете сестри имаха възможност да си поговорят, да наваксат времето, когато са разделени, а Аби не мислеше за неприятностите в миналото.

Дори когато Кейд се върна, тя почти не го виждаше. Той излизаше в тъмни зори, прибираще се по мрак, за да подготви всичко покрай преместването на стадата по високопланинските пасища. Към края на седмица Аби вече знаеше как да извади информацията за някой бик от стадото, да я разпечата, при това, без да съсипе информацията.

Междувременно, в свободното си време Кейд диктуваше на Мели писмо след писмо и отговаряше на лавината телефонни обаждания. През следващата седмица, като подписваше писма, един от мъжете го повика, защото най-ценният му бик, спечелил много награди, паднал в обора. Той хукна към вратата, последван от Аби. Мели и Джери бяха излезли след закуска, а Аби едва смогваше да следва бързата диктовка на Кейд и да се съобразява с лошото му настроение.

Тя го последва навън, понесла отпечатаното писмо, когато той сграбчи юздите на черния си жребец и понечи да се метне на седлото.

— Кейд, би ли подписал писмото, преди да тръгнеш — провикна се Аби. — За новия комбайн за бали е.

— По дяволите, забравих — измърмори той. — Подай ми го, мила. — Облегна на седлото и надраска името си с едри букви. — Ще проверя дали...

— Господин Макларън — прекъсна го един от новите каубои и спря коня си до него. — Ханк ми каза да ви намеря и да ви съобщя, че новият трактор, който току-що купихте, се е скапал. Оста се счупи, докато разоравахме. Ханк каза, че трябва да се обадим на продавача и да видим дали не е още в гаранция. Другият трактор още не работи. Били се опитва да го поправи, а сме дали назаем три на господин Хейстингс, един на Джоунс...

— Боже Господи — измърмори гневно Кейд. — Кажете на Ханк да се свърже с продавача и да провери кога ще докара нов.

— Добре, господине — съгласи се любезно каубоят. — Освен това питат дали ще ви трябва още бутан.

Кейд започваше да се обърква.

— Ще чакат, докато се оправя с болния бик — обърна се той към човека. — По дяволите, синко, този бик ми струваше четвърт милион, а дори да взема застраховката, след като умре, няма да ми стане по-леко. — Кейд погледна вбесен каубоя. — Кажете на Джери да се справи с останалото.

— Ами той е зает — замрънка младият каубой и не посмя да срещне погледа на Кейд.

— С какво е зает? — долетя веднага троснатият отговор.

— Двамата с госпожица Мели са в къщата и уточняват цветовете. Страните на Кейд поаленията от гняв.

— Върви да кажеш на Джери, че съм му казал веднага да престане с глупостите. Плащам му да управлява проклетата ферма, не да зяпа цветовете на стените в работно време!

— Добре, господин Макларън! — Каубоят махна с ръка за поздрав и бързо препусна.

Аби продължаваше да наблюдава Кейд със светнали очи. Беше много интересно, когато раздаваше заповеди. Вършеше го добре и лошите му настроения в повечето случаи забавляваха мъжете, защото той не влагаше злоба.

Кейд се обърна, забеляза блясъка в очите ѝ и изви едната си вежда.

— Нещо смешно ли казах, госпожице Шейн?

— Ти си смешен — призна тихо тя. — Аз просто ти се радвах и възхищавах, господин Макларън.

Той се засмя тихо.

— А ти си мислеше, че работата на фермера е да милва добитъка, така ли?

— Израснала съм тук — напомни му Аби. — Само че никога не съм си давала сметка колко много работа има докато не започнах да помагам на Мели. Как издържаш, Кейд?

— Свикнал съм. — В едната си ръка държеше юздите, въпреки това посегна, за да докосне с пръсти бузата ѝ. — Обичам работата тук. Също както ти обичаш хаоса и напрежението в твоята работа, нали така, госпожице манекенка?

— Предпочитам да не пускаш шеги за работата ми — заяви тъжно тя и се вгледа в тъмните му очи. — Положих много усилия, за да постигна това, което съм в момента. Хубавото лице и усмивката съвсем не са достатъчни да станеш манекенка.

Той отдръпна ръка и извади цигара.

— Сигурно тук ти е доста скучно и еднообразно.

— Еднообразно ли? — Аби се ококори. — Ти шегуваш ли се?

Кейд се намръщи замислен и проницателните му очи се впиха в нея. Двамата се гледаха притихнали, докато не усетиха, че мълчанието им носи само напрежение, а тя отвори устни, защото усети, че не ѝ достига въздух.

Той също бе започнал да диша по-забързано. Пусна юздите, сякаш те не го интересуваха, и се наведе. Аби усети топлината на тялото му и аромата на афтършейва му. Премести поглед към устните му, обладана от желание да вкуси целувката му.

Силните му пръсти стиснаха китката ѝ.

— Искаш ли да ме целунеш, Аби Шейн? — попита с дрезгав глас Кейд.

— Много — промълви тя, без да се притеснява и смуцава, докато се вглеждаше в тъмните му очи. — Повдигни ме, моля те...

Усети как пръстите му се свиват и сякаш полетя към желаните устни. Прегърна го през врата, притисна устни към неговите и усети

как се разтварят още в мига, в който ги докосна.

Той наведе глава и устата му се отвори под нейната в мига, в който въздъхна дълбоко. Не настоя, ала Аби усети как в нея се надига желание и не успя да устои. Устните ѝ нежно притискаха неговите, езикът ѝ проследи горната му устна. Реакцията ѝ бе невероятна.

В същия момент усети как Кейд я притиска до стегнатото си тяло и целувката стана настойчива и завладяваща. Устните му бяха чувствени и тя простена, усетила слабост. Езикът му бе в устата ѝ, после докосна устните. Потръпна и усети как кръвта ѝ кипва.

— Недей — опита се да възрази Аби, когато той вдигна тъмнокосата си глава. Не успяваше да се овладее и се притисна отново до него. — Кейд, моля те, само още веднъж...

Чу го да си поема накъсано дъх и след миг устните му притиснаха нейните, топли, настойчиви и ненаситни. Бе я пуснал на земята и тя се опитваше да се притисне до него, устните му докоснаха нежно челото.

— Какво искаш от мен, Аби? — изръмжа той.

Любовта ти, отвърна безмълвно тя. Искам да ме обичаш всеотдайно, както те обичам аз.

— Извинявай — прошепна до ризата му. — Много обичам да те целувам.

Кейд се опитваше да се овладее или поне така ѝ се стори.

— И аз обичам да те целувам. Само че съм мъж, а не момче. Целувките отдавна не са ми достатъчни.

Стисна с пръсти ризата му и усети гъстите косъмчета по гърдите му. Прииска ѝ се да отвори ризата и да го докосне. Без да иска докосна голата му гръд и той потръпна.

— Недей мила — предупреди я тихо. Стисна ръцете ѝ, за да не позволи повече своеволия, а Аби се запита какво ли бе станало с цигарата, която Кейд бе запалил преди малко. Откри я да тлее на земята. Сигурно той я бе хвърлил.

Въздъхна уморено и се наслади на топлината на ръцете му. Не искаше да се отдръпне от него, но знаеше, че не може да се надява на повече близост.

— Забравих — прошепна тя.

— Какво?

Отдръпна се и се усмихна широко, въпреки че сърцето ѝ бе свито.

— Просто нямаш доверие на градските момичета — обясни Аби и очите ѝ заблестяха на фона на светлата ѝ коса. — Не се притеснявай, Кейд, не съм достатъчно силна и няма да мога да те преборя, ако се търкулнем в сеното.

Забележката ѝ трябваше да го накара да се усмихне, ала не се получи. Той огледа лицето ѝ, докосна с поглед всяка извивка.

— Не бива да забравяме, Аби, че си тук, за да си починеш и да се възстановиш — напомни ѝ след минутка. — Това е нещо временно. В Ню Йорк те очаква успешна кариера. Моят свят не е там. — Кейд кимна към хълмовете в далечината, по които се мержелееха също като точки червените белочели хиърфордски говеда. — Нямам време за неангажиращи флиртове, дори да ми беше приятно да се захващам с подобни неща.

Тя се отдръпна от него, сякаш се бе опарила.

— Моля те да ми извиниш, че се хвърлих на врата ти...

— Престани! — Пръстите му стиснаха ръцете ѝ над лактите и я задържаха. — Няколко целувки няма да се отразят зле нито на мен, нито на теб. Просто исках да сме наясно. В момента си много уязвима, Аби. Можеш да вземаш решение, за което после ще съжаляваш.

Тя не успя да разбере смисъла на думите му, затова го погледна, без да крие колко силно бе наранена, тъй като имаше чувството, че той я отблъсква. Вече трябваше да е свикнала, нали? След като Кейд можеше да се държи като възрастен зрял човек, значи можеше и тя. Какво от това, че сърцето ѝ бе разбито, просто нямаше да му покаже, че е така.

Спокойно, момиче, каза си, запази поне гордостта си.

— Както винаги, разумен — измърмори Аби. — Не се притеснявай. Обещавам да не ти разкъсвам дрехите.

Той се опита да потисне смеха си, но не успя.

— Това е направо върхът. — Бавно докосна устните ѝ. — Аби, никога не съм се събличал пред жена.

От изненада тя цялата поруменя.

— Никога ли? — избъбри.

— Шокирана ли си? — попита Кейд. — Ти да не би да си се събличала пред мъж?

— Да, пред теб — напомни му и се опита да избегне питащия му поглед. — Стана случайно, разбира се, нямах представа, че си във фермата.

— Знам. — В гърлото му заклокочи звук, сякаш споменът го измъчваше. — Трябва да вървя да видя какво му е на бика. Днес ще прекарваме добитъка на пасищата. Ако се обадят от Калифорния, помоли да ти кажат номера и се свържи с Ханк по радиостанцията. Той ще ме намери, за да ми предаде.

— Дадено, шефе — отвърна хитро Аби.

Кейд я погледна с присвити очи.

— Защо си толкова ниска?

— Не съм на токове — отвърна тя. — А ти обикновено стърчиш над всички.

Той се ухили.

— Така успявам да сплеща мъжете.

— Лошите ти настроения не са ли достатъчни за тази цел? — засмя се Аби. — Недей да се главозамайваш.

— Работата не ми позволява — отвърна Кейд и огледа дръзко тялото ѝ. — Ако утре времето се задържи хубаво ще те заведе на пикник.

Лицето ѝ грейна и тя се усмихна толкова лъчезарно, че очите му се впиха в нея и Аби нямаше сили да помръдне.

— Край реката ли? — попита с надежда тя.

— Много обичаш тополите и боровете там, нали — забеляза той.

— Пролет е — напомни му Аби. — Обичам цвета на тополите, когато са напъпили. Това е нежно светлозелено, а тревата избуява и...

— Трябва да проверя как са оградите там — замислено подхвърли Кейд.

— Не спираш да работиш — оплака се тя. — Дори на пикник не можеш да отидеш, без да го съчетаеш с работата!

— Фермата изисква вниманието ми, Аби. Тя е моят живот — отвърна тихо той.

Аби въздъхна ядосана.

— Като че ли не знам. Ти си женен за тази ферма!

Тъмните му очи се присвиха.

— Какво друго ми остава? — попита Кейд.

Въпросът я стресна. Наблюдаваше го как грациозно се намества на седлото. Кожата проскърца под тежестта, когато той се приведе напред, за да хване юздите.

— Да не забравиш за обаждането от Калифорния — напомни й Кейд. — И стой около къщата. Някои от новите работници не ги познавам достатъчно добре.

— Повечето каубои са любезни и внимателни — напомни му тя.

— Някои обаче не са. — Той я погледна строго. — Готов съм да убия мъжа, който се опита да те нарани, докато си на моя земя. Не го забравяй.

Кейд подкара едрия кон и препусна, а Аби остана под сянката на дърветата да гледа след него. Нямаше нужда да пита дали предупреждението му бе сериозно. Познаваше го добре. Едно време, когато беше още млад и много по-избухлив, бе станала свидетелка как „дава уроци“ на каубоите, които си въобразяваха, че могат да правят каквото си пожелаят. Умееше да се бие, а когато паднеше, бързо се изправяше на крака. Мъжете може и да се подсмиваха, когато фучеше заради някой проблем, свързан с работата във фермата, ала знаеха, че има граница, която никога не си позволяваха да пресичат.

Тя скръсти ръце и се върна в къщата. Едва сега усети, че спомените за нападението избледняваха все повече и повече. Откакто дойде тук и се откъсна от града, мислеше по различен начин, раните й започваха да заздравяват. В бъдеще трябваше да е много по-внимателна и нямаше да позволи някоя неприятна случка да съсипе живота й. Отново си спомни думите на Кейд, че не бива да позволява изнасилвачът да управлява живота й. Той винаги знаеше какво да каже.

Върна се в кабинета и седна пред компютъра. Беше доволна, че Кейд не поддържа истински офис, както много други фермери. Кабинетът беше удобен, уютен и приятната му атмосфера много й допаднаше.

Трепна, когато телефонът неочаквано звънна, но веднага се протегна към слушалката.

— Офисът на Макларън — изрече машинално Аби.

— Аби Шейн, ако обичате — прозвуча приятен женски глас.

— Аз съм.

Прозвучи звънък смях.

— Най-сетне те открих. Обажда се Джесика Дейн, Аби, Мели спомена ли за мен?

Собственичката на бутика! Светлокафявите очи на Аби заблестяха от въодушевление.

— Да, разбира се! — възкликна развълнувано тя. — Вече се бях притеснила, че не е разбрала и ти не се интересуваш.

— Напротив, само че така и не успях да те открия в апартаментата ти — засмя се пак Джесика. — Добре че най-сетне попаднах на теб. Виж, имам малък бутик близо до вас, в Шеридън, на самата граница с Уайоминг. Никога няма да мога да се конкурирам със „Сакс“, ала поддържам доста успешна каталожна търговия, а и самият бутик върви доста добре.

— Мели ми разказа, че бизнесът ти е много успешен — отвърна Аби. — Според нея предлагаш най-хубавите спортно-елегантни дрехи, които могат да се купят извън Ню Йорк.

— Тъкмо затова те безпокоя — обясни жената. — Роклите, които беше правила на Мели, са точно в стила, който харесвам и поддържам, и ще бъдат чудесни за пролетно-лятната ми колекция. Семпли са, елегантни, изработката им няма да струва много и клиентите направо ще ги разграбят.

— Ти сериозно ли говориш? — възкликна Аби.

— Разбира се, че говоря сериозно. Можем да измислим нещо, стига да се интересуваш. Знам, че си манекенка — аз се откъснах от този бизнес преди десет години и рискувах всичко, когато отворих магазина. Сега изкарвам колкото и навремето в Ню Йорк, но поне краката не ме болят като едно време — добави тя през смях.

— Била си манекенка? Значи знаеш какво е.

Джесика се разсмя.

— Знам и още как. През половината време се опитвах да се измъкна от какви ли не неприятности, а ми се струва, че сега е станало още по-зле.

— Аз не ходя по партита — призна Аби. — Предпочитам да съм сама. Освен това не съм сред десетте най-известни и търсени. Честно да си призная, цялата тази работа много ми омръзна. Да не говорим, че дизайнерската работа ми допада много повече...

— Защо тогава не порботиш за мен? — помоли Джесика. — Поне си помисли. Знам, че ще се разберем. Можеш дойдеш и да

погледнеш магазина, тъкмо ще ти покажа какво съм си наумила.

— С удоволствие — отвърна Аби. — За следващите няколко месеца съм подписала договори, ала през септември ще съм свободна като птичка. Какво ще кажеш да се разберем за тогава?

— Супер! Дай ми адреса си в Ню Йорк, за да ти изпрати някои от каталозите си. — Личеше, че жената бе доволна. — Може пък да успея да те изкуша.

— Вече ме изкушаваш — въздъхна Аби.

— Радвам се. Май ще успея лесно да те убедя — засмя се тя. — Запиши си моя номер и ми се обади веднага щом вземеш решение. — Бързо ѝ продиктува телефона и Аби го записа в бележника си. — Между другото, Аби, ще бъдеш ли на сватбата на Мели?

— Да. Сватбената ѝ рокля е мой модел.

— Страхотно! И аз съм поканена, така ще се видим там и ще се скрием в някой ъгъл. Ще си побъбрим за новите модели, които ми трябват. Какво ще кажеш?

— Нямам търпение — отвърна искрено Аби. — Джесика, много ти благодаря за предложението.

— Аз трябва да ти благодаря. Ти имаш невероятен потенциал. Вярвай ми, че накрая ще имаш не по-малко работа за бутика, отколкото в Ню Йорк. Освен това ще можеш сама да определяш ритъма.

— Кажи ми, че не сънувам. Още веднъж ти благодаря, Джесика. Нямам търпение да се видим на сватбата.

— И аз. Пожелавам ти приятен ден.

— И на теб! — засмя се Аби.

Затвори и остана загледана в слушалката, обзета от учудване. Все едно, че Джесика бе откликнала на молбите ѝ. Можеше да се откаже от дългите часове на работа, от стреса и да се посвети онова, което обичаше толкова много. Можеше дори да прибере у дома, в Монтана.

Бе толкова развълнувана, че ѝ се прииска да излезе, да намери Кейд и да му разкаже. Може би това щеше да му докаже, че наистина искаше да се откаже от блясъка на подиумите, защото той си въобразяваше, че тя не може без славата и вниманието. Щом си помисли за тази възможност, се спря. Сигурно щеше да се ядоса, ако прекъснеше работата му. А и какво го интересуваше дали тя ще прибере, или не? Беше ѝ позволил да остане във фермата, за да е близо до Мели и да се възстанови от преживяното. Може и да я желаше —

защо не? Аби бе привлекателна жена. Само че голото желание не означаваше любов, а Кейд бе най-претенциозният ерген на този свят. Той не предвиждаше брак — нали сам го каза. Фермата бе неговата булка.

Тя въздъхна и се загледа в сведенията за стадата, над които работеше. Беше толкова приятно, че можеше да избира. Очакваше с нетърпение да поговори с Джесика за бутика ѝ, а така времето щеше да мине по-бързо.

Денят се проточи дълъг, дори след като Мели се върна и ѝ помогна да навакса с работата.

— Да знаеш само колко съм развълнувана от предложението на Джесика — призна Мели, докато наблюдаваше как Аби разпечатва едно писмо. — Ще приемеш ли?

— Не знам — отвърна честно Аби. — С удоволствие ще се прибера вкъщи. Само че не знам как ще издържа.

— За самотата ли говориш?

— Ще бъда толкова близо до Кейд и в същото време безкрайно далече — отвърна Аби. В очите ѝ личеше безнадеждната любов, която изпитваше към него. — Предпочитам да съм на хиляди километри, вместо в съседната къща, Мели. След като няма да е мой, предпочитам изобщо да не го виждам. Толкова ме боли.

— За човек, който не се интересува от теб, напоследък май доста често те целува.

— Каза, че нямало да ни се отрази зле — призна тя с горчивина. — Въпреки това ми напомни, че съм тук, за да се възстановя след нападението и ми предстои да се върна на работа. Имам чувството, че няма търпение да ме отпрати.

— Някога да ти е хрумвало, че може би иска да си тръгнеш поради същата причина, поради която и ти заминаваш? — попита тихо Мели. — Имам чувството, че си мисли, че ти нямаш желание да се откажеш от работата на манекенка.

— Няма такова нещо — възнегодува Аби. — Фермата е най-важното нещо в живота му. Все разправя колко било глупаво, че хората се женят, че той никога нямало да се ожени. А в същото време ми разправя, че не вярва в любовните връзки. Просто не знам какво да мисля.

Мели вдигна ръце.

— Предавам се. И ти си същата глупачка като него. Добре, хайде да ми покажеш сведенията, а аз ще ти помогна да наваксаш. Кога ще се обадиш на Джесика?

— Тя ще дойде на сватбата, така че тогава ще имаме възможност да поговорим. Как изглежда?

Мели се усмихна.

— Търпение. Сама ще видиш. Ще паднеш. Почваме с добитъка оттук...

Работиха без прекъсване чак до вечеря. Джери заведе Мели на гости на свой приятел. Аби тъкмо се бе преоблякла и обясняваше на човек, който упорито звънеше за четвърти път, че Кейд го няма, когато го чу да трясва вратата. Лицето му бе смръщено, устните — стиснати. Все още бе с бричове, а периферията на широкополата му шапка бе смачкана в юмрука.

— Не стой така, за бога, закачи го това чудо и донеси някакъв мехлем — изръмжа той и закуцука по стълбите към стаята си.

— Какво се е случило? — повика го тя и затвори разсеяно, без дори да се замисли.

— Една крава се стовари върху мен — продължи да ръмжи Кейд. — Побързай, дявол да го вземе! — Влезе в стаята си и блъсна вратата.

Аби се втурна към кухнята, за да намери мехлем. Кала ѝ извади от шкафа.

— Пак ли бикът? — попита старият Джеб още с влизането.

— Май била крава — обясни Аби.

— Казах му аз да остави младите момчета да се занимават с тази работа — кимна Джеб. — Да, казах му аз, ама няма кой да слуша. Сдобил се е с повече счупвания и белези от който и да било друг. Повечето са от онова време, когато ходеше на родео, ама има и други, дете му ги е донесъл инатът.

— Никога не слуша какво му се говори — съгласи са Кала и кимна. — Помня аз едно време...

Възрастната жена заразказва разпалено и Аби ги остави да си спомнят случки, когато Кейд бе проявил инат и глупост.

Когато влезе в стаята, Кейд си беше свалил ризата. Тя затвори вратата и се поколеба на прага. За последно бе влизала в тази стая вечерта, когато той я пренесе от басейна, обут единствено в мокри джинси. В ума ѝ се зароиха сладко-горчиви спомени.

— Ако се притесняваш от мен, отвори вратата — изръмжа Кейд и потри рамото си.

— Извинявай — прошепна Аби и се опита да не гледа голата му гърд. Без риза той ѝ се стори най-сексапилният мъж, когото бе виждала — загорял, мускулист, с гъсти черни косъмчета, които стигаха чак под пъпа. Тя отвори мехлема и се намръщи. — Боже, трябва да накараш работници си да подпишат клетвени декларации, че няма да напуснат, след като те намажа с тази гадост.

— Млъквай и ме намажи — нареди грубо Кейд и посочи гладката кожа на рамото си.

Аби сложи от мехлема в дланта си и започна да го маже. Пръстите ѝ потръпнаха, когато го докосна.

— Как успя кравата да падне върху теб?

— Дълго е за разправяне. — Той запали цигара, докато тя разтриваше внимателно натъртеното място.

— Трябва ли да пушиш? — прошепна Аби. — И двамата ще пламнем, ако някоя искра попадне върху мехлема...

Кейд я погледна вбесен. Косата му бе разрошена, паднала по широкото чело, над тъмните блестящи очи и гъсти вежди. Наистина изглеждаше невероятно мъжествен.

— Смешно момиче си ти — пошегува се свъсено.

— По-добре да се смея, отколкото да плача. Баща ми все това повтаряше — напомни му тя.

Той извърна очи настрани и въздъхна.

— Не мога да си те представя да плачеш заради мен.

Аби мигна и се зачуди как бе възможно Господ да създаде толкова глупави мъже.

— Важи и за двамата. Обзалагам се, че броиш дните до заминаването ми за Ню Йорк.

Той не отговори. Дръпна от цигарата и изпусна дима през свитите си устни.

— Кошмарите не са се връщали, нали, мила? — попита тихо.

Тя се насили да се усмихне.

— Изобщо не са се появявали. — Сви рамене и сложи още мехлем. — Беше ужасно отначало. Като се замисля обаче, извадих късмет. Голям късмет. Той само ме понатисна, преди хората наблизко да

го прогонят. Бях ужасена от онова, което можеше да се случи. Боже, Кейд, мъжете са толкова силни.

— Някои мъже — съгласи се той. След това я погледна.

В същия момент Аби сведе очи и забеляза напрежението му. Ръцете ѝ бяха все още на рамото му, а времето сякаш спря. И ето че нахлуха спомените за една друга нощ, много отдавна. Тогава бе лежала на същото това легло в ръцете му и бе опитала първата интимна целува и докосване на мъж. Само че Кейд се бе променил оттогава. Приятният мъж, винаги шеговито настроен, когото познаваше някога, се бе превърнал в зрял, непреклонен мъж. Открай време ѝ бе трудно да разбере какво мисли, но сега вече по изражението му не можеше дори да предположи какви мисли крие.

Той посегна без предупреждение и я прегърна през кръста, а след това я повали на леглото до себе си.

— Кейд! — изхлипа тя, толкова шокирана, че дори не се сети да се съпротивлява.

Той се обърна на една страна и прехвърли голата си ръка така, че да я задържи до себе си, след това се подпря на лакът и се загледа в лицето ѝ. Очите ѝ се преместиха към гърдите му и на нея така отчаяно ѝ се прииска да го докосне, че не успя да се въздържи.

— Страхуваш ли се? — попита тихо.

Пръстите ѝ докоснаха строгото му лице, усетиха наболата му брада и после се плъзнаха към гъстата му коса.

— Нали съм с теб. Значи съм в безопасност.

— Не си чак в такава безопасност — отвърна Кейд с усмивка. — Въпреки това няма от какво да се страхуваш. Може ли да те нацелувам, след това ще отида да похапна нещо и ще се върна в обора?

— Защо не ме нацелуваш, без да се връщат в обора? — попита тя и потръпна, докато чакаше ласките на твърдите му топли устни.

— Защото — въздъхна той и бавно притисна устни към нейните — съм абсолютно сигурен, че Кала всеки момент ще почука на вратата, за да се увери, че си добре. След като похапна, ще дебне да провери дали съм достатъчно уморен и дали няма да се опитам да се присламча при теб.

— Кала не би...

Кейд я целуна бавно и много нежно.

— Ще го направи, и още как. Да не би да си мислиш, че е сляпа? Забелязала е как те гледам.

Сърцето на Аби препускаше неудържимо.

— А ти как ме гледаш? — попита тя.

Той се усмихна подигравателно.

— Ти не си ли забелязала? Цял живот чакам да се озовеш в леглото ми.

Аби усети настойчивите му устни, бавната им ласка и се отпусна, а пръстите ѝ се стрелнаха към врата му.

Езикът му си проправи път в устата ѝ и тя изхлипа, когато усети интимността, ала не се отдръпна, когато тялото му чувствено се отри в нейното. Устните ѝ станаха сякаш по-меки и подразниха неговите, докато косъмчетата на гърдите му подразниха нейните. Аби простена и Кейд вдигна глава.

— Това от страх ли беше, или от удоволствие? — прошепна той.

Устните ѝ неволно се разтвориха. Ръката ѝ отпусна косата и се плъзна надолу по гърдите му, за да приглади косъмчетата по топлите му мускули.

— Не се страхувам от теб — прошепна тя и вдигна поглед към него.

— Знаеш, че мога да те накарам да се страхуваш, нали Аби? — попита Кейд, сякаш това бе нещо важно. — Все още си много уязвима.

— Говориш за мен така, сякаш съм ужасена девственице — отвърна тя.

Топлите му пръсти погалиха дългата ѝ светла коса и я пригладиха настрани от поруменялото ѝ лице.

— Старя се да не забравя, че наистина си девствена — призна тихо той. — За един мъж е много трудно да люби жената по този начин. Не бива да я целува прекалено настойчиво, нито прекалено интимно...

Очите ѝ издадоха изненадата, която почувства, когато Кейд направи признанието си.

— Нарочно ли ме отбягваше през всичкото това време? — попита Аби и се вгледа в очите му. — Страхувал си се да не ме уплашиш ли?

Той си пое дълбоко дъх и тя усети как гърдите му допират нейните.

— Няма да го понеса, ако те нараня — призна той. Гласът му бе като кадифе, дълбок, гърлен и нежен. — Откакто дойде тук, се държа с теб като с порцеланова кукла. Направо се побърках, докато се опитвах да стоя настрани теб, а тази вечер... Ами поддадох се. Непрекъснато си повтарям какво стана днес сутринта, как се молеше да усетиш устните ми... — Затвори очи и напрежението пролича по лицето му. — Господи, Аби, какво да правя с теб — изпъшка Кейд.

Тя не можеше да промълви и дума. Той ѝ се стори толкова уязвим, сякаш висеше на самия край на въображаемо въже. Пръстите ѝ помилваха широките му рамене и Аби се наслади на гладката му кожа. Обичаше всичко в този мъж, всяка извивка, всеки мускул.

— Нали днес сутринта каза — напомни му спокойно, — че няколко целувки няма да ни навредят. Така ли беше?

Кейд отвори очи и те заблестяха като тъмни огънове.

— Тъкмо това е проблемът, малката ми. Искам още няколко целувки, а след това още.

Тя премести очи към изваяните му устни и усети как тялото му тръпне.

— Кейд, нямам нищо против да ме докосваш — прошепна.

Той се приближи и Аби усети топлия му дъх до ухото си.

— Това може да се окаже много опасно.

В този момент младата жена забрави за страха и се протегна към ръката му. Преди смелостта да се изпари, тя повдигна дланта му към тениската си и колебливо я положи върху гърдата си.

Не бе подготвена за онова, което изпита. Пое си дълбоко дъх и прехапа устни, за да не извика.

Кейд вдигна тъмнокосата си глава и я погледна, задържа очите ѝ, а ръката му се притисна към нейната. Палецът му описа кръг около твърдото зърно и го подразни. Сърцето му биеше диво и Аби усети тлеещата жарава в очите му.

— Четири години — прошепна той. — Не съм забравил нито една секунда. Спомням си как изглеждаше, как извика, когато те докоснах по същия начин.

— Да не би да мислиш, че аз не помня? — попита тя тихо. — Та този спомен ме крепеше години наред, Кейд...

Аби замълча и устните ѝ потрепериха, когато вдигна поглед към него.

— И мен — призна той. Наведе се и отпусна устни върху нейните. — Беше толкова млада. Все още си много млада. Делят ни много години, живеем в различни светове. Аби, имаш ли нещо под тази тениска?

Прииска ѝ се да беше по-опитна. Изчерви се и тялото ѝ се напрегна, когато Кейд пъкна ръка под тениската, за да открие сам отговора. Пое си рязко дъх, когато я докосна, и усети безпомощния отклик на меката ѝ гола плът.

Нейните пръсти останаха заровени в гъстите косъмчета на гърдите му.

— Представях си как те докосвам по този начин — призна тя, без да откъсва поглед от него. — Копнеех да те почувствам до себе си...

— Господи! — изпъшка той и потръпна. Със свободната си ръка задържа главата ѝ, за да притисне устни към нейните. Другата му ръка я милваше бавно и нежно и се изви от удоволствие. Само веднъж се отдръпна, за да си поеме дъх. — Ела тук — прошепна Кейд. — Не съм приключил.

— Трябва да дишам — прошепна тя, когато той отново насочи устни към нейните.

— Дишай мен — прошепна Кейд до страстните ѝ нетърпеливи устни. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и вдигнаха тениската, а след това загрубелите пръсти почувстваха всяко кътче от кожата ѝ. — Каза ми, че никога не си допускала друг мъж да те докосва по този начин. Сериозно ли говореше? — попита рязко той.

— Да, сериозно — прошепна Аби и гласът ѝ затрепери. Пръстите ѝ бяха на врата му, тялото ѝ се изви, за да му е по-лесно да я докосва. — Никога не съм желала друг. След теб... — Кейд дишаше тежко, плитко и накъсано, когато вдигна глава и погледна тялото ѝ под вдигнатата тениска. Очите му потъмняха от желание и тя забеляза блясъка им. Пръстите му ѝ се сториха тъмни на белотата на кожата ѝ. — Нямах представа колко е прекрасно — промълви Аби, в очите ѝ стаена неприкрита любов.

— Когато те докосвам ли? — попита той и вдигна поглед към замечтаното ѝ лице.

Тя бавно поклати глава.

— Когато съм с теб... така... О, Кейд, притеснявам се от собствената си сестра, но не мога да ти се наситя, когато ме гледаш по

този начин.

Той сякаш спря да диша. Пръстите му притиснаха розовите връхчета и Аби изстена, без да откъсва очи от неговите.

Най-неочаквано в следващия момент Кейд премести ръце и седна, а едрото му тяло потръпна и в очите му заблестяха искри, опасни и стряскащи.

— Стига толкова — заяви той рязко. За нея обаче не стигаше и, без дори да се замисли, тя го последва и коленичи пред него. Отпусна неуверено ръце върху раменете му и се опита да се притисне към силните му гърди, неспособна да откъсне очи от бледата си кожа на фона на загорелите му гърди, обсипани с черни косъмчета. — Аби — прошепна с усилие Кейд. Плъзна ръце по голия ѝ гръб и я притисна към себе си силно и настойчиво, а тя потръпна цялата от разпаленото желание.

Дланите му се спряха на бедрата ѝ и ги привлякоха към неговите, а Аби извика, усетила силата на страстта му. Разтрепераните ѝ ръце обвиха врата му и двамата се отпуснаха върху леглото. Отначало той бе до нея, ала след миг само младата жена усети тежестта на тялото му върху своето. Усети косъмчетата по гърдите му леко да драскат нейните, в ноздрите ѝ нахлу мирисът на мехлема, натрапчив като силен парфюм, докато двамата се целуваха страстно и тя се запита колко ли бе силна любовта ѝ към него.

Чувстваше се свободна, затова започна да се движи. Ръцете ѝ запълзяха по гръба му и стигнаха чак до основата на гръбнака, а от устните, притиснали нейните, се отрони стон. Аби усети напрежението в стегнатите му мускули. Дори преди години не бе изпитвала същото. Докосванията му я омагьосваха, разпалваха глада и жаждата ѝ. Искаше ѝ се да се притисне още по-близо до него, искаше ѝ се Кейд да я докосва и с очи, и с ръце. Опита се да се намести, за да усети близостта му така, както никога досега...

Докосна го с потръпващи пръсти, наслади се на гладките мускули. Усети гъстите косъмчета по гърдите му и бавно и много страхливо спусна ръка към колана му. Обичам, те, помисли си тя тихо. Обичам те толкова много...

Едрото му тяло се сви, сякаш бе прострелян, и в този момент той дойде на себе си. Изруга остро и се отдръпна рязко от нея, превъртя се настрани и се отпусна по гръб. Целият тръпнеше от несподелено

желание. Остана със затворени очи, здраво стиснал зъби. Дишаше бързо и накъсано. Докато го наблюдаваше, Аби се почувства виновна, че бе позволила да стигнат толкова далече, защото и двамата знаеха, че Кейд нямаше да си позволи да премине границата. Тя обаче бе забравила, но той не бе позволил.

Аби смъкна бързо тениската си и се изправи. Пое си дълбоко дъх и спусна крака от леглото.

— Извинявай — прошепна едва чуто. — Не знаех, че си определил граница.

— Сега вече разбра, нали? — отвърна рязко Кейд.

Тя стана от леглото и го погледна. Той беше пребледнял, а лицето му бе изопнато докато се присягаше за ризата му.

— Извинявай — промълви с тънък гласец Аби. — Знам, че за мъжете е неприятно да... Ами...

— Не се опитвай да преиначаваш нещата — сопна се той. Гласът му режеше като с нож. Извади цигара от джоба си и я запали. — По дяволите, Аби, не мога да се сдържам, когато постъпваш така необмислено както сега! Ти ме извади от равновесие.

Тя се обърна към него усмихната.

— И то след като ти обещах да не те прелъстявам.

Кейд не отвърна на усмивката. Лицето му стана още по-мрачно.

— Направо ме разкъсваш — заяви той и се изправи. — Ако можех да изгърпя адския сарказъм на Кала, щях да оставя тя да ме намаже с мехлем.

— Следващия път няма да забравя — сопна се Аби. Завъртя се към вратата, очите ѝ блеснали от яд. — Ти започна — обвини го тя по детски.

Ноздрите му се разшириха.

— Точно така, аз започнах — отвърна тихо Кейд. — Нищо не се е променило. Абсолютно нищо. Щом те докосна и двамата се разтреперваме. Когато беше на осемнайсет, стана така и аз те пренесох тук, изпълнен с желание, което едва не ме уби! — Той прокара вбесен ръка през гъстата си коса и я погледна. — Тогава не те направих моя, няма да го сторя и сега. В тази работа няма бъдеще. Никога не е имало.

— На това му се казва самочувствие — възкликна не по-малко вбесена Аби. — Господи, интересуваш се единствено и само от себе си.

— Така си мислиш — възрази остро Кейд. — Цял ден съм бил на работа, а единствената ми мисъл бе как те целунах днес сутринта. Спомнях си устните ти, също както някой, който жадува за глътка вода си представя ледена глътка, мека и сладка. Колко според теб мога да изтърпя?

— Не се притеснявай — срязва го тя и се обърна, обзета от болка. — Много скоро си заминавам.

— Знам — отвърна той. Гласът му прозвуча глух и безжизнен. Матракът проскърца, когато Кейд стана. — Сексът не е подходяща основа за една връзка, Аби. Няма да разчитаме на това.

Тя се изчерви, затова не се обърна, за да не му позволи да забележи.

— Амин — съгласи се Аби. — Ако искаш да отложиш утрешния пикник...

— Не — прекъсна я неочаквано той. — Не искам. Това ще бъде последната ни възможност да бъдем заедно.

Така го каза, сякаш раздялата им щеше да е завинаги, сякаш досега не се бяха разделяли нито за минута. На младата жена ѝ се прииска да изпищи, да заплаче и да го помоли да я люби, макар и за кратко. Успя да стисне зъби и си пое дълбоко дъх.

— Кала ще има да негодува, ако я накараме да подготвя и храна за пикник, след като се налага да готви и за новите работници.

— Ще рискуваме — отсече Кейд. — Трябва да се връщам в обора. Проклетият бик живна малко, ала искам да чуя и какво ще каже ветеринарят.

— Мога да ти приготвя сандвичи и малко кафе — предложи тя.

— Нищо не искам.

Аби отвори вратата и се поколеба.

— Най-малко мен. — Засмя се неуверено и затича надолу по стълбите, очите ѝ замъглени от сълзи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Кала ругаеше всичко и всички наред, когато в шест на следващата сутрин Аби влезе в кухнята. Беше облякла жълта рокля с еластично боди и тънки презрамки, завързани на раменете.

— Трябва да пържа и бекона, и пилето едновременно — промърмори мрачно готвачката, надвесена над печката. — Пикници ще подготвям, при цялата работа, дете ме чака. — Хвърли на Аби сърдит поглед през рамо. — Не стой като истукан, момиче, върви да сложиш масата.

— Добре, госпожо — съгласи се Аби и приклепна шеговито. Сама бе измислила модела на роклята и с пуснатата коса изглеждаше като слязла от страниците на модно списание. Кала престана да мърмори за момент и я погледна одобрително.

— Браво — каза след малко тя. — Твой ли е моделът?

— О, да. — Младата жена се завъртя, за да може Кала да я огледа и полата се разстла около слабите ѝ крака. — Държи хладно, удобна е за носене и не ти пречи. Само кажи и веднага ще ти направя същата.

— Веднага си представям как ще изглеждам в такава рокля. — Готвачката въздъхна и посочи старата широка престилка, скрила прекалено закръглената ѝ фигура. След това сините ѝ очи се присвиха. — Да внимаваш с Кейд, докато сте двамата навън, чу ли ме. Да не би да си въобразяваш, че съм сляпа? Видях те аз, когато излезе от стаята му снощи. Да го държиш на разстояние.

Аби усети как бузите ѝ пламнаха.

— Виж, Кала...

— Хич не ми го пробутвай това „Виж, Кала“! Знам го аз Кейд. Не прилича на себе си, откакто ти се върна, а причината не е работата около добитъка. — Тя вирна брадичка. — И двамата знаем какво е отношението му към сватбите, нали Абигейл? — добави по-тихо и спокойно готвачката. Използва цялото име на младата жена, въпреки че рядко го изричаше, единствено когато бе сериозна. — Ти си нежното ми агънце. Аз и него го обичам, само че не искам да си тръгнеш

наранена. Мели ми каза какво се е случило. Да не си посмяла да се хвърлиш от една беда, за да попаднеш на друга. Той ще ти разбие сърцето.

Аби едва потисна желанието си да прегърне загрижената готвачка, защото знаеше, че не одобрява подобни ласки.

— Сигурна ли си? — попита тихо тя.

— Гледа те така, както умиращ от глад гледа пържола, задушена с лук — отвърна Кала. — Само че след като се нахрани, млада госпожице, да знаеш, че повече хич няма да му се ядат пържолки. Разбираш ли ме? Когато желаеш някого, не означава, че го обичаш.

— Знам — отвърна Аби с тежка въздишка.

— Тогава се дръж както подобава. От много време насам той не се е отделял от фермата — добави предпазливо Кала. — Гладният мъж е опасен мъж.

— Аз съм голямо момиче — напомни ѝ Аби. — Умея да се грижа за себе си — през повечето време.

— А когато не можеш сама, аз ще ти помагам — зарече се разпалено готвачката. — Върви сега да сложиш масата.

— Добре, госпожо — съгласи се с усмивка Аби.

Сложи приборите и пренесе порцелановите чинии за всекидневна употреба, а след това постави на масата и храната. Кейд доста закъсня за закуска и тя се канеше да се качи, за да го повика, когато той се появи.

Сякаш не бе спал тази нощ. Тъмната му коса бе мокра от душа, беше облякъл кремава риза и ръждивокафяви джинси с лъснати до блясък бежови ботуши. Имаше небрежен вид, ала изглеждаше толкова страшен и едър, че Аби се сви.

— Мислех, че ще оправяш огради — отбеляза тя.

— Ще ги оправям — измърмори Кейд. Седна начело на масата, погледна я с тежък настойчив поглед. — Когато приключиш със закуската, качи се горе и се преоблечи. Няма да те вода на пикник полугола.

Тази неочаквана нападка я стресна. Аби остана с отворена уста, в очите ѝ се появи болка още преди да остави салфетката и да скочи заплакана от масата. Беше облякла лятната рокля специално заради него, за да му достави удоволствие.

— Къде отиваш? — попита Кала, когато влезе, за да остави бърканите яйца.

— Да се преоблека — отвърна тихо Аби и не погледна назад.

— Сега пък какво направи? — попита Кала, но Аби не я чу, за да отговори. Хукна към стаята си и блъсна вратата, а сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ.

Имаше чувството, че плака часове, преди да се овладее и да обуе джинси и синя блуза с къс ръкав. Отгоре облече яке от мачкан лак и прибра косата си на кок. Преди да слезе, избърса всичкия грим, който си бе сложила.

Когато влезе и трапезарията бледа и смълчана, Кейд почти не я погледна.

— Ако искаш да отложим пикника, ще се заема със сватбената рокля на Мели — предложи тя и отпи от кафето, без да обръща внимание нито на наденицата и яйцата, нито на прясно опечените, още топли, сладки.

— Искам да отложа всичко, ако искаш да знаеш — заяви той.

— Няма проблем. И без това си имам достатъчно работа. — Допи кафето и за да не му покаже колко е наранена, насили се да му се усмихне и се изправи.

— Аби...

Спря и се обърна през рамо.

— Какво?

Кейд си пое дъх.

— Трябва да поговорим.

— Май няма за какво да говорим — засмя се безгрижно тя и го погледна дръзко в очите. — Тръгвам си веднага щом Мели се върне от медения си месец. Ако предпочиташ, мога да си тръгна веднага. Една собственичка на бутик ми направи доста интересно предложение...

В очите му проблеснаха пламъци и той я прекъсна грубо, преди да успее да му разкаже.

— Значи, поемаш към следващия връх в кариерата си, така ли? — попита с подигравателна усмивка. — Браво мила, и аз имам намерение да попътувам през следващите няколко месеца. Тук се предлага една-единствена работа, която вече е заета от Мели.

— Не се притеснявай. Не ми е особено приятно да въвеждам сведенията за добитъка — вметна Аби със студена усмивка.

Кейд стана и запали цигара, а втората му чаша кафе остана недокосната на масата.

— Кала е приготвила кошницата за пикника. Нищо не пречи да прекараме деня заедно. И без това е последният ни шанс, защото от утре ще бъде непрекъснато с момчетата.

— Защо не заведеш Кала на пикник? — попита с леден глас тя. — Много е приятна, ще ти допадне.

Ноздрите му се разшириха, когато я погледна.

— И ти ми допаднаше — напомни ѝ той.

— Докато бях далече. — Пристъпи неспокойно. — Трябваше да остана в Ню Йорк. Знаех си, че тук няма да съм посрещната с отворени обятия.

— Едно време всички те посрещаха с отворени обятия — заяви Кейд, — само че ти реши, че светът на модата е по-важен от дома и семейството.

Аби присви очи.

— И каква беше другата възможност? — Тя се изсмя. — Ако бях останала тук, щях да повехна и да се превърна в поредната застаряваща слугиня. Сам го знаеш. Да не би да се опитваш да ми кажеш, че си се поболял от любов към мен? — подигра се Аби.

Тъмните му очи не се отделяха от лицето ѝ.

— Защо да си губя времето да ти казвам нещо, на което нима да повярваш? — попита я той. — Ако ще ходим някъде, да вървим. Нямам време да вися тук и да реда празни приказки.

— Да, разбира се, нали фермата се разпада! — сопна се тя и тръгна към кухнята.

Кала вдигна поглед и се намръщи, а щом зърна Кейд, изражението ѝ стана страшно.

— Ето ти кошницата — изръмжа тя.

— Много ти благодаря, дяволите да го вземат — озъби се той и грабна кошницата. — Ако ти трябва помощ, наеми си човек или напусни. Повече не ме занимавай с проблемите си, Кала.

След тези думи нахлупи ниско шапка и изфуча през задната врата.

— Внимавай — предупреди я готвачката. — Днес нещо го яде отвътре.

— Ако продължава така, ще му дам да се разбере — обеща Аби.
— Развилнял се канибал... — замърмори тя, докато излизаше след него.

Кейд мина с пикапа през пасища, по черен път, подходящ единствено за камиони, а Аби стискаше седалката, за да не изпадне, и се страхуваше да промълви и дума. Той бе мрачен, не откъсваше поглед от черния път и сякаш най-незначителният звук можеше да го накара да избухне.

По-късно, когато си съблече ризата и оправи бодливата тел около пасището край реката, част от раздразнението му се разсея.

Тя бе подредила храната под тополите край реката и се разходи сред високите борове и смърчове, за да го открие.

Кейд се бе облегал на пикапа и пушеше, очите — приковани в далечните планини, отвъд полегатите зелени хълмове. Беше си свалил шапката, ръкавиците бяха още на ръцете му и сякаш бе част от земята, също като високата трева наоколо. Бе свалил и ризата си и черните косъмчета по голите му гърди и косата бяха полепнали от пот. Раменете му също блестяха влажни. Аби едва се сдържа да не затвори очи, когато видя мъжественото му тяло. Отчаяно ѝ се искаше да го докосне, да прокара ръце по широките му рамене и да усети косъмчетата по мускулестите му гърди. Само че не посмя.

— Обядът е готов — подхвърли тихо тя.

Той я погледна сериозно.

— Оправих оградата — отвърна. Отново насочи поглед към планините. — Господи, да знаеш колко обичам този край — добави с неприкрито страхопочитание. — Мога да гледам далечината часове наред и няма да ми омръзне.

— Сигурно едно време е било напълно различно, когато тук са минавали трапери и търговци на кожи, изследователи като Уилям Кларк — отбеляза Аби и застана до него. Вятърът подръпваше свитата ѝ на кок коса, ала тя я захвана по-здраво.

— Различно е — отвърна Кейд и се загледа в далечината. — Много е трудно човек да намери баланс между опазването на природната среда и прогреса, Аби.

— Между минното дело и фермерството, между селското стопанство и индустрията ли? — попита предпазливо тя, защото това

бе въпрос, който можеше да го накара да избухне също като бомба с часовников механизъм.

— Именно. — Той погледна към едно от зелените възвишения, отстрани на планината. Отвъд склона имаше мина, на земя, която Кейд бе дал под наем. Много се бе колебал, когато трябваше да вземе решението, но накрая се бе предал пред необходимостта страната да разчита на независимост, когато става въпрос за гориво. — Искаше ми се да запазя фермата за синовете си каквато е — призна той с напрегнат глас. Погледът му дълго не се откъсна от нея. — Ти искаш ли деца, Аби?

Въпросът я стресна. Не бе мислила за деца, освен когато бе близо до Кейд. Сега го погледна и си го представи, гушнало дете. В този момент усети как напрежението в гърдите ѝ нараства.

— Да — прошепна тя, макар че не ѝ се искаше.

Очите му се спуснаха по стройното ѝ тяло.

— Не се ли притесняваш, че ще си развалиш фигурата? — попита небрежно той и извърна глава настрани, за да довърши цигарата.

Аби не посмя да отговори, уплашена, че желанието за деца щеше да проличи в гласа ѝ. Затова и промени темата.

— И откъде ще ги вземеш тези деца, след като не мърдаш от „Пейнтед Ридж“? Да не би да имаш намерение да ги осиновиш?

Тъмните му очи заблестяха.

— Ще се сдобия с тях по обичайния начин. Нали знаеш как хората правят бебета? — добави и по строгото му лице се мярна усмивка.

Тя се изчерви и се извърна настрани.

— Все разправяш, че бракът не е за теб, Кейд. Затова се чудех.

— Може пък да си променя мнението — отбеляза той и метна ръкавиците през отворения прозорец на пикапа, докато вървеше след нея към реката. Бяха се настанили под единствените дървета сред ширналото се поле. Тук бе истински рай, въздухът бе кристалночист, навсякъде се виждаше зеленина, а над тях се носеха бели пухкави облаци. — Пролет е — заговори отново Кейд. — Телетата няма да се жигосат сами.

— Как ти е рамото?

— По всичко личи, че няма да умра — измърмори той.

Беше запалил нова цигара. Май напоследък прекалява с пушенето. Веднъж бе признал, че пуши много, когато е нервен. Аби едва се сдържа да не се изсмее. По нищо не личеше да е нервен, когато бе до нея.

Прибра крака и отпусна брадичка на коленете. Загледа се в ленивите води на реката и въздъхна.

— Помниш ли, когато идвахме да ловим риба през лятото, тъкмо бях завършила гимназия — напомни му тя. — Бяхме с теб и Мели и двама от работниците. Ти хвана най-големия шаран, който бях виждала, а Мели закачи на въдицата джинсите на единия от работниците... — Разсмя се, спомнила си случката, сякаш бе вчера.

Загледа се в реката, потънала в спомени. Денят бе почти като този. Зеленина, слънце и много смях. С тях бяха Ханк и един друг каубой, ала Аби така и не успя да си спомни името му. Мели много го харесваше. Само че Аби все се въртеше около Кейд, докато те ловяха риба.

Няколко седмици след това той я занесе в стаята си, а тя бе прекалено срамежлива, за да му признае чувствата си, затова се стараше да е колкото бе възможно по-близо до него.

— Да не би да ти е студено? — пошегува се Кейд и я погледна.

Аби се изчерви и погледна настрани.

— Малко — излъга. И двамата знаеха истината, въпреки че той не се притесняваше ни най-малко.

— Джеси каза, че мислиш да заминеш за Ню Йорк — бе споменал той.

— Една от преподавателките ми каза, че имам подходяща стойка, фигура и лице — бе обяснила ентузиасирана Аби, потънала в мечти как ще има и Кейд, и кариера едновременно.

— Ню Йорк е много далече от „Пейнтед Ридж“ — бе прошепнал той намръщен над въдицата. — Там ще срещнеш единствено разочарования.

Това я бе накарало да избухне, защото имаше чувството, че за него не бе нито достатъчно хубава, нито достатъчно умна, за да си изгради кариера в големия град.

— Мислиш, че няма да се справя ли? — бе попитала тя с измамно кротък глас.

Кейд се бе разсмял.

— Та ти си още дете, Аби.

— Миналия месец навърших осемнайсет. Вече съм жена — беше се сопнала тя.

Той се бе обърнал. Тъмните му очи бяха огледали внимателно и късите панталонки, и потничето и веднага бе забелязал великолепните пропорции на тялото ѝ.

— Да, жена си — съгласил се беше Кейд и бе вдигнал поглед.

Аби го бе погледнала право в очите. Дори сега си спомняше как трепваше сърцето ѝ, какви диви чувства се събуждаха в нея, невероятното удоволствие, когато срещнеше погледа му. Без да обръща внимание на останалите, беше се приближила до него.

И тогава Мели бе казала нещо, развалило магията. Целия следобед ловиха риба и Кейд бе започнал да се отпуска. Тя го бе замерила с червей, защото той бе хванал рибата, която Аби се бе опитвала да улови няколко часа. А Кейд я бе вдигнал на ръце и я бе метнал в реката...

— Ти ме хвърли в реката — отбеляза неочаквано тя и го погледна ядосана.

Той изви вежди.

— Какво съм направил?

— Онзи път, когато отидохме да ловим риба, месеца преди да замина за Ню Йорк — напомни му Аби. — Ти ме хвърли в реката.

Кейд се засмя тихо.

— Така беше. Само че ти започна, мила. Проклетият червей ме улучи между очите.

— Ти хвана моята риба — недоволстваше тя. — Това си беше моят шаран. На три пъти го бях почти хванала, той все се измъкваше. А ти просто си седеше и изведнъж го измъкна от водата.

— Нали ти дадох половината, когато Кала го сготви — напомни ѝ Кейд. — Това не те ли поразвесели?

Аби се нацупи.

— Не знам за твоята половина, но моята горчеше.

— Гроздето е кисело — ухили се той. — Ако ти го беше хванала, твоята половина щеше да е два пъти по-вкусна от моята, нали?

Тя сви рамене.

— Сигурно е така. — Загледа се замечтано към реката. — Много обичах да ходя за риба. Сега вече не ми остава време за нищо друго,

освен за работа. Поне нямах време, преди да дойда тук. Странно, времето като че ли спира на подобни места — добави тихо. — Наоколо не се мярка жива душа, можеш да пътуваш километри наред и няма да видиш нито ферма, нито магазин. Сигурно е било така, когато първите заселници са решили да се установят тук. Зиме много от тях са загивали, нали?

Кейд кимна.

— Зимите в Монтана са страшни. Така е. Всяка година губя добитък, а веднъж изгубихме и човек в една от хижите. Докато бил горе, измръзнал.

Аби потръпна.

— Спомням си. Точно бях завършила прогимназия. Когато с Мели ходехме да яздим, не смеехме да се приближим до хижата, защото бяхме решили, че има призраци.

Той поклати глава.

— Двама от старите работници са убедени, че е така. Единият е Ханк.

— Аз пък мислех, че Ханк не се страхува от нищо.

Кейд изви едната си вежда.

— Не ти ли липсва всичко това в Ню Йорк?

Тя се вгледа в лицето му и си помисли, че той ѝ липсва всеки ден, всеки миг, още от събуждането сутрин. Извърна поглед.

— Много ми липсва. Тук е събрана толкова много история. Тук човек може да се усамоти, да се наслади на планината. — Спомни си навреме ролята, която трябваше да играе. — Ню Йорк си има и хубавите страни. Винаги можеш да отидеш да гледаш някоя нова пиеса. Понякога ходя на опера, на балет. Има клубове, малки кафенета, музеи...

— А тук няма — прекъсна я рязко Кейд. — Няма никаква изтънченост, когато си сред стадата, нали?

Наблюдаваше я с присвит пронизващ поглед, докато по лицето му премина тъмна сянка на болка, ала Аби не успя да я забележи. Хвърли цигарата на земята и я стъпка.

Тя се обърна към него. Беше се отпуснал по гръб, пъхнал ръце под главата си, затворил очи. Мускулестите му краха бяха кръстосани, а джинсите подчертаваха силата им. Аби попиваше с очи всяка малка

подробност, от главата до широките гърди и спокойното му лице и в този момент здравият разум я напусна.

Дръпна дълъг стрък трева и се приближи, за да я прокара внимателно по гърдите му.

Той я дръпна от ръката ѝ.

— Белята ли си търсиш, Аби? — попита веднага.

Тя сякаш подивя, когато видя безизразното му лице. Кейд нямаше да я допусне до себе си — цял живот я бе отблъсквал. Днес бе последният ден с него, в който да го накара да изпита нещо. Дори да беше гняв.

— Винаги, Кейд — прошепна Аби и се приближи. Наведе се над него и, преди той да успее да я спре, притисна устни към широките му топли гърди.

— Господи! — избухна Кейд и стисна главата ѝ. Поколеба се, защото не бе сигурен дали да я отблъсне, или да я привлече към себе си.

Усети гъстите косъмчета по гърдите му да докосват ноздрите ѝ, вдъхна мириса на сапун и афтършейв. Гърдите му се надигаха и спускаха неравномерно и тя усети как силните му мускули се напрягат, когато прокара по тях ръка.

— Сладката ми малка глупачка — простена той. — Господи, аз съм най-обикновен човек и те желая толкова силно... — Отмести я от себе си, повали я на тревата, притиснал я с разтреперани ръце, а устните му се спуснаха над нейните.

Обзета от жажда, каквато не бе предполагала, че ще изпита, Аби се завъртя в прегръдката му, за да се притисне по-близо, и шокирана усети възбудата му. В първия момент се опита да се отдръпне, но жилавата му ръка я притисна към него.

— Ти сама си го изпроси — изръмжа до устните ѝ Кейд. — Не се дърпай.

Пръстите ѝ се бяха вплели в косъмчетата на гърдите му. Знаеше, че вече бе късно да го накара да се отдръпне.

— Кейд, аз само... — започна тя, когато устните му заглушиха думите ѝ.

— Точно това се опитвах да ти кажа през всичкото време — прошепна с неуверен глас той и устните му се спуснаха към гърлото ѝ. — Желая те, Аби. Готов съм да умра за теб. Ти сама го усещаш, нали?

Така е между любовниците, това се случва, когато предизвикаш мъжа и той изгуби контрол. — Докато говореше, ръцете му пълзяха под блузата ѝ, бяха открили голата ѝ кожа на гърба и закопчалката, с която Кейд се справи с плашеща лекота. — Не съм бил с жена от толкова отдавна, че бях забравил колко мека... — прошепна той и плъзна пръсти под гърдите ѝ, за да усети тежестта им. Палците му откриха втвърдените връхчета и тя потръпна от удоволствие.

Бавно разтвори крака, когато Кейд се отпусна върху нея. Той се изви и Аби усети тежестта на едрото му тяло. Простена, обзета от непознати чувства и възбуда.

Острите ѝ нокти се впиха в гърба му и оставиха следи чак до кръста му, усети топлата му плът, потната кожа, докато ръцете му я докосваха по стряскащ и напълно непознат начин. Устните му бяха поненаситни, отколкото си бе представяла, че бе възможно. Тя отвори безпомощно уста, за да усети вкуса му, да опита непознатото.

Усети пръстите му върху копчетата на блузата си и след секунди гърдите му притиснаха нейните, а Аби извика от изненада. Кейд вдигна глава и очите му заблестяха гневно.

— Това ли искаше да разбереш? — попита неуверено той. — Дали можеш да ме побъркаш от желание? Да видиш дали можеш да ме тласнеш до ръба? Желая те. Желая те още откакто беше на осемнайсет, желая те и сега, готов съм да убивам заради теб. И тъкмо когато бях събрал смелост да те накарам да останеш при мен, ти се качи на проклетия автобус, без да ме погледнеш дори!

Тя отвори шокирана очи.

— Какво?

Кейд я гледаше, ала сякаш не я виждаше.

— Всеки път, когато идваше тук, чувах колко е страхотно в Ню Йорк, колко добре се справяш в проклетата работа. Накрая си поставих за цел да се махам от къщата винаги, когато се връщаше, защото ме болеше толкова много, че си щастлива, макар и далече от мен.

— Ама, аз не... — започна Аби.

Той не я слушаше. Ръцете му се плъзнаха под бедрата ѝ и я притиснаха към него.

— Усети ме, дявол да те вземе — прошепна грубо. — Причиняваш ми все едно и също още откакто си на петнайсет. Само че това е нещо, което ненавиждам, Аби, мразя те и теб, че ми го

причиняваш, че си играеш с мен. Защото съм наясно, че не даваш пет пари за нищо, освен за кариерата си и мъжете от града. Каквото и да кажеш, няма да ме убеди, че не е така!

Тя преглътна нервно и устните ѝ потръпнаха, когато разбра, че Кейд едва ли ще промени мнението си. Беше я обичал, а тя така и не бе разбрала. Дори когато Мели ѝ каза, бе отказала да повярва. Какво бе направила?

— Кейд — прошепна и нежно повдигна длан към лицето му.

— Какво искаш, миличка, да разбереш как мога да те любя ли? Да усетиш вкуса на онова, което си пропуснала, когато се качи на автобуса преди четири години ли? — Привлече я по-близо и сведе глава. — Нямам нищо против да ти покажа. Тъкмо ще има какво да разказваш на изтънчените си приятели, когато се върнеш в твоя свят! — Целуна я отново толкова силно, че Аби усети болка, сякаш вече не се интересуваше дали ще я карани, или не.

Тя не можа да повярва на чутото. Той я бе обичал, бе държал на нея толкова много, че да я помоли да не напуска „Пейнтед Ридж“. Тък като Аби се бе престорила доволна и бе заминала с усмивка, Кейд бе повярвал, че с удоволствие го изоставя. Каква ужасна ирония...

Отпусна се в ръцете му, по лицето ѝ се стичаха сълзи, докато той се отнасяше с нея като с жена, на която бе платил за през нощта, ръцете му бяха груби, устните се бяха впили неумолимо в нейните. Нямахше значение, че го обичаше повече от всичко на света, защото ако в този момент му признаеше какво изпитва, нямахше да ѝ повярва. Нали току-що ѝ го каза, нали си мислеше, че тя си играе с него, забавлява се, преди да се прибере у дома. У дома ли? Та Кейд дори не знаеше, че „Пейнтед Ридж“ завинаги щеше да си остане домът ѝ, може би защото той бе тук.

Усети студ, който я прониза чак до костите и я накара цялата да се разтрепери. Усети нетърпеливите движения на тялото му, притиснато до нейното и се зачуди, обзета от нещастие, обгърнало я като мъгла, дали Кейд няма да пожелае да я направи своя.

След секунда само той повдигна глава, сякаш бе усетил вкуса на сълзите ѝ, и я погледна. Лицето му бе мрачно и измъчено, очите му блестяха от страст и разочарование. Едрото му тяло потръпна.

— Дотук, мила — заяви със студена подигравателна усмивка. — Не би искала да рискуваш да се върнеш в Ню Йорк и да откриеш, че

бебето ми расте в теб, нали, Аби? Да не прекаляваме с играта.

Лицето ѝ се сгърчи от болка. Тя усети как тялото ѝ потръпва под тежестта на неговото, но той така и не разбра, че това бе безпомощност и желание, не страх. Въпреки всичко, въпреки грубостта му, Аби продължаваше да го желае, винаги щеше да го желае. Дори мисълта за дете не я стресна. Та това бе вратата към рая.

Кейд си пое дълбоко дъх и се отпусна настрани със затворени очи, докато голите му гърди се повдигаха неравномерно. Тя се зае с копчетата на блузата.

Изправи се неуверено на крака, приглади дългата си руса коса и се опита да открие фибите, които нетърпеливите му пръсти бяха смъкнали. Облегна се на едно от дърветата край брега, за да се овладее и да спре сълзите. Най-сетне повдигна края на блузата към зачервените си очи, за да избърше горещите солени сълзи.

Чу някакъв шум зад себе си и разбра, че Кейд бе застанал зад нея. Не се обърна.

— Добре ли си? — попита след малко той. Стори ѝ се, че изрече думите с усилие.

Погледна към него през рамо и щом Кейд зърна измъченото ѝ лице, в очите му проблесна гневна мълния.

— Не е нужно да се притесняваш чак толкова, Кейд — изрече Аби с всичкото достойнство, което можа да призове. — Вече всичко ми е ясно. Никога повече няма да се хвърлям на врата ти. Този път успя да ме излекуваш завинаги — засмя се тихо, въпреки че подпухналите ѝ устни трепереха и не можа да постигне желанието ефект.

Той пъхна ръце в джобовете си, без да откъсва очи от изпънатия ѝ гръб.

— Няма да ти се пречкам, докато Мели се върне от медения си месец — заяви Кейд. — Очаквам същото и от теб. Каквото се случи... За малко да се случи тук, няма се повтори.

Тя прехапа долната си устна, за да не заплаче.

— Кейд... Онова, което каза... Наистина ли си щял ме помолиш да остана, когато бях на осемнайсет? — пита едва чуто.

Той се засмя с горчивина.

— Разбира се — отвърна. — Смятах да ти предложа работата, която после дадох на Мели. — Кейд извърна поглед, за да не забележи Аби лъжата в тъмните му очи и силната му болка.

Тя изправи глава, обзета от разочарование и гняв. Беше се надявала да каже, че бе искал да се ожени за нея.

— Може ли да се връщаме? — попита все така тихо Аби.

— Крайно време е. Имам работи около добитъка.

— А аз трябва да довърша роклята за сватбата. — При тези думи й се прииска да изпищи от мъка. Тя никога нямаше да се омъжи. Тръгна към пикапа, без да го погледне, и се качи.

Той върна кошницата и одеялото в багажника с отривисти движения, спря, за да си облече ризата, нахлупи широкополата шапка и чак тогава се качи при нея.

Аби усети погледа му, ала продължи да гледа навън.

— Аби — започна тихо той, — така е по-добре. Известно време ще ме мразиш, накрая ще ти мине.

— Не те мразя — промълви тя. — И аз като тебе, Кейд не искам да се обвързвам, така че не съжалявам за нещо.

Той стисна волана с такава сила, че пръстите му побеляха.

— Не усложнявай нещата още повече — въздъхна тежко. — Нека да забравим какво се случи днес, Аби.

— Няма проблем — отвърна тя. Загледа се през прозореца, докато Кейд палеше и потегли с много газ. Нямаше да плаче, нямаше да си го позволи. Вече бе захвърлила гордостта си в краката му. Той нямаше търпение да се отърве от нея, а и тя искаше час по-скоро да си тръгне. Любовта й към него й носеше само мъка. За него не бе нищо повече от едно градско момиче, дошло, за да се позабавлява с него и каквото и да му кажеше, нямаше да й повярва. Имаше наистина ужасно мнение за нея. Единствено мъж, който я презираше, можеше да се отнесе към нея по начина, по който го направи Кейд.

Аби си пое накъсано дъх. Отначало бе наистина чудесно, докато усещаше желанието, което той изпитваше към нея. Когато й призна истината, тя разбра, че това желание бе само физическо. Как можа да не си спомни онази вечер, когато й каза, че връзка не се гради на секс? Сега вече си спомняше и никога повече нямаше да забрави. Трябваше да затвори сърцето си, да стисне зъби и да се надява, че трите седмици ще преминат бързо. Нямаше да позволи на Кейд да я нарани отново. Нямаше да го позволи.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Оказа се, че в сватбения ден на Мели трябваше да се довършва какво ли не в последния момент, сервитьори и обслужващ персонал бяха плъзнали из цялата къща, поканените пристигаха един след друг, докато Аби помагаше на сестра си да облече роклята.

— Божествена е — въздъхна Мели, докато се оглеждаше. Роклята бе с капковидно деколте, с богата венецианска дантела. Булото от органза се спускаше от дискретна шапка и падаше чак до земята. Целите ръкави бяха от дантела, а полата бе истинска фантазия от сатен, шифон и още дантела. Високата талия бе обточена от ситни рози в кремаво. Мели бе с руса коса и много бяла кожа и роклята ѝ стоеше приказно.

— Не мога да повярвам, че успях да я довърша навреме — призна Аби, докато оправяше подгъва.

— Не мога да повярвам, че си направила тази прелест — възкликна сестра ѝ. — Аби, тя е истинска приказка! Джесика направо ще умре.

— Надявам се да не умира — отвърна развеселена Аби. Въздъхна и се замисли какво можеше да бъде. Сега трябваше да откаже на предложението ѝ. Щеше да се получи единствено ако останеше в Монтана. А това бе невъзможно, след като Кейд положи огромни усилия да се държи далече от нея. Не си стоеше вкъщи, непрекъснато си намираще извинения да става рано сутрин и се прибираще късно вечер. Понякога дори оставаше да спи при мъжете в планината и се налагаше Кала да му изпраша вечерята по Джеб и останалите работници. — Мели, трябва да си много щастлива — каза неочаквано тя и се изтръгна от мислите си.

Мели се обърна, очите ѝ заблестяха, пълни с любов и възторг, ръцете ѝ разтреперани от вълнение.

— Разбира се, че съм щастлива, нали се омъжвам за Джери? — отвърна тя. Радостта ѝ бързо се стопи, когато погледна Аби. — Миличка, какво се е случило между вас с Кейд?

— Все същото — кимна тя с хладна усмивка. — Не бива да се притесняваш за мен в деня на сватбата си!

— Сигурна ли си, че ще се справиш с компютъра и допълнителната работа?

— Ще се справя — каза тихо Аби и прегърна Мели. — Желая ти само щастие. Как ми се иска и нашите да бяха тук, за да видят каква красива булка си!

— Може би ни наблюдават отнякъде — промълви тихо Аби. — Видя ли цветята, Аби? Кейд е чудесен. Позволи ни да направим сватбата тук. И толкова много гости...

— Които със сигурност ще имат възможност да погледнат бика, който той продава — вметна Аби с горчива усмивка.

— Засрами се — намръщи се Мели. — Знаеш колко е щедър Кейд.

Аби се изчерви и се обърна.

— С теб го възприемаме по различен начин. Интересно ми е дали ще се появи за церемонията.

— Та той е кумът, налага се — засмя се Мели. — Нали няма да го спънеш, докато минавате по пътеката?

— Ще устоя на изкушението единствено заради теб. Нали ще внимаваш, за да чуеш, когато започне музиката?

— Разбира се. Ще се видим долу.

Тя излезе в коридора и се огледа. Не искаше по дългата ѝ лавандулова рокля с остро деколте да има петна и гънки. Косата ѝ бе вдигната на елегантен кок. Носеше букет орхидеи и цялата тръпнеше. За пръв път отиваше на сватба, а и днес се омъжваше сестра ѝ. Въпреки това ѝ се искаше да бъде просто гост и наблюдател. Най-трудният момент щеше да бъде, когато застанеше до Кейд пред олтара.

Слезе надолу по стълбите и спря на място, когато видя висока червенокоса жена, застанала на прага. Без да обръща внимание на съпругите на фермерите, с които са познаваше, Аби се отправи към новодошлата, защото веднага разбра коя е. Кейд наблюдаваше от хола. Мебелите бяха разместени, защото там щеше да се проведе церемонията. Намръщи се, когато я забеляза, че подминава фермерските съпруги, за да обърне внимание на елегантно облечената новодошла.

— Ти сигурно си Джесика Дейн — заговори Аби.

Високата червенокоса се усмихна широко.

— Как позна? Сигурно по лъчезарната ми усмивка, нали? — Тя се разсмя.

Беше по-висока от Аби, на деветсантиметров ток. Дори без ток Джесика бе поне един и осемдесет. С червената си коса, светла кожа и огромни черни очи, тя щеше да привлече погледите дори да не бе с наметка от норка и зелена копринена рокля, съчетана великолепно с обувки и чанта в същия нюанс.

— А ти сигурно си Аби — продължи Джесика и протегна топло ръка. — Ела с мен до колата ми, за да ти покажа какво съм донесла! Имаме ли време?

— Няколко минути — засмя се Аби. Излезе с Джесика, без да се обръща назад, и така и не усети мрачния поглед, който я проследи.

— Това са само част от моделите — похвали се тя, когато се настаняха в удобното купе на просторния линкълн „Континентал“. Аби прелисти някои от каталозите и линията на дрехите много ѝ хареса.

— Много са добри — отсъди накрая тя.

— Могат да бъдат още по-хубави, ако разчитам на дизайнер — забеляза Джесика. — Готова съм да ти предложа процент от продажбите, Аби. Мисля, че благодарение на теб и двете ще забогатеем. Не, ще станем по-богати — поправи се тя през смях. — Моделите ти са уникални, ако съдя по гардероба на Мели. Много ми се иска да направиш няколко скици и да ми ги изпратиш.

Въпреки че нямаше търпение да се върне в Ню Йорк, на Аби много ѝ се искаше да се заеме с тази работа. Двете с Джесика бяха така погълнати от разговора, че едва не пропуснаха началото на церемонията. Едва когато Кейд се развика от верандата, Аби слезе от колата на Джесика и хукна към стълбите, последвана от червенокосата амазонка.

— Ако имаш възможност да отделиш от времето си, останалите са готови — изсъска той, когато тя профуча покрай него.

— Колкото по-бързо приключат, толкова по-бързо ще се върнат от меден месец, което означава, че ще мога да си замина — сопна се Аби и го погледна вбесена.

— Едва ли ще е достатъчно бързо за мен, госпожице — отвърна разгорещено Кейд.

Тя мина покрай него, без да забележи изумения поглед на Джесика и се отпрати към хола тъкмо когато прелюдията на органа приключваше.

Кейд застана до Джери пред олтара. Двамата бяха съвсем различни — Кейд бе мургав, елегантен, а Джери рус, очевидно притеснен от непривичните дрехи. След това зазвуча сватбеният марш и Аби стисна орхидеите и се обърна към стълбите. Мели вече бе застанала в очакване. Докато минаваше покрай сгъваемите столове, забеляза изражението и погледа на Кейд, но така и не успя да разбере какво означават.

За момент се престори, че това бе нейната сватба, че пристъпваше към Кейд. Това бе толкова прекрасна фантазия, че не можа да откъсне очи от него. Той също я наблюдаваше, изражението му омекна, очите му пламнаха с черен блясък, докато тя заставаше под обсипаната с цветя арка. Очите му задържаха нейните още миг, след това устните ѝ се разтвориха в тиха въздишка, когато усети силата на погледа му.

Когато органът зазвуча отново и магията бе разрушена, Мели пристъпи на пътеката във великолепната си рокля с букет от орхидеи и диви цветя.

Мели се изправи пред олтара и уплашено застана до Джери. Свещеникът, приятен мъж с дебели очила и заразителна усмивка, изнесе службата. Джери и Мели казаха брачните клетви и запалиха заедно свещ от две други, символ на единението им. Казани бяха и последните думи. Целувката на Джери бе толкова дълга, че някои от гостите се разсмяха. И ето че церемонията приключи и двамата затичаха заедно по пътеката.

По време на тържеството Аби се стараяше да избягва Кейд, като седна при Джесика и двете започнаха да обсъждат моделите, дрехите и бъдещето на бутика на бившата манекенка.

Времето мина неусетно, Мели се преоблече в спортни дрехи и щастливата двойка се отпрати на меден месец. Аби целуна и двамата, пожела им всичко хубаво и остана настрани, когато булката хвърли букета. Облечената в сиво Кала бе необичайно притихнала, а когато улови букета, цялата поруменя, особено щом старият жилав Джеб, незнайно как съгласил се да сложи костюм, я погледна и се усмихна широко.

Аби остана доволна, че не го хвана тя. Това щеше да бъде последният удар с нож, да усети пронизващия поглед на Кейд, да му позволи да забележи желанието, което нямаше да успее да прикрие от него.

Минаха часове, преди гостите да започнат да се разотиват. Аби изпрати Джесика с обещанието да ѝ прати по пощата скици веднага щом ги приготви. Другата жена ѝ бе допаднала много. Може би имаше начин да приеме работата. Ако се преместеше да живее в Уайоминг, щеше да бъде достатъчно далече и нямаше да се налага да се вижда Кейд.

Тя се преоблече в памучна рокля със златни бродерии, които отиваха много на русата ѝ коса, и се настани на отрупаната с ястия маса. Мислеше, че ще вечеря сама. Остана учудена, когато Кейд влезе в трапезарията, облечен в бяла риза, синьо сако и тъмни панталони. Изглеждаше невероятно красив, елегантен като истински нюйоркчанин.

— Много сме красиви — подметна Кала, след като го огледа, докато сервираше.

— И още как — отвърна той и стисна устни, когато забележа сивата ѝ рокля. — Забелязах аз как те гледаше Джеб. — Кейд присви очи. — Да не би пак да си ми направила торта с череша и накрая да си му я дала на него?

Възрастната жена се изчерви, ала веднага се намръщи.

— Млъквай, да не се окаже, че вечерята ти е загоряла. Ако искаш да знаеш, дадох му тортата, защото той ме измъкна онзи път, когато изгорих вечерята за фермерите, дето ги беше поканил! А ти какво правиш тук, след като има толкова работа около преброяването и прекарването на добитъка? Мислех, че ще хукнеш, щом младите изрекат клетвите си.

— Нали не си забравила, че живея тук? — напомни ѝ той.

— Дрън-дрън — измърмори тя и излезе.

Аби си сипа кафе и отново забодя поглед в чинията си. Все още я болеше от острата забележка, която Кейд ѝ бе подхвърлил преди церемонията.

— След като не си говорим, да помоля ли Кала да те помоли да ми подадеш солта? — попита хладно той. Тя я грабна и я постави пред

него, за да не може Кейд да я вземе от нея. — Коя беше червенокосата амазонка, с която бяхте като залепени? — полюбопитства той.

Не ѝ хареса остротата в гласа му, а и не бе негова работа коя е Джесика.

— Манекенка — излъга Аби и го погледна.

Лицето му стана строго.

— Успяла при това, съдейки по норката и линкълна — отбеляза Кейд. Усмихна се с горчивина. — Да не би някой мъж да я издържа?

Тя подхвърли салфетката до чинията си и стана.

— Яж сам. Не мога да търпя повече наглите ти забележки!

— Не можеш да търпиш и обикновените хора, нали? — предизвика я той. — Мина покрай Еси Джонсън, а двете сте израснали заедно. Явно не е достатъчно добра за префинена дама като теб, след като е най-обикновена съпруга на фермер.

Сякаш я проряза нож. Как бе възможно да я мисли за толкова безсърдечна, след като бе намерила Еси по време на тържеството и ѝ се бе извинила, че я бе подминала така грубо?

— Мисли каквото желаеш. Все ми е едно... — Сопна се Аби и излезе от стаята.

През следващата седмица Кейд почти не се мяркаше в къщата. Тя бе сама по цели дни, докато отговаряше на писма, вкарваше данните в компютъра, даваше поръчки и отговаряше на телефона. Всичките ѝ надежди той да я помоли да остане бяха сломени от безразличието му. На него му беше все едно дали Аби разговаря с него, или не, дали се държи мило, или не. Кейд вече не бе приятелски настроеният, весел мъж от миналото.

Ден преди Мели и Джери да се върнат, в четвъртък вечерта, тя излезе край басейна, потънала в спомени.

Бе приковала очи в голите плочки. Все още бе твърде рано да напълнят басейна. Сякаш бяха минали сто години, откакто дръзко се бе съблякла и бе влязла вътре да плува, откакто Кейд я бе заварил полугола вътре. Бе мечтала не само да сподели леглото му. Само че той я бе отблъснал. Не ѝ бе позволил да се доближи отново до него, освен за кратко и само физически.

— Спомени, а, Аби? — попита тихо Кейд и пристъпи към нея откъм къщата.

Беше в черни панталони и виненочервен пуловер, който го правеше още по-мургав и едър. Косата му беше влажна, все едно че току-що бе излязъл от душа, и сърцето на Аби заби по-бързо.

Извърна поглед.

— Излязох малко на въздух, Кейд — промълви тя.

— Младите се прибират утре — подхвърли небрежно той, въпреки че по очите му личеше, че е неспокоен. — Предполагам, че скоро ще си заминеш.

От тези думи я заболя. Имаше чувството, че Кейд няма търпение да се отърве от нея и усети как очите ѝ започват да парят от сълзи. Сви рамене.

— Имам си задължения. Казах ти още когато пристигнах.

Той кимна. Държеше запалена цигара, но я погледна ядосан, хвърли я на земята и я стъпка с ботуша си.

— Много пушиш — отбеляза Аби.

Кейд се засмя тихо.

— Знам. Мразя ги, ала навикът си казва думата.

По същия начин ме отблъскваш, помисли си тя, но не каза и дума. Вдигна очи към обсипаното със звезди небе и сви ръце пред себе си.

— Студено ли ти е, мила? — попита нежно той.

Тя поклати глава.

— Не много. Кала и Джеб отидоха на кино — подхвърли, без да знае защо.

— Това означава, че сме съвсем сами в къщата, нали? — забеляза Кейд и присви очи. — Какво искаш да направя, Аби, да те отнеса в спалнята си, както преди ли? — Той се засмя с горчивина. — Извинявай, мила, но спрях с уроците онзи ден край реката. Ще си намериш някой в Ню Йорк да поеме щафетата, откъдето прекъснах аз.

Все едно че я режеше на парчета.

— Може и да го направя — отвърна Аби остро. Обърна се. — Късно е. Ще се прибирам.

Кейд колебливо я хвана за ръката и това силно я учуди. Не я дръпна към себе си, просто я задържа.

— Надяваше се да изляза тук при теб, нали?

Наистина се бе надявала, ала не би признала за нищо на света.

— Вече ти казах, Кейд, че никога повече няма да ти се хвърля на врата — отвърна студено тя. — Не се притеснявай, в безопасност си. Ако чак толкова се тревожиш, заключи си вратата.

— Престани веднага. Няма нищо смешно.

— Не се шегувах. — Аби дръпна ръката си. — Лека нощ, Кейд.

— Говори с мен, дяволите да те вземат! — избухна той.

— За какво? — попита рязко тя. — За лошото ми поведение ли, за скапаната ми кариера или за това, колко съм разпусната. Това ли искаш?

Кейд се стегна.

— Никога не съм казал, че си разпусната.

— Освен в случаите, когато съм близо до теб — засмя се Аби с горчивина.

— Ти дори не се опитваш да ме разбереш — изсъска той. — Играеш игри, но не ме включвай и мен. Прекалено стар съм.

— Извини ме, дядо, ще се постарая повече да не те притеснявам... Кейд!

Той я дръпна към себе си и пръстите му стиснаха болезнено ръцете ѝ.

— Желая те — прошепна. — Не ме изкушавай. И без това търпението ми е на изчерпване. Искам да се махнеш от „Пейнтед Ридж“, преди да направя нещо, за което после ще съжалявам.

Устните ѝ потрепераха.

— Да би да си въобразяваш, че ще ти позволя? — прошепна тя.

Очите им се срещнаха.

— Знам, че ще ми позволиш, знаеш го и ти. Щом се докоснем, изригват пламъци. — Кейд отпусна ръце. — Това не е достатъчно. Искам нещо повече от физическо удоволствие за една нощ. Дай ми го и аз ще ти отвърна със същото. Само че ти предлагаш нещо, което мога да получа от десетки други жени — добави студено той. — И това няма да стане... Стига да си тръгнеш навреме.

Аби бе готова да приеме предупреждението. Ако прекараше една нощ с Кейд, как щеше да живее след това без него, затова най-разумното бе да се отдръпне. Сведе поглед.

— Ще замина в събота сутринта — каза тя.

Лицето му стана по-сурово, когато чу тихия ѝ глас.

— Така е най-добре. Дойде тук наранена и искрено се надявам да съм ти помогнал да преодолееш случилото се. Само че твоят свят е съвършено различен от моя. Колкото по-дълго останеш, толкова по-трудно ще става... — Той не довърши. Вместо това запали нова цигара. — Най-добре влез вътре. Става студено.

— Направо арктически студ — подметна Аби и го погледна вбесена. Призова гордостта си и се усмихна мрачно, докато минаваше покрай него, за да влезе в къщата. Крачеше бързо, доволна, че Кейд не вижда сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, докато се качваше по стълбите. Така и не видя замислените черни очи, които я проследиха.

Мели и Джери се върнаха загорели и отпочинали от ваканцията във Флорида. И двамата бяха неземно щастливи. Аби едва издържаше щастието им, защото ѝ напомняше, че бе загубила всички шансове да изпита същото с Кейд.

— Как са всички? — попита Мели, когато останаха сами. Джери вече се бе качил в планината, за да помогне с добитъка.

— Супер — излъга Аби. — От агенцията ми се обадиха и има възможност за дългосрочен договор с компания за минерална вода. Много съм развълнувана.

Мели се натъжи.

— В Ню Йорк ли се връщаш? Мислех, че...

— След като вече се прибра, мога спокойно да оставя всичко в способните ти ръце — отвърна Аби с пресилена усмивка. — Ню Йорк ми липсва и наистина се радвам да се върна на работа.

— Ами нападението, ами причината, поради която дойде тук?

— Кейд ми помогна да преодолея всичко — обясни тихо Аби. — Винаги ще му бъда благодарна за това. Само че не ме иска тук — беше ясен. Ще му направя услуга, като си замина.

— Той те обича, глупачке! — избухна Мели.

Аби се сви и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не! — прошепна тя с дрезгав глас. — Към мен изпитва единствено гняв, защото съм предпочела да стана манекенка, вместо съпруга на фермер.

— Поне поговори ли с него?

— Разбира се — излъга отново тя и не призна, че всяка секунда, докато бяха били заедно, се бяха карали. — И двамата сме съгласни, че нито за мен има място в живота му, нито за него в моя. — Обърна се и тръгна по стълбите. — Качвам се да си събера багажа. Искаш ли да ми помогнеш? Направила съм резервация за полета утре сутринта.

— Аби, недей! — помоли я Мели.

Въпреки молбите и увещанията, тя не успя да убеди сестра си да остане. На следващата сутрин Кейд откара двете жени до летището.

Аби изпита истински шок, когато го откри зад волана на огромния автомобил, спрял пред вратата. Беше облечен в синьото сако и тъмните панталони, с които го видя вечерта след сватбата. Беше си сложил раирана синя вратовръзка над бялата копринена риза. Единственото, което издаваше, че бе западняк, беше кремавата шапка и кожените ботуши.

Когато слязоха на летището, полетът ѝ бе обявен, затова Аби бързо прегърна Мели, стисна сака в ръка и се отправи към самолета. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Да ми пишеш — помоли тя.

— Ще ти пиша — обеща Мели и присви очи. — Така ми се иска да не заминаваш.

— Трябва. Имам задължения. — Излъга с усилие, ала успя да се усмихне.

Кейд не каза и дума. Гледаше я с тъмните си очи, пушеше, лицето му, както обикновено, неразгадаемо.

Аби се насили да вдигне очи към него. Беше с ниски обувки и ѝ се стори много висок. Дори по-едър. Той си оставаше най-красивият мъж, който бе виждала, и сърцето ѝ се сви.

— Чао, Кейд — каза тихо тя. — Благодаря ти, че ми позволи да остана толкова дълго. — Кейд само кимна. Гърдите му се надигаха тежко, а устните му бяха стиснати. — Ами... Трябва да тръгвам — продължи Аби с писклив глас.

Той хвърли цигарата в един от пълните с пясък пепелници, посегна рязко към нея и я притисна с всички сили към себе си. Сакът падна и в първия момент тя отчаяно се опита да се дръпне, докато стегнатите му ръце не я успокоиха.

Остана загледана в неспокойните му очи и престана да се съпротивлява. Имаше чувството, че краката не я държат. Устните ѝ се

разтвориха и Кейд наведе глава.

Никога не се бяха целували по този начин. Устните му притиснаха нейните толкова бавно, че Аби почти не усети допира, след това станаха по-настойчиви. Целувката бе ленива и упойваща, тя обви врата му с ръце и се притисна. Той я повдигна и устните му станаха по-твърди, докато и двамата имаха чувството, че ще останат преплетени така завинаги. Аби го желаше. Желаше го много! Устните ѝ, тялото ѝ, стонът ѝ му подсказаха това и тя усети трепета в тялото му, докато целувката продължаваше.

Най-сетне съвсем бавно Кейд откъсна устни от нейните. След това отдръпна ръце, но не я пусна и отново я погледна.

— Довиждане, Аби — каза с леден глас.

— Довиждане, Кейд — прошепна неуверено тя.

Той погали бузата ѝ с потръпващи пръсти, сякаш Аби всеки миг щеше да се превърне във видение от сънищата.

— Господи, колко много щях да те обичам! — прошепна Кейд. И тогава, преди още тя да повярва на чутото, се обърна и се отдалечи с едри крачки, без да погледна назад.

Аби остана загледана след него, без да разбира какво става.

— Наистина ли... Чух ли наистина това, което той каза? — прошепна тя.

— Какво, миличка? — попита нежно Мели и отново пристъпи до сестра си. — Искан да бъда дискретна. Господи, каква целувка само! А ти си тръгваш.

Аби въздъхна с горчивина. Сигурно си бе въобразила или може и да не бе разбрала правилно... Пое си дъх, за да се успокои.

— Трябва да вървя, иначе ще си изпусна полета. Мели, грижи се за него.

— Ти сама можеше да се погрижиш за него, ако му беше казала истината — отвърна тихо Мели. — Още не е късно. Можеш да го хванеш.

— Няма да ме изслуша — отвърна уморено тя. — Знаеш какъв е Кейд, когато си науми нещо, а аз напълно полудях и започват да ми се чуват разни неща. Стига вече, Мели. Сега вече съм добре. Пази се. Обичам те.

— И аз те обичам. — Тя се вгледа в очите на сестра си. — Нямах да те целуне така, ако нямах чувства към теб. Помисли си.

Сега върви!

Аби помахала и затича към самолета. През целия път към Ню Йорк си мислеше за дългата омайна целувка и думите, които си бе въобразила, че Кейд ѝ бе казал, преди да си тръгне. Най-сетне, обзета от отчаяние, тя прогони спомена и затвори очи. Всичко бе свършило, той сам я бе отпратил. Нямаше смисъл да мисли за миналото. Имаше достатъчно време, за да се възстанови и да се съвземе. Сега трябваше да прогони и Монтана, и Кейд и да започне отново. Щеше да се справи. Оставаше ѝ само кариерата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На Аби ѝ бяха необходими няколко дни, за да свикне отново с градския живот след простора в Монтана. Във фермата бе свикнала да остава вечер до късно, а сега се налагаше да си ляга рано, да пази диета, да внимава да не ѝ се появят кръгове под очите, да си купи нови дрехи, да зареди огромната си чанта с десетки неща, които щяха да са ѝ необходими за следващата задача. Вечер накисваше изтръпналите си крака, слагаше си крем и копнееше за Кейд Макларън с всяка клетка на тялото си.

През следващите седмици направи скици за Джесика и ги изпрати в Уайоминг. Джесика ѝ позвъни скоро след това и я покани да отиде да види бутика, ала Аби трябваше да ѝ откаже. Работеше без прекъсване, а лъжата, която каза на Мели за рекламата на минерална вода, се превърна в истина. Предложиха ѝ телевизионна реклама за компания производителка на безалкохолни напитки и тя прие начаса. Кариерата ѝ бе във възход. Въпреки това животът ѝ бе празен.

Дори не се насилваше да излиза на срещи. Какъв беше смисълът, след като сравняваше всеки с Кейд. Затова работеше, тъгуваше по него и много скоро мъката започна да ѝ личи.

През изминалите четири години я бяха крепили сладки спомени и надеждата, че някой ден нещата ще се променят. Сега вече нямаше надежда, а бъдещето ѝ се струваше празно и самотно. Дори да приемеше предложението на Джесика и да се преместеше да живее в Уайоминг, щеше да бъде близо до Кейд и все така сама, не знаеше дали ще може да издържи.

Един петък, късно вечерта, гледаше разсеяно телевизия, когато телефонът звънна. Нямаше представа кой може да звъни в този час и вдигна слушалката намръщена.

— Ало?

— Здравей, мила — прозвуча дълбок, до болка познат глас. Аби седна пребледняла. Бяха изминали почти четири месеца, откакто чу за

последен път този глас, но щеше да го познае дори на смъртния си одър.

— Кейд? — прошепна неуверено тя.

— Да. — Последва кратко мълчание. — Как си, Аби?

Тя бавно си пое дъх, не изпадай в паника, каза си, не се издавай.

— Много добре, Кейд — отвърна бодро.

— Не си ли излязла някъде? Петък вечер е — измърмори той.

Аби се загърна в златистия халат, сякаш Кейд можеше да я види от Монтана.

— Бях уморена — отвърна тя. — Всичко наред ли е? Мели...

— Мели е добре. Двамата с Джери заминаха за Йелоустоунския национален парк за уикенда.

— Ясно. — Аби стисна здраво слушалката. — Значи всичко е наред.

— Нищо не е наред — отвърна след малко той. — Ханк напуска.

— Ханк ли? — Тя се изправи. — Защо?

Кейд се разсмя насила.

— Каза, че съм бил невъзможен и не желае да остава повече.

— А така ли е? — попита предпазливо Аби. В гласа му имаше нещо необичайно, нещо различно. — Кейд, ти добре ли си? — попита тя и усети как я бодва тревога.

— Аз съм добре... — Той се засмя отново. — Ще бъда още по-добре, когато приключа бутилката.

— Ти пиеш! — Това обясняваше всичко.

— Шокирана ли си? И аз съм човек, Аби, въпреки че на теб това едва ли някога ти е минавало през главата. — Чу се трясък и приглушени ругатни. — Дяволите да ги вземат тези мебели, поникват им крака винаги, когато човек реши да направи някоя и друга крачка.

Тя нави кабела около пръста си.

— Кейд, има ли някой при теб? Кала там ли е?

— Кала отиде на кино с Джеб. Очаквам с нетърпение да ме поканят на сватба. — Той въздъхна. — Аби, много скоро двамата с теб ще останем единствените самотни хора на този свят.

— Защо пиеш? — попита притеснена тя. — Нали не си ранен, болен?

— Точно ти ли ми задаваш този въпрос? — изръмжа Кейд. — Изтръгна ми сърцето, когато се качи на проклетия самолет. Направи го

по същия начин както преди четири години, когато се качи на автобуса. Господи, Аби, липсваш ми! — изпъшка той и гласът му затрептя. — Липсваш ми!

В очите ѝ избликнаха сълзи и се стекоха по бузите.

— И ти ми липсваш — прошепна тя. Затвори очи и прехапа устни. — Липсваш ми всеки час, всеки ден.

Последва дълга дълбока въздишка от другата страна.

— Онзи ден край реката трябваше да се любим — промълви с мъка Кейд. — Може би сега щяхме да сме заедно. Снимката ти е до леглото ми, Аби. Седя, гледам я и сърцето ми се къса.

Пръстите ѝ стиснаха слушалката толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха. И тя имаше негова снимка. Беше я взела в Ню Йорк преди четири години. Беше смачкана, защото често я притискаше до сърцето си.

— Нали каза, че сексът не е добро начало за една връзка — напомни му Аби.

— Никога не е ставало въпрос само за секс. Преди четири години не можех да позволя да забременееш, не разбираш ли? Ти имаше право сама да направиш своя избор. Няма значение какво изпитвах, не можех да ти принудя да останеш, Аби.

Дъхът заседна в гърлото ѝ. Тя стисна слушалката с две ръце и изпъна гръб. Той имаше ли представа какво ѝ признава?

— И ти искаш да кажеш, че ако трябваше да избирам между живота на манекенка и живота с теб...

— Ти сама ми показва кое е по-важно, нали мила? — попита Кейд с горчив смях. — Качи се на автобуса, ухилена като освободен затворник, и дори не ме погледна. Казах на баща ти, че ще се ожения за теб, ако ме искаш, и тогава се карахме половината нощ. Той отвърна, че си прекалено млада и ти трябва шанс да се махнеш от фермата, да си създадеш име. Тогава се опитах да споря с него, ала когато моментът настъпи, така и не можах да те накарам да останеш при мен. — Кейд завалеше думите, а Аби усещаше болки на места, които не бе и предполагала, че могат да болят. — Вече разбрах колко уязвима си била край мен, защото аз съм също толкова уязвим край теб. Трябваше да внимавам и да не те доближавам, Аби, защото можехме да се самозабравим. Реших, че ще заминеш за Ню Йорк, че градът ще ти омръзне и ще се върнеш при мен. Само че не стана така.

В думите му бяха стаени много чувства. И горчивина, и безнадеждност, и болка.

— Ти никога не ми каза, че искаш да остана — прошепна тя. — Каза, че не искаш да се обвързваш, не искаш никоя жена да те държи... Да те държи на каишка.

Той се изсмя.

— Не съм свободен, откакто стана на петнайсет. Никога не съм желал друга повече. Никога няма и да изпитам подобно нещо.

— Ти ме остави да замина! — избухна Аби и в същия момент изпита омраза към него. — Дяволите да те вземат, ти ме остави да замина! Бях само на осемнайсет, а в Ню Йорк нямаше нещо, което да ме задържи и да ме накара да съм далече от теб! Трябваше да кажеш една-единствена дума и щях да остана. А ти ме остави да замина, Кейд! — Той мълчеше шокиран и не знаеше какво да каже. Само че тя не забеляза. Думите сами се сипеха, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ. — Казваше, че обичам блясъка, че не мога да живея далече от големия град! А през тези четири години аз гледах снимката ти и си изплаквах очите! Ти ме качи на онзи автобус преди четири години, както ме качи и на самолета преди четири месеца... Дяволите да те вземат, какво ти пука? Ти ме отблъскваш, обвиняваш ме, че си играя с теб... Кейд? Кейд?

Връзката бе прекъснала. Аби тресна слушалката и избухна в сълзи. Ако позвънеше отново, нямаше да отговори. Нека си седи и да се налива с уиски. Не я интересуваше! Угаси лампите и си легна вбесена.

Няколко часа по-късно скочи, защото на вратата се звънеше. Да не би така да ѝ се беше сторило? И без това ѝ бе безкрайно трудно да заспи и сега бе все още сънена. Отпусна глава на възглавницата, но ето че отново се звънна, този път по-настойчиво.

Тя се намръщи и тръгна към вратата, наметната със златния халат.

— Кой е? — попита сърдито тя.

— Кой, по дяволите, може да бъде? Отвори вратата или искаш да я разбия?

— Кейд? — Сърцето ѝ препускаше, докато отваряше. Това не бе сън.

Той влезе в апартамента навъсен като буреносен облак, изглеждаше недоспал и много изморен. Беше в джинси и незакопчана джинсова риза, със старите ботуши и износената шапка, с която обикаляше фермата. Ботушите му бяха прашни, не беше бръснат, и въпреки това си оставеше най-красивият мъж, който Аби бе виждала през живота си.

— Кейд! — възкликна тя, очите ѝ подпухнали, косата разрошена, халатът подчертал всяка извивка на тялото ѝ.

— Изпил съм половин бутилка уиски — призна Кейд и се надвеси над нея, след като Аби затвори вратата. — Все още не съм напълно трезвен, въпреки че изпих три чаши кафе. Само че ти ми каза нещо, което съм сигурен, че чух, знам, че не сънувах и затова се качих на самолета и пристигнах, за да ми го кажеш отново. Искам да съм сигурен.

Тя го гледаше, без да мигне, и попиваше с очи всяка бръчка по небръснатото му лице.

— Затворил си телефона и си се качил на самолет посред нощ... — започна притеснена.

Очите му се плъзнаха по тялото ѝ и той изви любопитно едната си вежда.

— Отслабнала си, Абигейл — прошепна, докато я оглеждаше. — Отслабнала си много и изглеждаш ужасно.

— А ти поглеждал ли си се в огледало? — отвърна веднага тя, забелязала новите бръчки и непознатите досега тъмни кръгове под очите му.

Кейд поклати глава.

— Не можех да се погледна — призна той. — Хайде, Аби, кажи го.

Тя преглътна.

— Беше ми по-лесно, докато знаех, че си в Монтана — подзе уплашено.

— Сигурно... — Кейд свали шапката си и я подхвърли на един стол. Едрите му ръце обрамчиха лицето ѝ и я погледнаха като изпепелен от жажда човек. — Какво ще кажеш веднага да те отнеса в леглото, Аби? — попита нежно той. — След като се любим три или четири часа, ще те попитам отново.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато видя пламъците в очите му, усети, че не може да диша. Не бе възможно да сънува, ала това приличаше по-скоро на сбъднат сън, отколкото на истина. Обхвана я слабост.

— Погледни ме, Аби — прошепна той. Тя вдигна очи и погледът му попадна върху стегнатите ѝ гърди. Протегна ръка и прокара кокалчетата на ръката си по ключицата, надолу към едната свършена гърда и се усмихна, когато усети отклика ѝ, силен също като нейното желание. — Същото проклето нещо ми се случва всеки път, когато си помисля за теб — прошепна с тих смях. — Четири месеца, Аби. Четири безкрайни месеца, а всяка минута бе болезнена. Не можех да си намеря място и се държах като ранена мечка с всички около мен. Тази вечер ми дойде прекалено много, дори не можах да се напия като хората... Дяволите да те вземат, ела тук! — Вдигна я в силните си ръце и притисна устните ѝ жадно, без дори да обърне внимание на стенанието от удоволствие, докато я отнасяше към спалнята и хлопна вратата след себе си. — Ще те любя цяла нощ — каза Кейд и я положи на леглото. — Утре сутринта ще имаш късмет, ако можеш да ходиш. Тогава ще поговорим.

— Кейд, ами ако забременея? — попита тя с писклив гласец, уплашена, че той действа под влияние на алкохола.

— Възможно е — отвърна тихо и се вгледа в очите ѝ. — Това означава, че ще трябва да се обвържеш. С мен. Завинаги. Кажи да или не. Ако е не, връщам се в Монтана и не искам да чувам повече за теб.

Аби усети как цялата потръпва, насочила изпълнения си с обич поглед към лицето му.

— Не знам дали ще мога да преживея една връзка с теб — отвърна тихо тя. — Но ако го искаш, мога... Мога да опитам. Просто не разбирам какво ще стане с детето.

Кейд си пое дълбоко въздух и очите му омекнаха.

— Мели каза, че си сляпа, когато става въпрос за мен. Предполагам, че знае по-добре от мен — прошепна той. Отпусна се до

нея и разкопча ризата си с бавни движения, а сетне я подхвърли настрана. Ръцете му се спуснаха към колана и го разкопчаха. След това се зае с панталоните, докато Аби го наблюдаваше шокирана и уплашена. — Ако мислиш, че ти е трудно — измърмори и се обърна, за да свали и останалите дрехи от себе си — спомни си какво ти бях казал, Аби. Никога не съм се събличал пред жена.

— Каква загуба за всички жени — прошепна тя впечатлена, когато той се обърна към нея. — О, Кейд!

По лицето му се разля нежност и руменината по бузите му угасна. Седна до нея и я накара да седне, за да свали халата. След това остана загледан в нея, докато сърцето ѝ препускаше диво, тялото ѝ примамливо извито под погледа му.

— Преди да стигнем прекалено далече — заяви тихо той и прокара едрата си ръка по корема ѝ, преди да спре под тежката ѝ гърда, — обясни ми какво се опитваше да ми кажеш по телефона.

Аби преглътна.

— Че съм била самотна в града ли? — прошепна.

Той кимна.

— Щастлива ли си?

— Щастлива съм, когато съм с теб — успя да промълви тя с разтреперани устни. — Единствено, когато съм с теб. Господи, та ти нямаш представа... Никога няма да разбереш какво ми беше, когато трябваше да те оставя!

Пръстите му потръпнаха и Кейд се опита да заговори.

— Знам какво е да бъдеш изоставен, Аби — каза бавно той. — Цели четири години не съм на себе си. До тази вечер нямах представа какво изпитваш.

— Как можех да ти кажа, след като ти не спираше да повтаряш, че не искаш да се обвържеш, че не искаш да се ожениш? — попита неуверено тя. — Ти ме отблъскваше...

— Нямаше друг начин — изръмжа Кейд. — Не мога да контролирам чувствата си към теб. Открай време е така. Никога няма да разбереш, че за малко не те обладах онази вечер, когато те заварих в басейна. Когато те оставих, треперех като момче. Трябваше да се напия, за да заспя — единственият друг случай, когато се бях хванал за бутилката като тази вечер. — Пръстите му не се откъсваха от гърдите

й, сякаш бяха съкровище. — Толкова си красива — прошепна той. — И тогава беше красива, и сега си красива. Моята Аби. Само моя.

Пръстите й погалиха широката му гръд и се вплетоха в тъмните косъмчета.

— Не знаех — прошепна тя.

— И аз не знаех. — Кейд потръпна под ласкавите й ръце. — Не го прави, все още не. Побърквам се, когато ме докосваш по този начин.

— Нали каза, че ще се любим — напомни му тихо Аби.

— Ще се любим. Когато се съгласиш да се омъжиш за мен — заяви тихо той. — И аз няма да мога да преживея една връзка с теб. Ако станеш моя, искам да е завинаги.

Беше важно да знае истината, не да предполага. И без това досега се бяха събрали прекалено много неизяснени неща.

— Защото искаш синове, които да наследят „Пейнтед Ридж“ ли? — промълви тя.

— Защото те обичам, Абигейл Шейн — поправи я задъхан Кейд. — Обичам те от толкова много години, че не мога да си представя живота без теб. Ако не дойдеш вкъщи с мен, ще си събера багажа и аз ще се пренеса при теб и ще те любя, докато не се принудиш да се омъжиш за мен като начин за самозащита, за да си починеш малко.

Големите й кафяви очи се напълниха със сълзи, докато го гледаше.

— Обичаш ли ме, Кейд? — изплака тя.

— Каква обикновена дума за толкова силни чувства — успя да прошепне той с разтреперан глас. Дланите му обрамчиха лицето й, очите му пълни с обожание. — Искам да бъда с теб непрекъснато. Искам да те гледам, докато сме заедно. Искам да съм край леглото ти, когато си болна и имаш нужда от мен. Искам да те притискам до себе си в леглото, дори когато не се любим. Искам да те даря с деца. Ала най-много искам да живея с теб, докато умра. Искам и добрите, и лошите моменти заедно. Искам да си до мен, докато смъртта ни раздели.

Аби се разплака неудържимо, когато чу признанието му, защото всичките й мечти се сбъдваха. Пръстите й се насочиха към лицето му и тя докосна с много обич всеки сантиметър.

— Не смеех да те погледна, когато се качих на автобуса преди четири години — призна Аби — защото, ако го бях направила, щях да

се хвърля в краката ти и да те моля да остана при теб. Още не бях на петнайсет, когато те обикнах и оттогава не съм преставала да те обичам. Обичах те безнадеждно, от все сърце. Господи, Кейд, не харесвах нито Ню Йорк, нито работата си като манекенка. Обичах теб! Обичах те толкова, че сърцето не спираше да ме боли! Ще те обичам цял живот, до края на дните си...

Той спря думите ѝ с устни и се отпусна до нея. Целуваха се бавно, залюлени в прегръдките си, докато се наслаждаваха на новото усещане, че принадлежат един на друг, че се обичат. Беше така, докато езикът му не се плъзна бавно в устата ѝ. Докато устните ѝ не се отвориха, за да го поемат. Докато двамата не се отдадоха на непозната досега близост.

— Научи ме, Кейд — прошепна тя, усетила, че ръцете му я докоснат по нов начин. — Научи ме... Покажи ми каква е любовта.

Устните му отново поеа нейните.

— Ще я опознаем заедно, мила — прошепна в отговор той. — Защото и за мен ще бъде като първи път. Кажи ми, ако те нараня. Предпочитам да умра, вместо да те нараня.

Докато говореше, устните му обсипваха тялото ѝ с целувки и Аби забрави, че се случваше за пръв път, забрави всичко, освен удоволствието от ласките, от нежните докосвания на единствения мъж, когото някога бе обичала. Отпусна се и също го докосна, омаяна от отклика му при всеки натиск на пръстите и устните ѝ. Прошепна любовта си. Тялото ѝ също я изкрещя.

Чувствата им бяха необятни, тя се извиваше и шепнеше, докато Кейд се движеше бавно и се опитваше да се владее. Не можеше да повярва на удоволствието, което изпитваше и на което бе готова да се предаде изцяло.

Отвори очи, обзета от желание и страх, и откри, че и неговите бяха отворени.

— Не се страхувай от мен — прошепна той. — Обичам те, довери ми се.

Това бе всичко, от което се нуждаеше. Отново затвори очи и усети как устните му галят нейните, за да я подготвят за онова, което предстои.

Ръцете ѝ се вплетоха в гъстата му тъмна коса, а тялото му бавно и леко се отпусна върху нея. Устните му бяха нежни, въпреки че

усещаше желанието му, което Кейд съдържаше заради нея. Нежността в движенията му, ласкавите целувки бяха толкова прекрасни, че Аби забрави страха и се остави на удоволствието да му се отдаде.

Дори да имаше болка, тя не я забеляза, толкова силно бе желанието ѝ да бъде по-близо до него, да му достави същото удоволствие, което и той искаше да ѝ достави. Бе готова да му даде всичко от себе си.

Кейд ѝ се радваше с наслада, за която Аби дори не бе предполагала, че някой мъж може да изпита. Всяка секунда разпалваше глада ѝ и я караше да усеща все по-осезаемо сладостта от споделената любов. Притискаше се към него, изпълнена с обич! Беше толкова лесно. Всичко бе свършено. Толкова красиво. Очите ѝ пареха от сълзи, които се стичаха по бузите и се отправяха към устните им. Миг по-късно тя чу гласа му да шепти думи, които разбираше, но не се задържаха в съзнанието ѝ, защото той шептеше името ѝ безспир.

След нежността нахлу страстта. Дойде неочаквана, също като лятна буря, развихрила се над тях, и ги повлече във водовъртеж от желание, който засия по-ярък от светлините около тях.

Гласът му пресекна и Аби усети ръцете му да овладяват трескавите ѝ движения, да я насочват и водят. Заби зъби в твърдото му рамо, обзето от агонията на удоволствието, толкова силно и неповторимо, че извика. После нямаше повече време за молби, оставаше ѝ единствено да се отдаде на освобождението, понесло ги към мига на единение. След това всичко утихна.

По-късно тя лежеше, сгушена до него, все още разтреперана, докато Кейд палеше цигара. Аби се засмя тихо, доволна, отдадена на магията.

Той я привлече до себе си и също се засмя.

— Господи, и в най-смелите си мечти не съм си представял подобно нещо.

— Нито пък аз — отвърна тя. — Имах чувството, че умирам.

Гърдите му се надигаха тежко.

— Ще сложа в рамка онази книга и ще я закача над леглото ни, след като се оженим.

Аби мигна.

— Каква книга?

Кейд се засмя доволно.

— Има една книга със съвети за любенето. Купих я преди няколко седмици — обясни той. Изви вежди, когато забеляза учуденото ѝ изражение, и се засмя с пълно гърло. — По дяволите, Аби, нали ти казах, че половината си живот съм прекарал с проклетия добитък. Откъде, според теб, мога да науча за секса? Вие, жените, очаквате мъжете да знаят всички отговори и ни намразват, когато не ги знаем.

Лицето ѝ просветля от учудване.

— Ти, стар мошенико — възкликна тя. — А пък аз си мислех, че имаш цял харем!

Кейд я целуна по носа.

— Ти си моята жена. Единствената, която някога съм искал. Не съм живял като монах, ала така и нямаше удоволствие, когато спях с жени, които не харесвах.

Аби го погледна, обзета от любопитство.

— Искаш да кажеш, че си научил всичко, което стори с мен, от една книга?

Той изви вежди.

— Книгата си я бива — опита се да се защити Кейд. — По дяволите... Помислих си, че след като ти дам малко време да помислиш за мен и фермата, може да ти домъчнее, аз да се появя и да те накарам да промениш решението си. Бях решил да чакам до Коледа... — Той сви едрите си рамене. — И снощи, след като Кала излезе с Джеб, се почувствах самотен и започнах да пия. — Кейд въздъхна. — От години не бях изпивал толкова уиски. — Той погледна озареното ѝ от щастие лице. — Когато се разбесня, имах чувството, че чувам най-сладката музика. Дори не се обръснах. Събудих Ханк и го накарах да ме откара на летището.

— Нали каза, че щял да напуска!

— Когато разбра, че идвам при теб, май оттегли молбата за напускане — ухили се Кейд. — Каза ми, че се бил чудел дали ще си остана глупак до края на живота.

— Май и двамата се проявихме като глупаци — отвърна тя, не можеше да откъсне очи от него. — Обичам те — прошепна разпалено Аби.

— Обичам те — отвърна той и се наведе, за да я целуне бавно и нежно. — Ще можеш ли да живееш с мен в „Пейнтед Ридж“ и да се

откажеш от всичко, което си постигнала? Ако не можеш, готов съм на компромис, след като вече знам, че ме обичаш.

— Готова съм да се откажа и от дишането, ако знам, че ще ме любиш всяка нощ — прошепна тя и се притисна до него. — Мразя това място. След първите няколко месеца блясъкът и очарованието изчезнаха. Работех като зомби по цял ден, а нощем си представях какво би било да спя в ръцете ти и да нося детето ти...

Кейд си пое рязко дъх.

— Не говори така, защото ще полудея.

— Искам и аз. — Аби прокара ръка по гърдите му и се усмихна, усетила трепета му. — Нека да полудеем заедно.

— След малко. — Той загаси цигарата и се наведе над нея, очите му много сериозни. — Не искам от теб да загърбиш четири години тежък труд единствено за да гледаш деца. Не очаквам да престанеш да бъдеш личност, когато станеш моя съпруга. Всички имаме нужда от цел в живота.

— Господи, аз така и не ти казах за Джесика Дейн! — избухна тя и му обясни всичко, дори за поведението си на сватбата.

Кейд въздъхна гневно.

— Май и тогава се проявих като глупак — изръмжа той. Целуна я нежно. — Извинявай, мила.

— Няма нищо. Ти не знаеше. — Аби докосна устните му. — Така че ще мога да работя за Джесика и дори да не излизам от къщи, освен когато се наложи да наглеждам работата на някоя шивачка. А и аз открай време предпочитам дизайнерската работа пред работата като манекенка.

— Какъв късметлия съм — заяви Кейд и се усмихна широко. — Ако имаме момичета, можеш да им правиш официалните дрешки.

Тя се засмя.

— За момчетата няма да мога. Не ми се иска да се разхождат с фусти. — Наведе се и го целуна лениво. — Гърлото ме заболя от толкова приказки. Научи ме на още нещо, което си научил от онази книга.

Той се разсмя.

— Има още нещо, за което трябва да поговорим. Накарах Ханк да се обади на няколко места днес следобед.

— Така ли? — прошепна Аби, докато нежно хапеше устните му.

— Накарах го да покани свещеник за следващата събота.

— Чудесно — прошепна тя. Ръцете ѝ се спуснаха по стегнатото му загоряло тяло.

— И да покани около петдесет човека.

— М-м-м — измърмори Аби. Ръцете ѝ бяха на мускулестите му гърди, докато се притискаше към него. — И това е чудесно.

— За сватба.

Тя се отдръпна.

— Следващата събота ли?

— Защо да чакаме? — попита Кейд и я ухапа леко. — Искрено се надявах да кажеш „да“, Аби. Докато идвах, ми се привиждаха кошмари и се чудех откъде да намеря булка и младоженец, ако ти ми откажеш...

— Кейд Алигзандър Макларън, какво да правя с теб? — попита остро тя.

— Отпусни се, аз ще ти покажа — прошепна през смях той и я положи по гръб. — Това е най-хубавата глава от книгата...

Аби посрещна усмихната жадните му устни. Когато се върнеха у дома в „Пейнтед Ридж“, ѝ предстоеше много четене.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.